

மலிகை

'MALLIKAI' PROGRESSIVE MONTHLY MAGAZINE

கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன்

நவம்பர் 94 -10/=

சுசிரியர்: டொமினிக் ஜீவா

Digitized by Soolaham Foundation
soolaham.org | soolaham.org

RANI GRINDING MILLS

219, MAIN STREET,

MATALE

SRI LANKA

PHONE: 066-2425

VIJAYA GENERAL STORES

(AGRO SERVICE CENTRE)

DEALERS: AGRO CHEMICALS, SPRAYERS,
FERTILIZER & VEGETABLE SEEDS

No. 85, Sri Ratnajothe Sarawanamuthu Mawatha.
(Wolfendhal Street,) COLOMBO-13.

PHONE: 27011

'Mallikai' Progressive Monthly Magazine

248

நவம்பர் — 1994

29-வது ஆண்டு

சத்திய உறுதி!

எதார்த்தமான உண்மை ஒன்று தெரிந்தது. இரண்டு இதழ்களில் எனது சுய சரிதத்தின் சத்திய நேர்மையைப் படித்துப் புரிந்து கொண்ட பலர், இந்தத் தடவை என்னைச் சந்தித்த சமயங்களில் எல்லாம் என்மீது காட்டிய பரிவையும் பாசத்தையும் உணர்ந்து உண்மையாகவே தேகம் புல்லரிக்க உணர்ச்சி வசப்பட்டு நின்றேன்.

உண்மைதான் உலகத்தில் மிகப் பெரிய சத்தியம் என்பதை பல சந்தர்ப்பங்களில் நான் உணர்ந்ததுண்டு. ஆனால் உண்மைக்கு இத்தனை பெரிய சக்தி இருக்கும் என்பதை நேரிடையாக உணர்ந்து கொண்டது என்னமோ இந்தத் தடவை தான்.

கண்டியில் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் எனக்குப் பொன்னாடை போர்த்தி இலக்கியச் சுடர் என்ற பட்டத்தினையும் தந்து மகிழ்ந்தனர்; என்னையும் மகிழ்ச்சிப் படுத்தினர். நெஞ்சு அறிந்து சொல்லுகிறேன். எழுத்தாளன் என்ற பட்டமும் மல்லிகை ஆசிரியர் என்ற விருதும் தான் எனக்குக் கிடைத்துள்ள பட்டங்களில் மிகப் பெரியது என்பதை ஒப்புக் கொள்ளும் அதே வேளை இப்படியான நிறுவனங்களின் கௌரவத்தையும் நெஞ்சு நெகிழ ஏற்றுக் கொள்வதில் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

சில நண்பர்கள் கணிமான தொகையை அன்பளிப்புச் செய்தனர், அவர்களது இதய ஆர்வத்தை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. மல்லிகை மீது அவர்கள் வைத்திருக்கும் நல்லபிப் பிராயத்தை விளங்கிக் கொள்ளுகின்றேன். தெரிவாகவே ஒன்றைச் சொல்கிறேன். நீங்கள் என்மீதும் மல்லிகை மீது வைத்துள்ள நல்ல பிப்பிராயத்தை என்னென்றும் பொய்ப்பிக்க மாட்டேன். இது உறுதி!

— டொமினிக் ஜீவா

ஆறுமுகம் சிற்பாலயம்
ஈழத்தின் சிற்பக்கலை முன்னோடிகள்

சித்திரத் தேர்
அழகு மஞ்சங்கள்
எழிலான வாகனங்கள்
அற்புத சிற்ப வேலைகள்
தெய்வீக விக்ரகங்கள்

மற்றும்

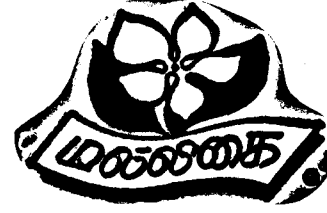
அனைத்துச் சிற்ப வேலைகளுக்கும்

தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

சிற்பக்கலாமணி
ஆ. ஜீவரட்னம் ஆச்சாரி

ஆறுமுகம் சிற்பாலயம்

காலி கோளிலடி,
திருநெல்வேலி மேற்கு,
யாழ்ப்பாணம்.

மக்கள் சரியாகச்
சிந்திக்கின்றனர்

பொதுவாகவே எதிர்பார்த்தது போல, சந்திரிகா குமாரதுங்கா புதிய பெண் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார். மிகப் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் வெற்றி பெற்றுள்ளார்.

சிங்கள இனவாதக் கும்பல் என்றுயில்லாத வகையில் இந்தத் தேர்தலில் இனவெறிக் கூச்சல் விஷம் கக்கியும் கூட, அவர் அமோக வெற்றியீட்டியுள்ளார். அவரது சமாதானத் தீர்வு முன் முயற்சிகளுக்கு மக்கள் வெகு தெளிவாகவே தீர்ப்பளித்து விட்டனர். இடையில் பல இடர்பாடுகள், நெருக்கடிகள் வந்துள்ள வேளையிலும் சளைக்காமல் சமாதானத் தீர்வே எனது எதிர்காலத் திட்டம் என வெகு துல்லியமாகச் சிங்கள மக்களுக்குத் தேர்தல் வாங்குறுதியாகத் தந்து, அதை மக்களும் ஏற்க வைத்து விட்டார்.

ஆங்கிலத் தினசரி ஒன்று கருத்துக் கணிப்பை வெளியிட்டிருந்தது. 66 சதவிகித சிங்கள மக்கள் சமாதான வழிமுறைகளில் இனப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க விரும்புகின்றனர் என்பதே அக் கணிப்பு. மக்களும் 62 சதவிகிதம் அவருக்கு வாக்களித்துள்ளனர்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் தீர்வுக்கான முன் முயற்சிகளை தெளிவாக முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டியது அவரது பாரிய கடமையாகும். சமாதானத்தையே மக்கள் அனைவரும் விரும்புகின்றனர். தேர்தல் முடிவுகள் இதை வெகு துலாம்பாரமாகக் காட்டுகின்றன. சமாதானம் வருவதற்குப் போர் நிறுத்தம் உடனடித் தேவை. போர் நிறுத்தம் ராணுவ மேலாதிக்கத்தைக் கட்டுப் படுத்தும். வாக்களித்த சிங்கள பாமர மக்களின் மன உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும். எனவே உடனடியானதும் மிக முக்கியமானதுமான இனப் பிரச்சினைக்கான சமாதானத் தீர்வுத் திட்டத்தை புதிய ஜனாதிபதி முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டும்.

கடந்த காலங்களில் ருசி கண்ட பேரினவாத இனவெறிக் கும்பல் தற்காலிகமாக ஒடுங்கிப் போயுள்ளனவே தவிர இதே நாச சக்திகள் முற்றாக தோற்கடிக்கப்படவில்லை. இந்தத் திய சக்திகள் தலையெடுக்கா வண்ணம் தடுத்து நிறுத்த ஏற்றுக் கொள்ளப்படத் தக்க தீர்வே தேவை.

அந்தத் தெளிவான தீர்வைப் புதிய ஜனாதிபதி கைக்கொள்வாரா?

அழைப்படி

வாழ்வில் வெற்றி பெற்ற மனிதர்
கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன்

— கோகிலா மகேந்திரன்

தனக்குள் ஒரு நேர்மை, ஜோடனை இன்றிய பேச்சு, யாரையும் இலகுவில் நம்புகிற ஒரு தன்மை, இயல்பாய் இருக்கிற பண்பு, என்றும் எவரையும் ஈர்க்கும் இன்சொல், நிலவு உதித்ததைப் போன்ற நிறைவுள்ள ஒரு முகம்— இவற்றின் மொத்த வடிவந்தான் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன்.

வாழ்வில் சிலர் அதிர்ஷ்டத்தினால் வெற்றி பெறுகின்றார்கள். சிலர் திட்டமிட்டுச் செயலாற்றி வெற்றி பெறுகிறார்கள். 1942 இல் முள்ளியவளைக் கிராமத்திற் பிறந்தவர் இவர். வன்னிப் பிரதேசத் திலேயே பாரம்பரியக் கலைகளின் வளம் நிறைந்த மண் அது. அதிலே கோயில் சார்ந்த புராணபடன பாராயண மரபுகள் மலிந்த இளமைச் சூழலில் வளர்ந்த இவர் மேற்கூட்டிய இரண்டாவது வகையை— திட்டமிட்டுச் செயலாற்றி வெற்றி பெறுகிற வகையை—ச் சேர்ந்தவர்.

பேசுகிறவன்தான் மனிதன். நல்லதைப் பேசுவதுதான் பேச்சு. ஆகையால் நல்லதைப் பேசுவன்தான் மனிதன் என்றாகிறது. "சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய" என்பது குறள். எந்த ஒரு இலக்கியக் கூட்டத்திலும், எந்த ஒரு அறிஞர் குழுவிலும்— பயனுள்ளவற்றை மட்டும்— சபை அறிந்து, சமயம் அறிந்து பேசுகின்ற கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன், மரபு நிலைப்பட்ட அறிவுத்துறைகளோடு நவீன இலக்கியத் துறைகளிலும் ஆழ்ந்த புலமை உடையவர்.

"ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள்" என்ற தலைப்பில் மேற்கொண்ட ஆய்வுக்காக முதுகலைமாணிப் பட்டத்தையும், "தமிழ் யாப்பு வளர்ச்சி" என்ற தலைப்பில் மேற்கொண்ட ஆய்வுக்காகக் கலாநிதிப் பட்டத்தையும் பெற்றவர் இவர். இவ்விற ஆய்வுகளிலும் இவருக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்தவர் காலஞ்சென்ற முதுபெரும் பேராசிரியர் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கலாநிதி சுப்பிரமணியன் தமிழ் இலக்கியத் துறையில் சிறந்த விமர்சகர் என்ற கணிப்புப் பெற்றவர். கத்தி பழுத்தையும் நறுக்கும்: தலையையும் நறுக்கும். அது பிடித்திருப்போர்களைப் பொறுத்தது. அது போலத்தான் விமர்சனமும். மிகக் கவனமாகக் கையாள வேண்டிய துறை. அதைத் தெரிந்து பாவிப்பவர் இவர்.

புயலும் பூகம்பமும் நிறைந்த கட்டளைமைப் பருவத்தில் ஒரு மாணவன் பல்கலைக்கழகம் வகுப்பின்றான். அங்குள்ள விரிவுரை யாளர்களின் மனோ நிலையே அவனது வாநிலையாகிறது. அவன் வளம்பெறுவதும் வழிதவறுவதும் அவர்களின் ஆளுமையில் தங்கியுள்ளது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட ஒரு சில விரிவுரையாளர்களில் கலாநிதி அவர்களும் ஒருவர் என்று கூறலாம். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழ்த்துறையின் முதுநிலை விரிவுரையாளராகத் திகழும் இவர் மரபு இலக்கியத்தை மட்டுமல்ல நவீன இலக்கியத்தையும் இலக்கணத்துறைகளையும் கூட அதே அளவு ஆழ அகலங்களுடன் அணுகி விரிவுரை நிகழ்த்தும் ஒரு பூரணத்துவமான ஆளுமை கொண்டவராகத் திகழ்கிறார். அண்மைக் காலங்களில் தமிழ் நாட்டிலும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், காந்தி கிராம பல்கலைக்கழகம் முதலியவற்றில் விரிவுரைகள், கருத்தாங்குகள் என்பவற்றிற் பங்கு கொண்டதன் மூலம் அங்கேயும் தன்னைச் சுற்றி ஒரு அறிஞர் வட்டத்தையும் ரசிகர் வட்டத்தையும், மாணவர் வட்டத்தையும் உருவாக்கியுள்ளார்.

"ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம்", "இந்தியச் சிந்தனை மரபு" ஆகிய இரு நூல்களின் ஆசிரியர் இவர். இவர் தமது துணைவியார் செளச்சல்யாவுடன் இணைந்து எழுதிய "இந்தியச் சிந்தனை மரபு" நூல் வரலாற்று முக்கியத்துவமுடைய ஒரு ஆக்கு மாறு ஆய்வாளர்களாற் கருதப்படுகிறது. "இந்தியத் தத்துவ ஞானம்" என்ற நூலை எழுதிய காலஞ்சென்ற அறிஞர் கி. வக்ஷமணன் அவர்களின் நெருங்கிய உறவினராக கலாநிதி அவர்கள் திகழ்கின்றார் என்பதும் இத் தொடர்பில் சுட்டப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

கலாநிதி அவர்கள் சோர்வோ, தலையிடையோ ஒரு துளியும் அணுகாத ஒரு சிறவி. மனம் எப்பொழுதும் பெய்கையாகிக் குளிர்ந்திருக்க மிகச் சுறுசுறுப்பாய் ஓடித்திரிவார்.

உயர்ந்த தரத்தில் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் பல எழுதியும் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள், அனைத்துலக இந்து மாநாடு போன்றவற்றில் கலந்து கொண்டு தனது உயர் ஆய்வுத் திறனை நிரூபித்துள்ள இவர் "மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆகல் அனைத்தான்" என்பதைப் புரிந்து கொண்டு யாரோடும் மிக எளிமை யாகப் பழகக் கூடியவர்.

ஒருவன் தான் ஆர்வம் கொள்ளும் துறைகளின் எண்ணிக்கையை அதிகரிக்கும்போது அத்துறைகளில் அவனது புலமை அதிகரிப்பது மட்டுமன்றி அவனுக்குத் தன்னைப்பற்றிய சுய மதிப்பீடு உயர்வதனால் அவனது உள நலமும் விரித்தியடைகிறது. கலாநிதி அவர்கள் எழுத்து பேச்சு ஆகிய இரண்டையும் தமது முக்கிய வெளிப்பாட்டு வடிவங்களாகக் கொண்டிருந்த போதிலும் நாடகம், சலிதை போன்ற துறைகளிலும் ஈடுபாடு கொண்டவர். மாவையா தீனம், நல்லையாதீனம் ஆகியன இவரது சொற்பொழிவுத்திறனைப் பாராட்டியுள்ளன. நல்லையாதீனம் இவருக்கு "வித்யாபூஷணம்" என்ற விருதினை வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளது. பேராதனையிற் பயின்ற காலத்தில் குறிஞ்சிக் குமரன் பேரில் ஆற்றுப்படை பாடித் தங்கப்பதக்கப் பரிசைப் பெற்றமை இவரது கவித்துவச் சிறப்புக்குத் தக்க சான்றாகும்.

"திறமைகள் மட்டும் ஒருவரைச் சிறந்த இலக்கியவாதி ஆக்குவதில்லை. திறமைகளுக்குப் பின்னே ஒரு மனிதன் காணப்பட வேண்டும்" என்று ஒரு கூற்று உண்டு. விமர்சன மேடைகளில் காலநிதி சுப்பிரமணியன் அவர்கள் சில சமயங்களில் மிகக் கடுமையானவர் போலக் காணப்படுவார். நண்பன், எதிரி என்று வேறு பாடு பாராமல் இவரது விமர்சனக் கோல் யாரையும் செம்மையாக அளந்துவிடும். "நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே" என்று முழுங்குபவர். ஆனால் அந்த ஆழ்ந்த விமர்சனத்தின் பின்னே ஒரு மனிதத்தன்மை இருக்கும். இந்த மனிதம் காரணமாகவே பொருள் விளங்க முதலே மனதைத் தொடும் கவிதைபோல இவர் பல இலக்கிய நெஞ்சங்களைத் தொட்டவர் ஆனார்.

கடந்த ஏழு எட்டு வருடங்களாக எமது பிரதேசத்தில் கலைஞர்களையும் திறனாய்வாளர்களையும் ஒன்றிணைக்கும் பணியைக் 'கலை இலக்கியக் களம்' செய்து வருகிறது. எமது மண்ணில் உயர் மட்ட ரசிகர் கூட்டத்தை உருவாக்கும் பணியை இது சிறப்பாகச் செய்து வந்தது; செய்து வருகிறது. கவிதை, சிறுகதை ஆகிய இலக்கிய வகைகளுக்கு முழுமையான ஆய்வரங்குகளை நடத்திய சிறப்பும் நடத்தத் துறையில் பல மாணவர்களை முறையாகப் பயிற்றுவித்து ஆசிரியர் தாம் வரை வளர்த்த பெருமையும் கொண்டது களம். பல்கலைக்கழகம் போன்ற நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட அமைப்பு ஒன்றினில் பெருந்தொகைப் பணம் செலவில் செய்யவேண்டிய ஒரு காரியத்தை ஆர்வத்தை நல்லெண்ணத்தையும் மட்டும் மூலதனமாகக் கொண்டு நடத்திய இக்களம் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் அவர்களிடமிருந்து பிரிக்கப்பட முடியாத ஒரு அமைப்பாகும். அது நிறுவப்பட்ட காலத்திலிருந்து அதன் தலைவராக அமைந்து வழி நடத்திச் செல்பவர் இவர்.

இவ்வாறு பன்முக ஈடுபாடு இகாண்ட இவரது ஆளுமைப் பண்பைப் பார்த்தால், கிறைச்சுமனின் வகைப்பாட்டில் இவர் 'சிக்னிக்' வகை. யுங்சிங் பிரிப்பில் ஒரு சுகமுகி, ஷெல்டனின் பரகூபாட்டில் எண்டோமோஃப். ஸ்பிராங்கரின் வகைப்படுத்தலில் அழகியல்வகை.

ஒரு மல்லிகைப் பந்தலின் கீழ் இவரை நிறுத்தினால் அந்த மல்லிகை எப்போது நாட்டப்பட்டது என்றோ, அல்லது அந்த மல்லிகையின் இலைகள் ஏன் பசுமை குறைந்துள்ளன என்றோ ஆராய முற்படுபவராக இவர் இருக்கமாட்டார். அந்த நிலையில் மல்லிகையைப் பாடிய கவிஞனுடன் கைகொடுத்துச் செல்பவராகவே நிற்பார்.

எப்போதும் சிரித்து மகிழ்வாய் இருப்பதனாலும் அறிஞர்களின் மதிப்பையும் குழத்தைகளின் அன்பையும் பெற்றிருப்பதனாலும் நேர்மையான விமர்சகர்களின் பாராட்டைப் பெற்றவராக இருப்பதனாலும் அழகை ரசிக்கக் கூடியவராய் இருப்பதாலும் மற்றவர்களின் நல்ல பண்புகளைக் காண்பவராய் இருப்பதாலும் சமுதாயத்தில் தான் ஏற்படுத்தக் கூடிய ஒரு சிறு மாற்றத்தினால் உலகை ஒரு சிறிது முன்னே கூட்டிச் செல்லக் கூடியவராய் இருப்பதாலும் இவர் வாழ்வதால் இவ்வுலகில் பல மானிட உயிர்கள் பயனும் நிறைவும் பெற்றன என்ற யதார்த்த நிலை இருப்பதனாலும் ஒரு பிரபலமான ஆங்கில எணரிலக்கனத்தின்படி கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் அவர்கள் வெற்றிகரமான வாழ்வு வாழ்கிறார் என்று நாம் முடிவு செய்யலாம்.

டாக்டர் ச. முருகானந்தனின்

'மீன் குஞ்சுகள்' வெளியீட்டு விழா

— மே மன்கவி

மல்லிகைப் பந்தலின் 9வது வெளியீடாக வெளிவந்திருக்கும் டாக்டர் ச. முருகானந்தனின் சிறுகதைத் தொகுதியான 'மீன் குஞ்சுகள்' வெளியீட்டு விழா அண்மையில் கொழும்பிலும், கண்டியிலும் சிறப்பான முறையில் நடைபெற்றது. கொழும்பில் திக்குவல்லை கமாலின் தலைமையிலும், கண்டியில் கலாநிதி அம்பலவாணர் சிவராசா தலைமையிலும் நடைபெற்றன.

பொதுவாகக் கொழும்பில் நடைபெறும் வெளியீட்டு விழாக்கள் அநேகமாக பணச்சடங்குகளாகவே நடைபெறுவது வழக்கம். இதற்கு மாறாக இந்த வெளியீட்டு விழா இலக்கிய நூல் வெளியீட்டு விழாவாகவே நடந்தது குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கது. ஆக்கபூர்வமான முறையில் எழுத்தாளர் சந்திப்புக்களாக, கலந்துரையாடல்களாகவே இவ் விழாக்கள் நடைபெற்றன. கொழும்பிலும் கண்டியிலும் நடந்த வெளியீட்டு, அறிமுக விழாக்களில் கணிசமான எழுத்தாளர்கள், சுவைஞர்கள் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தது குறிப்பிடத் தக்கது.

கொழும்பில் நடந்த விழாவில் மல்லிகை ஆசிரியர் வெளியீட்டுரையை நிகழ்த்தினார். மல்லிகைப் பந்தலின் வரலாறு, எதிர்காலத் திட்டம் ஆகியவைகளைப் பற்றி விரிவாக உரை நிகழ்த்தினார். மலையக எழுத்தாளர் சாரல் நாடன், செல்வி தேவகௌரி ஆகியோர் ஆய்வுரை நிகழ்த்தினர்.

ஏற்புரையை டாக்டர் ச. முருகானந்தன் நிகழ்த்தி விழாவை நிறைவு செய்தார். ஏராளமான நூல்கள் இவ் வெளியீட்டு விழாவில் சுவைஞர்களால் வாங்கப்பட்டன.

கண்டியில்...

சிட்டிமீசன் மண்டபத்தில் கலாநிதி அ. சிவராசா தலைமையில் அறிமுக விழா நடைபெற்றது.

மீன் குஞ்சுகள் அறிமுக விழாவிற்குப் பிரதம அதிதியாகக் கலந்து கொள்ள திரு. டொமினிக் ஜீவா அழைக்கப்பட்டிருந்தார். நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னர் இந்தமுறை மலையகம் வந்திருந்த அவரைக் கௌரவிக்கும் முகமாக இவ் விழாவில் வைத்தே மலையக எழுத்தாளர் திரு. சாரல் நாடன் கண்டி தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பாகப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தார். அதைத் தொடர்ந்து விழாத் தலைவர் கலாநிதி அ. சிவராசா அவருக்கு 'இலக்கியச் சுடர்' என்ற பட்டத்தையும் வழங்கினார்.

தனக்குக் கௌரவம் தந்த கண்டித் தமிழ்ச் சங்கத்தினருக்கு திரு. டொமினிக் ஜீவா நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டார்.

மீன் குஞ்சுகள் அறிமுக விழாவில் மத்திய மாகாணசபை உறுப்பினர் திரு. டி. ஐயாத்துரை வெளியிட, திரு. எஸ். முத்தையா. திரு. க. தவநாதன் ஆகியோர் பெற்றுக் கொண்டனர். திருவாளர்கள் இரா. நித்தியானந்தன், அந்தனிஜீவா, கே. வேல் சிவானந்தன், ஆர். மகேஸ்வரன் ஆகியோர் பேசினர். டாக்டர் ச. முருகானந்தன் பூண்டு தெரிவித்தார்.

ஜோர்ட் சந்திரசேகரனின் சிறுகதைகள் நூல் வெளியீட்டு விழா

வானொலி அறிவிப்பாளராகவும், வானொலி நாடகத் தயாரிப்பாளராகவும் தெரிய வரும் ஜோர்ட் சந்திரசேகரனின் சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுதி ஒன்று அண்மையில் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களின் தலைமையில் பம்பலப்பிட்டி இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரியில் நடைபெற்றது.

சிறப்பு விருந்தினராக இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன பணிப்பாளர் நாயகம் ஜினதாச பிரிஸ் அவர்கள் கலந்து கொண்டார்.

வானொலித் துறையைச் சார்ந்தவராக இன்று பலருக்குத் தெரியும் ஜோர்ட் அவர்கள், நல்லதொரு சிறுகதைப் படைப்பாளி என்பதை இன்றைய புதிய தலைமுறையினருக்குத் தெரியாது. மரகதம். இளம்பிறை போன்ற அந்தக் காலத்தில் வெளிவந்த சிறு சஞ்சிகையிலும், தேசியப் பத்திரிகைகளிலும் நல்ல சிறுகதைகளைப் படைத்தளித்த ஜோர்ட் சந்திரசேகரன் அவர்களின் படைப்புகள் இன்று ஒரு தொகுதியாக வெளிவந்திருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயமாக இருக்கிறது.

நீர்கொழும்பில், கலைவிழாவும் கருத்தாங்கும்

அண்மையில் நீர்கொழும்பு இந்து இளைஞர் மன்றம் பிரமாண்டமான முறையில் கலைவிழா ஒன்றும், "80களில் ஈழத்து இலக்கியம்" எனும் தலைப்பிலான கருத்தரங்கு ஒன்றும் நடத்தியது.

நீர்கொழும்பைச் சேர்ந்த பல்வகைப்பட்ட மக்கள் வந்திருந்து ரசித்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

பல இலக்கிய அறிஞர்களும், எழுத்தாளர்களும் கலந்து கொண்டு கருத்துரைகள் வழங்கினார்கள். பிற்பகல் நிகழ்ச்சியாக நடைபெற்ற 80களில் ஈழத்து இலக்கியம் சம்பந்தமான கருத்தரங்கில் பல குடான கருத்துக்கள் விவாதிக்கப்பட்டன. குறிப்பாக 80களில் ஈழத்துக் கவிதை சம்பந்தமான அமர்வின் பொழுது ஏற்பட்ட கருத்துப் பரிமாறல்கள், இன்றும் நம்மிடையே மரபுக் கவிதை, புதுக்கவிதை பற்றிய விவாதம் முடிந்து விடவில்லை என்பதோடு, நவீன கவிதை பற்றிய பிரக்ஞை இன்னும் நம்மிடையே வளரவில்லை என்பதையும் இக்கருத்தரங்கு நன்கு உணர்த்தியது.

ஈழத்தின்
நவீன தமிழ்ப் படைப்பிலக்கிய வரலாற்றில்

கே. டானியல்

ஒரு தீர்மானம் நோக்கு

நா. சுப்பிரமணியன்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்மன்றம் 23-3-94 அன்று நிகழ்த்திய எழுத்தாளர் கே. டானியல் நினைவு அரங்கில் நிகழ்த்தப்பட்ட உரை.

"டானியல் கதைமாந்தரில் சமூக மெய்ம்மை" என்ற தலைப்பில் இந்த உயர்நிலை ஆய்வு நிகழ்த்தப்படலாம். இத்தொடர்பில் எனது இப்போதைய அறிவுத் தளத்திலான விமர்சனக் குறிப்பொன்றை இங்கு முன்வைக்க விழைகின்றேன். குறித்த ஒரு மேற்படிக்கதை மாந்தர் பண்பு அமைந்தால் அதற்கான அடிப்படை சமூகத்தில் உள்ளதுதான் என வாதிடலாம். ஆனால் பல்வேறு படைப்புக்களிலும் அவ்வாறான கதை மாந்தர் பண்பு மீண்டும் மீண்டும் காட்சிக்கு வரும்போது அப்பண்பு அச் சமூகத்தில் தவிர்க்க முடியாதவாறு உள்ளுறைந்துள்ள — சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டிய முக்கியத்துவம் உடைய — ஒரு கூறாக இருக்க வேண்டும். இது அவ்வாறு உள்ளதா? அன்றோல் டானியல் அவர்களது பார்வை இவ்வாறான பண்புள்ளவர்களில் மட்டுமே பதினின்றதா? இவையே எம்முன் நிற்கும் விவாதம்?

"என்னுடைய பஞ்சமரில் வந்த கமலாம்பிகை அம்மானும், மாம்பழத்தியும் அப்படிப்பட்டவர்களாகப் பிறந்து விட்டதற்காக நீங்கள் ஏன் இப்படி வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொள்கிறீர்கள்? நான் பஞ்சமரைப் படைத்தது சகல வசதிகளும் கொண்ட கமலாம்பிகை அம்மானினதும் மாம்பழத்தியினதும் ஒழுக்கக் கேட்டுக்கான பெரும் சுகபோக ஏக போகத்தை அம்பலப்படுத்துவதற்கேயன்றி....."

என டானியல் அவர்கள் 'என்கதை' நூலில் தந்துள்ள தன்னிலை விளக்கம் அவருக்கு கமலாம்பிகை. மாம்பழத்தி முதலியவர்களின் ஒழுக்கக் கேடுகளையும் அவற்றுக்கான காரணிகளையும் அம்பலப் படுத்தும் உள்நோக்கம் இருந்தமையைத் தெளிவுறுத்தும். பஞ்சமர் தவிர்த்த ஏனைய நாவல்களின் கதைமாந்தருக்கும் இது பொருந்தும் என்பது உய்த்துணரப்படத்தக்கது. எனவே டானியல் அவர்கள் சமூகத்திலிருந்து இயல்பான — சமூக யதார்த்தத்தை இயல்பாக எடுத்துக்காட்ட வல்ல — கதைமாந்தரைக் காட்ட முற்படவில்லை என்பதும் தாம் தரிசித்த ஒரு வகைமாதிரியான கதை மாந்தரையே காட்ட முற்பட்டுள்ளார் என்பதும் தெளிவாகின்றன. இதனை விளக்குவதானால் யாழ்ப்பாணப் பிரதேச சமூகத்தின் ஒரு பக்கத்தை டானியல் அவர்களின் உணர்வுகளைப் பாதித்து நின்ற பக்கத்தை நாம் காண்கிறோம் எனலாம். அக் காட்சியில் கமலாம்பிகை, மாம்பழத்தி போன்றோரே தெரிகிறார்கள். யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் உயர்சாதியினர் எனப்படுவோரின் யதார்த்தமான பெண் சமூகம் டானியல் அவர்களால் எமக்குக் காட்சிப்படுத்தப்படவில்லை, கண்ணம்மா நீங்கலாக.

கண்ணம்மா பாத்திரம் டானியல் அவர்களின் பார்வையில் விதிவிலக்கான கோணம் எனத் தெரிகிறது. உயர்சாதி எனப்பட்டோரின் சமூகத்தின் பெண்மையில் இயல்பாகவே நிகழ்ந்துவரும் ஒரு மாற்றத்தைக் கண்ணம்மா காட்டி நிற்கிறாள் எனக் கொள்ளலாமா? இது தொடர்பாக திருமதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் அவர்கள் தந்துள்ள ஒரு கணிப்பு இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

"கந்தனைக் கந்தன் மாமாவாக்கியதால் கண்ணம்மா பாத்திரப் பண்புகளை மாற்றுகிற புதுமையைச் செய்ததாக யாரும் எண்ண இடமில்லை. மரபு மரபாகக் கையாளப்பட்டு வந்த ஆழமான அன்பு நிலையின் உறைவிடமான பெண்மையையே டானியலும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

டானியலின் கதைமாந்தர் பற்றி நிகழக்கூடிய ஒரு நுண்ணாய்வின் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒரு முக்கிய கணிப்பு இது

பஞ்சமர் வரிசை நாவல்களின் சுட்டமைப்பிலே நம் கவனத்திற்கு வரும் ஒரு முக்கியகூறு அது காட்டும் பண்பாட்டுக் கோலம் ஆகும். யாழ்ப்பாணப் பிரதேச சமூகத்தின் பல்வகைப் பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், உணவு முறைகள், பொழுது போக்குகள், சமயச் சடங்குகள், விளையாட்டுக்கள், மருத்துவ முறைமைகள், பழமொழிகள், பேச்சு வழக்கு, மொழிநடைப் பாங்குகள் முதலிய பல்வேறு கூறுகளையும் நாவல்களின் உருவாக்கத்திலே அவர் திட்டமிட்டுப் பயன்படுத்தியுள்ளமை தெரிகிறது.

பஞ்சமர் நாவலிலே கடதாசி விளையாட்டு, திருவிழா, வான விளையாட்டு, மேளக்கச்சேரி, மரணச்சடங்கு முதலியவற்றின் விவரணங்களை அவதானிக்கலாம். கோவிந்தன் நாவலிலே நாய் வளர்க்கும் முறை, வேட்டை, ஏராக்கள் குடித்து தாய்மை எய்தும் வாய்ப்பு என்பன தொடர்பான விவரணங்கள் உள். நாட்டு

வைத்தியம், பேயோட்டும் முறைமை, பங்கம் எனப்படும் தோங்காய் உடைப்புப் போட்டி, கோழிச்சண்டை என்பது அடிமைகளில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. இவற்றில் இறுதி இரண்டும் பற்றிய நுணுக்க விவரங்களை டானியல் அவர்கள் திட்டமிட்டுப் பதிவு செய்து உள்ளமை தெரிகின்றது. சமயத் தொடர்பு நாவலாக 'கானலில்' சைவம், கிறிஸ்தவம் என்பன தொடர்பான கிரியை விபரங்களையும் காட்சிப்படுத்த டானியல் முற்பட்டுள்ளார். கிறிஸ்தவம் தொடர்பான வழிபாட்டு முறைகளை அருகில் நின்று பார்ப்பது போலக் காட்டும் அவர் சைவம் தொடர்பான அத்தகு முறைமைகளை ஒரு தொலைப் பார்வையாகவே புலப்படுத்துகிறார். பிள்ளை வயிற்றோடு ஒரு பெண் இறக்க டேரிட். டால் அவனை அவ்வயிற்றுடனே புதைப்பது பிள்ளையின் தந்தைக்கு சடுதியில் மரணத்தை விளைவிக்கும் என்பது ஒரு நம்பிக்கை. தண்ணீர் நாவலின் கதையின் முற்பகுதியில் இந்த நம்பிக்கை முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. மேலும் புத்தூர் கிராமத்தில் நிலவிய நாய் பழக்கி வேட்டையாடும் முறைமை, தாழ்த்தப்பட்டோரின் திருமண நடைமுறைகள் என்பனவும் இந்நாவலில் விவரிக்கப்படுகின்றன இவை எல்லாவற்றையும் தொகுத்து நோக்கும் போது டானியல் என்ற நாவலாசிரியனுக்குள் உள்நின்று இயங்கும் ஒரு நாட்டார் வழக்காற்றியல் பதிவாளனை நாம் தரிசி கின்றோம். சமகாலச் செய்திகளைக் கூறும் பஞ்சமர், பஞ்சகோணங்கள் தவிர்த்த ஏனைய நான்கும் இவ்வாறான நாட்டார் வழக்காற்றியல் களஞ்சியங்களாகக் காட்சி தருகின்றன என்பது சுட்டிக்காட்டத்தக்க ஒன்றாகும் சமூகத்தின் முன்னைய தலைமுறைகளின் வரலாற்றைப் படிப்படியாக எடுத்துக் கூற முற்படும்போது இவ்வாறான பண்பாட்டுக் கூறுகளை சுட்டமைப்பு நோக்கில் பயன்படுத்திக் கொள்ள முற்படுவது கலைப்படைப்பாக்க உத்திகளிலொன்றாகும். இதனை டானியல் அவர்கள் சிறப்புறவே செயற்படுத்தியுள்ளார் என்பது எனது கணிப்பு.

டானியல் அவர்கள் பண்பாட்டுக் கோலங்களைச் சித்திரித்துள்ள திறன் அவரை இலக்கியவாதிகள் பண்பாட்டாய்வாளர் ஆகியோர் மத்தியில் தனிக்கவனத்திற்கு உரியவராகியுள்ளது; பிற மொழிசார் ஆய்வாளர்களும் அவரது படைப்புக்களை ஆய்வுக் கவனத்தில் கொள்ள வாய்ப்பளித்துள்ளது. பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள் டானியல் அவர்களை "சமூகத்தின் தலைசிறந்த பண்பாட்டு நாவலாசிரியர்" என்று குறிப்பிடுவர் (மல்விகை, ஆகஸ்ட் 1986, ப. 52). புலவர் சமூத்துச் சிவானந்தன் அவர்கள் டானியலை "பண்பாட்டுப் பாட்டனாராக" மதிக்கிறார் (மல்விகை, மே. 1987, ப. 2 — 45). யப்பானியப் பேராசிரியர் 'யசமசெக்கின்' அவர்கள் தாம் யாழ்ப்பாணத் தமிழர் சமூகத்தில் 'துடக்கும் சாதியமைப்பும்' என்ற தலைப்பில் எழுதிய முதுகலை மாணிப்பட்ட ஆய்வேட்டில் டானியல் அவர்களின் நூல்களில் இருந்து தரவுகள் பெற்றுள்ளார். ஹோம்ஸ் என்னும் அமெரிக்க ஆய்வாளர் "யாழ்ப்பாணம் 1980" என்ற தலைப்பில் எழுதிய நூலிலே டானியல் தொடர்பான குறிப்புக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ், மனோன்மணி சண்முகதாஸ், யப்பானிய பேராசிரியர் சுசுமு ஒவோ ஆகியோர் இணைந்து எழு

திய யப்பானிய — தமிழரிடையே உலக நோக்கும் கிரியைகளும் என்ற தலைப்பிலான நூலிலே டானியலின் பஞ்சமர் நாவலிலிருந்து மேற்கோள்கள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. (தகவல்: மல்விகை ஆகஸ்ட் 1986, ப. 52-54). இவை டானியல் அவர்கள் தம் படைப்புக்களில் புலப்படுத்தியுள்ள பண்பாட்டுக் கோலங்கள் எய்தியுள்ள சமகால வரலாற்றுக் கணிப்பை உணர்த்தும் சான்றுகளாகும். டானியல் ஒரு சகாப்தம்

இதுவரை நோக்கியவற்றினின்று வந்தடைந்த முடிபுகள் சில பற்றை முன்வைத்து இவ்வுரையை நிறைவு செய்ய முனைகிறேன்

- (அ) ஈழத்தின் நவீன படைப்பிலக்கிய வரலாற்றிலே சாதிப்பிரச்சினை என்ற சமூக யதார்த்தத்தின் பல்வேறு பரிமாணங்களைக் காட்டிய தனிப்பெரும் படைப்பாளி என்ற நிலையில் டானியல் தனியொருவராகத் தெரிகிறார். (அவருக்கு அருகிலே இன்னொருவரை நிறுத்த முடியுமா என்ற வினாவுக்கு இன்றுவரை விடையில்லை ஏனைய சில படைப்பாளிகள் சற்றுத் தொலைவிலேயே நிற்கின்றனர்)
- (ஆ) கடந்த ஏறத்தாழ சில நூற்றாண்டு யாழ்ப்பாணப் பிரதேச சமூக பண்பாட்டுக் கோலங்களையும் நாட்டார் வழக்காற்றியற் கூறுகளையும் இலக்கியமாகப் பதிவு செய்த வகையிலும் இவர் முதன்மைக் கவனப்புக்கு உரியவராகிறார்.
- (இ) இவரது சமூகப் பார்வை இவர் சார்ந்திருந்த அடிநிலை மக்கட் சார்பான ஒருபக்கப் பார்வைதான். பேராசிரியர் காசிவத்தம்பி அவர்கள் அடிக்கடி கூறுவதுபோல 'கந்த புராண கலாசாரத்தின் இன்னொரு பக்கத்தைக் காட்டும்' பார்வைதான். அப்பார்வை பார்க்க வேண்டியதையும் காட்டுகிறது: பார்க்க வேண்டாதவற்றைக் கூடக் காட்டுகிறது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இதுவே அவரது கதைமாந்தர் சித்திரிப்புத் தொடர்பான விமர்சனங்களுக்கு அடிப்படை யாகின்றது.
- (ஈ) 'பஞ்சமர் வரிசை நாவல்கள்' புலப்படுத்தி நிற்கும் டானியல் அவர்களின் ஆளுமை மேற்படி விமர்சனங்களால் மட்டுப்படுத்தப்பட முடியாத நிலையில் விரிந்து பரந்ததாகும். இவ்விலக்கிய வரிசை ஈழத்து படைப்புலகில் நிகழ்த்தக்கூடிய தாக்கம் மிகப் பெரிதாக இருக்கும் என்பது எனது ஊகம். டானியல் அவர்களின் கல்லறையில் இருந்து புதிய பஞ்சமர் இலக்கியங்கள் பல பூக்கும் என்பது எனது எதிர்பார்ப்பு.
- (உ) ஈழம் என்ற எல்லைக்கு வெளியே தமிழகத்தையும் உள்ளடக்கிய தமிழ்கூறும் நல்லுலகிலும் 'பஞ்சமர் வரிசை நாவல்கள்' தனிக்கணிப்பைப் பெற்றுள்ளன. இவற்றுட் ப் தமிழகத்தின் திறனாய்வாளர்களது கணிப்புக்குட்பட்டு அக்கே நூலுருப் பெற்றவை என்பதும் அத்திறனாய்வாளருட் சிலரே இவற்றுட் சிலவற்றைப் பதிப்பிப்பதில் முன்னின்றுள்ளனர் என்பதும் (உ-ம்: பஞ்சகோணங்கள், அ. மார்க்ஸ்) இங்கு கவனத்திற்கு உரியது.

இவை அனைத்தையும் தொகுத்துச் சிந்திக்கும்போது "ஈழத்து வீன தமிழ்ப் படைப்பிலக்கிய வரலாற்றில் கே. டானியல் அவர்கள் ஒரு சகாப்தம் என்பது புலனாகின்றது".

நூல்களிற் கற்ற தத்துவங்களைப் பேசிக்கொண்டு உத்தியோகங்களுக்காக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள் மத்தியில் வாழ்க்கை முறைகளின் ஊடாகவும் அநுபவங்கள் ஊடாகவும் தத்துவத் தெளிவுபெற முனை தவர் கே. டானியல், ஐந்தாம் வகுப்பு மட்டுமே பள்ளிக் கல்விபெற்ற டானியல் அவர்கள் தந்துள்ள படைப்பிலக்கியங்களின் பரப்பை நோக்கும் போது அவரது சாதனையின் பேரெல்லை புலனாகும். இவ்வகையில் இன்றைய இலக்கியவாதிகள் அனைவரும் தடைவணங்கத்தக்க பெருமைக்குரியவராக அவர் திகழ்கிறார்.

டானியல் அவர்களது சாதனைகளை நினைவுகூரும் இவ்வேளையில் தமிழகத்தில் தற்பொழுது முனைப்புப் பெற்றுவரும் 'தலித்' இலக்கியச் சிந்தனை நமது கவனத்துக்குரியதாகின்றது. 'தலித்' என்ற பெயர் இடாமலே பஞ்சமர் என்ற தலைப்பில் அவ்வகை இலக்கியம் படைத்தவர் டானியல். இவ்வகையில் தமிழில் இவ்வாறான இன்றைய முனைப்புற்ற அப்போக்கிற்கு முன்னோடியாக அமைந்தவர்களில் ஒருவர் என்ற கணிப்பும் டானியல் அவர்களுக்கு உரியது.

டானியல் அவர்கள் உயிர் வாழ்ந்த காலத்தில் அவருடைய இலக்கியப் பணிக்குத் துணை கின்றோர் பலர். அவர் இயற்கை எய்திய பின்னரும் அவரது இலக்கிய ஆக்கங்களைக் கையெழுத்து நிலையில் பேணி வைத்திருந்து பின் நூல் வடிவம் தந்து நிலைபெறச் செய்தவர்கள் சிலர், அவற்றை உரியவாறு விமர்சித்து அவற்றின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தியோர் சிலர். அவரது வரலாற்றை அவர் வாழ்ந்த காலத்தே பதிவு செய்து வைப்பதில் பங்கு பற்றியோர் சிலர் இவ்வகையில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த வே. மு. பொதியவெற்பன், கோ. கேசவன், அ. மார்க்ஸ், ஈழத்தில் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ், திருமதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ், திரு. வி. ரி. இளங்கேவன், திரு. வி. சின்னத்தம்பி முதலியவர்களின் பங்களிப்புகள் வரலாற்று முக்கியத்துவமுடையன. பிரகாஷ், தோழமை, வராவொல்லை, விடியல் ஆகிய பதிப்பக — வெளியீட்டக முயற்சிகளும் நன்றியுணர்வுடன் சுட்டிக்காட்டத்தக்கன.

டானியல் அவர்களின் படைப்புக்களை உயர்கல்விக்கான பாட நூல்களாக ஆக்கியதன் மூலம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறை அவருக்கு தனது உயர்நிலைக் கணிப்பை வழங்கியுள்ளது.

டானியல் என்ற வரலாற்று மனிதனை உரியவாறு இனங்காண வகைசெய்து நிற்கும் மேற்குறித்த அறிஞர்கள், நிறுவனத்தினர் ஆகிய அனைவர்க்கும் டானியலை எழுத்தெண்ணிப் பயிலும் ஆய்வாளன் என்ற வகையிலும் டானியலின் மனித நேயத்தை மதிக்கும் சக மனிகள் என்ற வகையிலும் என் உளமார்ந்த நன்றி புணர்வைத் தெரிவித்து இவ்வுரையை நிறைவு செய்கின்றேன். இந் நினைவுரையை ஆற்ற வாய்ப்பளித்த யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்மன்றத்தினருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றி.

(முற்றும்)

அந்தக் காலக் கதைகள்

4

தில்லைச்சிவன்

இரண்டு திருமணங்கள்

வேளாண்மைகள் ஓய்
வெடுக்கும் வெயில் காலம்.
இளந் தென்றல் வீசிக்கொண்டிருந்தது. இலுப்பைப் பூக்கள்
சொரிந்து மணம் எங்குப் பரிமளித்
துக் கொண்டிருந்தது அதிகாலையில்தான் இலுப்பைப் பூச் சேகரிப்பதற்காக இலுப்பைத் தோப்புக்குச் சென்று கொண்டிருந்தோம். வாணத்தில் காட்டு வெளவால்
கள் சுத்திக் கொண்டும் இலுப்பைப் பூச் சக்கைகளைத் துப்பிக்
கொண்டும் பறந்தன. பார்க்கப்
பயமாகவும் திகிலாகவும் இருந்தது. ஆனால் என்ன? நாங்கள்
பெரியவர்களுக்குச் சிறியவர்களுமாக நாளைந்து பேர் சென்று
கொண்டிருந்தோம். இதனால் அச்சம் தூரப்போய் விட்டது.
எங்கள் ஒவ்வொருவரின் கையிலும் ஒவ்வொரு ஓலைப் பெட்டி.
அவற்றுக்குள் இலுப்பைப் பூக்களைப் பொறுக்கிச் சேர்த்துக்
கொண்டு வருவோம்.

இலுப்பைப் பூக்களைப்
பொறுக்கிச் சேர்க்கும் ஆவலில்

ஒவ்வொருவரும் நான் முந்தி நீ
முந்தி என்று ஓடி ஓடிச் சென்று
இலுப்பைத் தோப்பை அடைந்
தோம். அங்கு எங்களுக்கு முன்
இருவர் ஏற்பனவே இலுப்பைப்
பூக்களைப் பொறுக்கிக் கொண்
டிருந்தனர் அவர்கள் ஆர்...? ஒருத்தி அடுத்த வீட்டு சரஸ்
அக்கா. மற்றவர் எனது சின்ன
மாமா.

“உங்களுக்கு ஏமம் சாமம்
தெரியாதா? இந்த நேரங்காலத்
தோடவந்துவிட்டீர்களே, இளம்
பிள்ளைகள், பேய்பிசாசு திரிகிற
நேரம், இலுப்பைப் பூ பொறுக்க
வந்திட்டினாமாம்” என்று
பொரிந்து தள்ளினாள் எனது
ஆச்சி எனது மாமா ஒன்றுமே
பேசவில்லை. சரசக்காதான்
சொன்னாள்: “சேவல் கூவியது,
அக்கம் பக்கத்து நாய்கள் சுற்
றிச் சுற்றிக் குரைத்தன. நீங்கள்
வந்துவிட்டீர்கள் என்று நினைத்து
இங்கு வந்தால் இவர்தான்
பொறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்.
அப்ப என்ன செய்வது, நானுஞ்
சேர்ந்து பொறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்தச் சேவல்
ளுக்கோ நேரகாலத் தெரியவில்

லைப் போல” என்று கூறவும்,
“ஓமாம்... சேவல்களுக்கு நேர
காலம் தெரியாதுதான்” என்று
கருகாலகக் கூறிக் கொண்டே
பெட்டியை நிலத்தில் வைத்து
விட்டுப் பூக்களைப் பொறுக்கி
அதனுள் போட்டார். நாங்கள்
ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு
இடத்திலிருந்து இரண்டு கைக
ளாலும் பூக்களைப் பொறுக்கிப்
பெட்டிகளை நிரப்பினோம்.

உதிர்ந்த சருகுகளின்றிக்
கூட்டித் துப்புரவு செய்திருந்த
இலுப்பைத் தோப்பில் வெள்
ளைக் கம்பளம் விரித்தாற்போல்
பூக்கள் சொரிந்து கிடந்தன.
அவற்றைப் பொறுக்கிப் பெட்டி
களில் இட்டு நிரப்பவும் பொழுது
விடியவும் நேரம் சரியாக இருந்
தது ஒவ்வொருவரும் பெட்டிக
ளுடன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்
டோம். எனது மாமா பூப்பெட்
டியை ஆச்சியிடம் கொடுத்து
விட்டு வயலிற் போடப்பட்டி
ருந்த செம்மறியாட்டுப் பட்டி
யைப் பார்க்கச் சென்றுவிட்டார்.
வரும் வழியில் சரசக்கா வீட்டுப்
பனத்தோட்டம் இருந்தது. அத
னுள்ளால் நாம் அனைவரும்
வந்து கொண்டிருந்தோம். அப்
போது இரண்டொரு பனங்காய்
கள் விழுந்தன. மேலும் இரண்டு
பனங்காய்கள் முன்னரே விழுந்
தவையும் கிடந்தன. அவற்றைத்
நின்பதற்கு எங்கிருந்தோ சில
மாடுகள் ஓடிவந்தன. அம்மாடு
களைத் துரத்திய சரசக்கா
“இளியொரு வேலை பனந்
தோட்டத்துக்குத் காவல் இருக்க
வேண்டும்: கொட்டில் போட
வேண்டும்” என்று அலுத்துக்
கொண்டா. இதைக் கேட்ட
எனது ஆச்சி “அடே தம்பி...!
ஓடிப்போய் எங்கள் பனந் தோட்
டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு
ஓடிவா: பனம் பழம் விழுந்து
கிடந்தால் அவற்றை எடுத்துப்
பனையில் கட்டியிருக்கும் பட்

டைக்குள் போட்டுவிடு” என்று
என்னை ஏவினார். நான் எங்
கள் பனந்தோட்டத்தை நோக்கி
ஓடினேன்.

ஆடி பிறந்து விட்டது.
குறைக் காற்று வயல் வெளி
மண்ணை வாரித் தூற்றிக்
கொண்டு சென்றது. எங்கும்
புழுதிப் படலம் மரஞ் செடி
இலை குழையெல்லாம் மண்
படிந்து கிடந்தது. குளங் குட்
டைகளில் தேங்கி நின்ற தண்ணீர்
வற்றிச் சேறுஞ் கரியுமார்க்
காட்சியளித்தன. ஊரின் வடக்
குப் புறத்தில் உள்ள பெரிய
வெளியில் மேயச் சென்ற மாடு
கள் நீர் நிலைகளைத் தேடி
ஊருக்குள் படையெடுத்தன.
அம்மாடுகளுக்குப் பனந்தோப்பு
களில் வீழ்ந்து தெறிக்கும் பனப்
பழங்களறி கண். அவைகளை
சுர்த்துண்பதற்காகப் பனந்
தோட்டங்களைச் சுற்றிச் சுற்
றிப் பல மாடுகள் திரியும். இம்
மாடுகளிடமிருந்து பனம் பழங்
களை முழுமையாகப் பிரித்தெ
டுப்பதற்காக, ஒவ்வொரு தோப்
பிலும் ஒவ்வொரு காவற் கொட்
டில்கள் போடப்பட்டிருக்கும்.
இவற்றில் இருந்தவாறே தோப்
பில் விழும் பழங்களை எடுத்துப்
பாதுகாப்பது காவல் செய்வோ
ரின் வேலை. ஒவ்வொரு வீட்டி
லிருந்தும் ஒருவர் அல்லது இரு
வர் பனந் தோட்டக் காவற்
கடமையில் ஈடுபடுத்தப்படுவர்.
இவர்களுக்கு வேண்டிய உணவும்
நீரும் கொட்டிலுக்கே அனுப்பி
வைக்கப்படும். இரண்டு மூன்று
பனந்தோப்புக்காரர்கள் சேர்ந்து
பொழுது போக்காகத் தாயம்
போட்டுக் கொண்டிருப்பர்.

நாள் முழுவதும் இரவும்
பகலும் கொட்டிலில் காவலில்
இருந்து பனம்பழங்களைச் சேர்ப்

பது அக்காலப் பகுதியில் குடும்பத்தின் முக்கியமான ஒரு கடமையாகும்.

இவ்வாறாகச் சேர்த்த பணம் பழங்கள் ஒவ்வொரு நாட் காலையிலும் பிழிந்து, பிழிந்த களியை எட்டுப் பத்து முளம் நீளங் கொண்ட பாயிற் பரவிச் சுய விட்டுப் பணாட்டு ஆக்குவார்கள். இப்பணாட்டு இக்கிராம மக்களின் உணவுத் தேவையின் கணிசமான பகுதிக்குப் போதுமானதாகும்.

பிழிந்து பிழிந்து சில நாட்களுக்குப் பாயிற் காயவிட்டு, பணாட்டாகிய பின் தட்டுத் தட்டாக வெட்டி எடுத்து மடித்து, நாவற் குழைகளை அடியில் போட்டு கூடையில் அடுக்கி வைப்பார்கள். அன்றைய தினம் பாரோலைப் படையல் என்ற விசேட நிகழ்ச்சியொன்று நடைபெறும். இந் நிகழ்ச்சியில் பணங்கள் பிழிந்தவர்கள், அயலவர்கள் என்று பலரும் அழைக்கப் பட்டுப் பாரோலை கிழவனுக்குப் படைத் த பலவகையான உணவுகளையும் பரிமாறித் கொண்டாடும் விழாவுடன் ஆடிமாதம் நிறைவுற ஆவணிமாதம் பிறந்தது.

ஆவணி பிறந்ததும் குளிர்காற்றும் மழையுங் கூட. அம்மாதம் திருமணத் திருவிழாக்களுக்கு முகூர்த்தக் கால் நாட்டுவதற்காக ஊரெல்லாம் குதூகளித்தது. எனது உறவினர் ஒருவரின் திருமணத்திற்காகப் பொன்னுருக்கிக் கன்னிக்கால் நட்டுத் திருமண ஏற்பாடுகள் தட்புடலாக நடந்து கொண்டன. திருமண நாளுக்குப் பத்து நாட்களுக்கு முன்பாகவே மணமக்கள் வீடுகட்கு மாவிடிக் கவும் பலகாரம் கூடவும் செல்வர். பெண்கள், கூட்டங் கூட்டமாகப் போவதும் வருவதும் இருந்தனர். இதற்காகச் சென்று வரும் எனது ஆச்சி ஒவ்வொரு நாளைக்கும் ஒவ்வொரு விசேட செய்திகளைக் கொண்டுவருவா. ஒருநாள் விசேட மேளச் கூட்டம் யாழ்நகரில் இருந்து கொண்டு வரப்படுவதாகவும், மாப்பிளை பொம்பிளை ஊர்வலம் போகக் குதிரைவண்டில் பிடிக்க ஆட்கள் போயுள்ளதாகவும் சொன்னா. மறுநாள் குதிரை வண்டில் இல்லையாம், பெண் வீட்டாரின் பல்லக்கில், நிலபாவாடை, கொடிக்குடை ஆலவட்டம் முதலிய ராசோபசாரத்துடன் ஊர்வலம்வர ஏற்பாடு எனக் கூறினார்.

இவ்வாறே திருமண ஏற்பாடுகள் நாளுக்கு நாள் ஏறிக் கொண்டே வர, எனக்கும் எப்போது இந்தத் திருமண நாள் வரப்போகுது, எப்போது பார்க்கப்போவேன் என்ற ஆவல் கூடிக் கொண்டே போகத் திருமண நாளும் வந்தது.

ஊரைக் கலகலக்கப் பண்ணிய திருமண விழா அதிகாலையிலேயே கொட்டு மேளத்துடன் ஆரம்பமாகி விட்டது. மேளச் சத்தத்தைக் கேட்டுக் கண்விழித்தெழும்பிய நான் அவசர அவசரமாகக் கிணற்றடிக்குச் சென்று குளித்தவிட்டு வந்து, கல்யாண வீட்டுக்கென ஆயத்தமாக வைத்திருந்த நீலநிறக் காற்சட்டையை யும் வெள்ளைச் சேட்டையும் எடுத்து மாட்டினேன். தலை சீவிப் பொட்டிட்டுப் புசல்மாவை முகம் நிறையப் பூசிக் கொண்டே கண்ணாடியில் முகத்தை அடிக் கடி பார்த்துத் திருத்திக் கொண்டேன். எனது ஆச்சியும் தனது கூறைச் சீலையை எடுத்து உடுத்து அழகு பார்த்துக் கொண்டா. நாமிருவரும், வீட்டில் இருந்த அப்பா, மாமா, குஞ்சியம்மாக்களுக்கும் "போய்வாறோம், போய்வாறோம்" என்று திரும்பத் திரும்பப் பலமுறை சொல்லிக் கொண்டு, அவர்கள் எம்மைப் பார்த்துச் சிரிக்க. நாம் இருவரும் ஒருவரின் அழகை ஒருவர் பார்த்து மகிழ்ந்தபடி திருமணம் நடைபெறும் மாப்பிளை வீட்டுக்குச் சென்றோம்.

திருமண வீடு களைகட்டி இருந்தது. பெரிய பந்தல், எல்லாம் வெள்ளைகட்டிப் பூமாலைகள் தொங்கவிட்டுச் சோடிக்கப் பட்டிருந்தன. ஆண்களும் பெண்களும் மாப்பிளை போவதும் வருவதும் இருந்தனர். வீட்டின் வெளியே கூடாரம் போட்டுப் பெரிய பெரிய கிடாரங்களில் சமையல் வேலை நடந்து கொண்டிருந்தது. காய்கறி வெட்டுவோர், தேங்காய் துருவுவோர் பால் பிழிவோர் இத்தியாதி பலர் பல வேலைகளில் இருந்தனர். நான் எனது வயதொத்த பிள்ளைகளுடன் கூடி ஒடுவதும் ஆடுவதும், மேளவாத்தியக் காரர்களைச் சூழ்ந்து நிற்பதும் தண்டிகை பல்லக்குச் சோடனைகளைப் பார்ப்பதுமாக இருந்தேன்.

நேரம் போய்க்கொண்டேயிருந்தது. சமையல் வேலைகளும் பெரும்பாலும் முடிவடைந்து விட்டன. திருமண மாப்பிளை ஒரு ஆயத்தமுமின்றித் திண்ணையில் இருந்தார். அவர் அன்று உண்ணாவிருந்தம். தாலிகட்டிய பின்னர்தான் தண்ணீர் கூடக் குடிப்பாராம். பார்த்தால் தெரிந்தது. சோம்பிப்போய் தூணுக்குத் தூண் மாறி மாறிச் சாய்ந்திருந்தார்.

"இன்னும் பொம்பிளை பகுதியாரைக் காணவில்லை. முகூர்த்தமாச்சு. இனி மாப்பிளைக்குக் கடுக்கன் பூட்டிச் சாப்பாடு முடித்து அழைத்துப் போவதென்றால் நேரம் என்னவாகும். இதுகள் அப்படித்தான். நேரகாலத் தெரியாதவர்கள்" என்ற புறுபுறுப்புக் கேட்கத் தொடங்கியது. இப்படிப் புறுபுறுப்புக்கூடிய வேளையில் பெண் வீட்டார் இரண்டு மாட்டு வண்டியில் வந்து இறங்கினார்கள். வேறுஞ் சில வண்டிகள் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தன. கால்நடையாகவும் பலர் வந்தனர், வந்ததும் வராததுமாகவே சட்டுப்புட்டுண்டு கருமங்கள் நடைபெறத் தொடங்கின. மாப்பிளைக்கும் பால் அறுகு வைத்து வாழ்த்துப் பாடி முழுக் காட்டி வீட்டுக்குள் அழைத்து வந்ததும் உடுப்புப் போட்டு மணவறையிலிருத்தித் தலைப் பாகைவைத்து மாலை போட்டுக் கடுக்கன் பூட்டப் பெற்றது.

எல்லோரும் சாப்பிட்டப் போகும் நேரம் எனது ஆச்சி வந்து எனது கையிற் பிடித்தா, "வா வீட்டுக்குப் போவோம்" அவளின் பின்னாற் சென்றேன். கல்யாண வீட்ட போகும் போதிருந்த மகிழ்ச்சியை ஆச்சியிடம் இப்போ காணவில்லை. அவசர அவசரமாக என்னையும் ஒரு கையிலே இழுத்தபடி வீட்டுக்கு வந்த ஆச்சி உடுப்புகளைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு அடுப்படிப் பக்கம் யோனா. அங்கிருந்த சோற்றினை எடுத்துச் சட்டியிற் போட்டுக் குழைத்து எனக்குத் தந்து அவவற் தின்றா. அது வரையில் எமது வீட்டில் இருந்த எவரும் எனது ஆச்சியிடம் எதையும் கேட்கவில்லை. சாப்பிட்டு முடிந்தபின் "இதுவும் ஒரு கலியாணவீடு. ஏன் போனேன் என்று வந்தது. மாலை மூன்று மணியாகியும் சாப்பாடு போடாமல் வைத்து ஆலாபணம் பண்ணுகினம். சாப்பாடு போட யார் யாரையோ பார்த்துக் கொண்டு நிற்கினம் என்று அலுத்துக் கொண்டவன் "அம்மாடி."

இன்னும் பொம்பிளை பகுதியாரைக் காணவில்லை. முகூர்த்தமாச்சு. இனி மாப்பிளைக்குக் கடுக்கன் பூட்டிச் சாப்பாடு முடித்து அழைத்துப் போவதென்றால் நேரம் என்ன

என்று குந்தித் திடீர் பாயித்
போய்ச் சரிந்து விட்டாள்.

இரவு ஒன்பது மணியிருக்
கும். எமது வீட்டை நெருங்கி
மேளச் சத்தம் கேட்டுக் கொண்
டிருந்தது. மங்கி எரிந்து கொண்
டிருந்த வேம்பெண்ணெய் விளக்
குத் திரியைத் தூண்டிவிட்டுக்
கொண்டே எனது குஞ்சியம்மா
எமது வீட்டில் உள்ள எல்லோ
ரையும் ஒவ்வொருவராக எழுப்
பினார். மாப்பிளையை அழைத்
துக் கொண்டு போகிறார்கள்.
எமது வீட்டுக்கு முன்னால்
உள்ள ஒழுங்கையால்தான்
போகிறார்கள். நாலைந்து
பெற்றோமாச் விளக்குகளைத்
தலையிற் சுமந்து கொண்டு
செல்கிறார்கள் மாப்பிளை தண்
டிகைப் பல்லக்கில் பவனி வரு
கிறார். பல்லக்கின் அழகு பார்ப்
போர் கண்ணுக்குப் படும்படி
யாக இரண்டு மூன்று தீவட்டிப்
பந்தங்களும் எரிகின்றன. பல்லக்
கினைச் சூழ்ந்து ஆண்களும்
பெண்களும் சிறுவர்களுமாக
ஒரு கூட்டம் செல்கிறது. இடை
யிடையே கப்பல் வெடிகள் நில
மதிர வெடிக்கின்றன வேலியோ
ரமாகப் போய் நின்று நாமெல்
லோரும் வேடிக்கை பார்த்
தோம். அந்நேரத்தில் அவசர
அவசரமாக உடையை மாற்றிக்
கொண்ட எனது அப்பா (பாட்
டனார்) "ஒருக்கால் தாலிகட்
டைப் பார்த்துக் கொண்டு வரு
கிறேன்" என்றபடி ஊர்வலத்
தின் பின்னாலே சென்றார்.
நாங்கள் திரும்பச் சென்றுபடுத்
துறங்கி விட்டோம்.

விடியற்புறமாக எனது
அப்பா வந்து ஆச்சியை எழுப்பி
னார். "அங்கே இன்னுந் தாலி
கட்டு முடியவில்லை. மாப்பிளை
பொம்பிளை மணவறையில்
இருந்தபடியே இருக்கினம், சித்
னத்தில் ஒரு இருபது பவுண்
குறையுதாம். அதனைத் தந்தார்

தான் தாலி கட்டுவேன் என்று
மாப்பிளை சாதிக்கிறார். பெண்
வீட்டார் அங்கிங்கென்றோடி
அவரிவர் என்று பிடிக்கினம்.
ஏதும் நகை நட்டுகளைக் கழறி
றிப் பொறுப்பாகக் கொடுத்துத்
தாலியைக் கட்டுவிப்பினம்போல
பெண்பிள்ளையின் தகப்பன்
என்னை விசாரித்துக் கொண்டு
திரிந்தாராம். நான் நின்றபாட்
டில் ஒருத்தருக்குச் சொல்லா
மல் வந்திட்டன். ஆரும் வந்து
என்னைத் தேடினால் நான் வர
வில்லை என்று சொல்" என்ற
வாறே வீட்டுக்குள் போய்ப் படுத்
துக் கொண்டார். அவர் படுத்
துக் கொள்ளவும் அடுத்த வீட்
டுச் சுப்பிரமணியம் வந்து அப்
பாவைக் கூப்பிடவும் நேரஞ்
சரியாக இருந்தது.

அப்பா ஒன்றுமே பேச
வில்லை. எனது ஆச்சி "ஏன்
சுப்பன்? ஏன் அவரைக் கூப்பிடு
கிறாய்? அவர் எங்கேயோ போய்
விட்டார். கல்யாண வீட்டுப்
பக்கம் போல. ஏன் தேடுகிறாய்
என்ன உள்ளதைச் சொல்லேன்"
அப்படியொன்றுமில்லை. அவள்
சரசுக்குச் சோறு குடுக்கப்
போறோம். மாப்பிளையும் வந்
திட்டுது. அதுதான் உங்களுக்கு
ஒருக்கால் சொல்லிவிடச் சொன்
னார் மாப்பிளை. அதுதான்
வந்தனான். அப்படியா? ஆரப்பா
மாப்பிளை? நேற்று முந்தானாள்
சொல்லக் கூடாதோ. அதெப்ப
டியம்மா முடியும். இன்றுதானே
கையும் மெய்யுமாய் பிடிபட்
டார்கள். உடனே சோறு
கொடுப்பித்து ஒரு மஞ்சட்
கயிற்றை முடிஞ்சு கட்டிவிடலாம்
என்றுதான் வந்திருக்கிறோம்.

"அதெப்படியப்பா அவசர
மாக ஒரு மாப்பிளை வந்திருக்கு.
நான் தான் எனது பெடியனுக்
கெல்லே கட்டலாம் என்று காத்
திருந்தேன். நீங்க திடீரென்று

அடுத்த இதழ் 1995 ஜனவரியில்
30 வது ஆண்டு மலர்

மல்லிகையின் 30 வது ஆண்டு மலர் அடுத்த
ஜனவரியில் வெளிவரவுள்ளது.

ஆக்கங்களை அனுப்ப வேண்டிய நண்பர்
கள் கூடியவரை முன்னதாகவே எம்முடன்
தொடர்பு கொள்வது நல்லது.

மலரைக் கனம் காத்திரமாகத் தயாரிக்க
உங்களது ஒத்துழைப்புத் தேவை.

— ஆசிரியர்.

ஒருத்தனைப் பிடித்துச் சோறு
குடுப்பிக்கிறியளோ! என்ன சுப்
பன் இதற்கு அந்தச் சரசுப்
பெட்டை சம்மதிச்சாளோ"
அவ சம்மதிக்காமல் என்ன?
மாப்பிளையையும் பெண்ணை
யும் கையும் மெய்யுமா அல்லோ
பிடித்துவிட்டோம் என்று சொல்
கிறேனே அது விளங்கவில்லையா?

எங்கட பனந்தோட்டக்
கொட்டில் அல்லே அவர்கள்
சந்திக்கிற இடம். கல்யாண
மாப்பிளை ஊர்வலம் பார்க்கப்
போனாப்போல எங்கட பனந்
தோட்டப் பக்கம் போனோம்.
அங்கே கொட்டிலுக்குள் கதை
சேட்டது. எட்டிப் பார்த்தால்
சரசும் உங்கட ராசும். உடனே
வீட்டுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு
போய் விட்டோம். இப்போ
சோறு குடுப்பிக்கப் போறோம்.
அதுதான் உங்களுக்குச் சொல்
லிவிடச் சொன்னார்" என்று
கொண்டே சுப்பர் வெளிக்கிட்
டார்.

எனது ஆச்சியோ அவச
ரப்பட வேண்டாம். அதுகளை

எனக்கு நல்லாத் தெரியும். இம்
பலோ அப்ப இலுப்பைப் பிடி
பொறுக்கின அன்றிலிருந்தே
நான் தெரிந்துதான் வைத்திருப்
கிறேன். இதோ நாங்களுக்கு
வந்து விடுகிறோம்" என்ற
ஆச்சி, ஏங்கி இடிவிழுந்தவர்
போலிருந்த அப்பாவை 'எழுப்பி
வாரும் இனியென்ன நாங்களும்
கூடவென்று போய் நிற்போம்
என்றதுதான், நான் எவரையும்
கவனியாமல் சுப்பரின் வீட்டுக்கு
ஒடிப் போனேன். அங்கே வீட்
டுச் சாருக்குள் எரியும் குத்து
விளக்குக்கு முன்னால் விரிக்கப்
பட்டிருந்த பாயில் எனது மாமா
இருக்கிறார். பக்கத்தில் சரசுக்கா
குனிந்த தலை நிமிராமல் கிர
லால் நிலத்தைக் கீறிக் கொண்
டிருக்கிறார். நான் போன
போக்கில் "மாமா சோறு தின்
னுட்டியா" என்று கேட்டேன்.

இல்லையடா ராசா இப்பத்
தான் பழஞ்சோற்றுக்குப் பச்சடி
அரைக்கிறார்கள் என்று சொல்
லிச் சிரித்தார்.

(தொடரும்)

கவிதையும் மிதத்தல் அலகுகளும்

சபா. ஜெயராசா

கவிதைக்குரிய உயிர்ப்பு
“மிதத்தல்” அலகுகளில் இருந்து
கிடைக்கப் பெறுகின்றது. கவிதை
பற்றிய ஆய்வுகளைப் பழைய
தடங்களில் இருந்து மீட்டெடுக்
கும் முயற்சியின்போது கிடைக்கப்
பெற்ற ஓர் எண்ணக் கருவே—
“மிதத்தல் அலகு”. சாதாரண
சிந்தனை முறைமையிலிருந்து
விடுபட்டு அசைய வைக்கும்
உயர்நிலை உள் நிலையை
“மிதத்தல்” புலப்படுத்தும்.

சாதாரண உள் நிலையிலி
ருந்து சிந்தனையையும் மன
வெழுச்சிகளையும் பெயர்த்து
மிதக்கவைப்பதற்குக் கவிஞர்கள்
கையாளும் முதல் உபாயம்
எதிர்ப்புறங்களைப் பயன்படுத்து
தல்— “இளையோர் சூடார்—
வளையோர் கொய்யார்” என்ற
அடிகளில் “சூடார்”, “கொய்
யார்” என்பவை மிதத்தல்
அலகுகள். “அவ்வாறாயின் நேர்
அழுத்தங்கள் வாயிலாக மிதத்
தலை எவ்வாறு ஏற்படுத்தலாம்
என்ற கேள்வி எழுகின்றது.
நடப்பு நிலவரங்களை மேலும்
கூர்மைப்படுத்தும் உபாயங்கள்
மிதத்தல் அலகுகளாக வெளி
வரும். “பட்டொளி வீசிப் பறந்
தது” என்ற அடியில் “பட்
டொளி” என்பது மிதத்தல்
அலகாக வரும். மேற்கூறியவை
மிதத்தல் அலகுகள் தொடர்

பாண சில அடிப்படை எளிமை
யான விளக்கங்கள்.

மிதத்தல் என்பது கவிதை
யின் பகுதிப் பொருள் தழுவியும்
முழுமை (கெஸ்ரோல்) தழுவியும்
எழலாம். சொல் ஒலிகளைத்
தழுவியும் எழலாம். எண்ணக்
கருக்களைத் தழுவியும் எழலாம்.
ஒற்றை நகல் படுத்துதல் மிதத்
தல் ஆகாது. அதியுயர்ந்த சிந்
தனைத் தொழிற்பாட்டுடன்
இணைந்ததே கவிதையின் மிதத்
தல் அலகுகளாக அமையும்.

சாதாரண மொழியமைப்
பையும் மீறிய மொழியமைப்
பும். சாதாரண தருக்கங்களையும்
மீறிய தருக்கமும் கவிதை
களிலே காணப்படுதல் மிதத்த
லைப் புலப்படுத்தும். கவிதை
யின் வெற்றி இவற்றைப் பயன்
படுத்துவதிலே தங்கியுள்ளது.
மொழி என்பது கூட்டு மொத்த
மான பாவனையில் இருந்து
திரண்டு எழுந்ததென்றால்
கவிதை பாவனையின் பாவனை
யாக உருவெடுக்கின்றது.

சொல்வடிவில் மிதத்தல்
அலகு என்பது பெயர்ச் சொல்
லாகவோ, வினைச் சொல்லாக
வோ, இடைச் சொல்லாகவோ,
உரிச் சொல்லாகவோ இருக்க
லாம்— சொற்றொடராகவோ
அடியாகவோ இருக்கலாம்.
எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும் கொண்ட

அலகுகளின் வைப்புமுறை மிதத்
தலைப் புலப்படுத்தும். உதார
ணமாக “செய்யமேனியனே”
என்பது எழுச்சி அலகு. “செய்
வகையறியேன்” என்பது வீழ்ச்சி
அலகு.

காட்சியை அருவமார்க்கலு
டன் மிதத்தல் தொடர்புடை
யது. எத்தகைய ஒரு கலையும்
அருவப்படுத்தலுடன் தொடர்
புடையதாகவே உருவாக்கப்
படும். அருவமாக்கல் என்பது
கலையுருவங்களில் ஒழுங்கமைக்
கப்பட்ட வகையில் மேற் கொள்
ளப்படுகின்றது. அருவமாகல்
ஒழுங்கமைப்பு மிதத்தல் ஒழுங்
கமைப்பாக மாற்றப்படும். கவி
தையில் இவ்வாறான ஒழுங்க
மைப்பை நெறிப்படுத்தும் உபா
யமாக “அகயாப்பு” அமைகின்
றது. இசைக்கலையில் அடிப்
படை மிதத்தல் அலகுகளாக
ஏழு ஸ்வரங்களும் தொழிற்
படும்.

சாதாரண மொழியிலும்
கவிதை வடிவம் ஆழச் செறிவு
கொண்டது. அனுபவங்களைத்
தெரிந்தெடுத்து, புடமிட்டு,
மீள் ஒழுங்குபடுத்திச் செறிவு
கொண்டதாக மாற்றும்பொழுது
சாதாரண நிகழ்ச்சியும் அசாதா
ரணமான நிகழ்ச்சியாக மாற்றப்
படுகின்றது. இவ்வாறு அசாதா
ரணமான நிகழ்ச்சியாக்கம் மிதத்
தலுடன் இணைந்தது. அனுப
வங்களைப் புடமிட்டு மீள்
ஒழுங்கு படுத்தும் அலகுகள்
மிதத்தல் அலகுகள் எனப்படும்.

கவிதையில் இடம் பெறும்
சொற்கள் மீள் அழுத்தங்களுடன்
செயற்படும். சாதாரண நிலை
யில் ஒரு சொல் கொண்டுள்ள
கருத்துக்கும், கவிதையில் அதே
சொல் இடம் பெறும் பொழுது
ஏற்படும் சிறப்புப் பொருளுக்கு
முள்ள இடைவெளி மீ அழுத்

தத்தினாற் புலப்படுத்தப்படும்.
“இந்திரன் இறங்கிவந்தான்—
இமயத்தின் அடிவாரத்தே” என்
பதில் “இறங்கி” என்ற சொல்
மீ அழுத்தம் தாங்கி நிற்பதைக்
காணலாம். சொற்களின் மீ
அழுத்த நிலை மிதப்புநிலை
யாகும்.

கவிதை என்பது தனித்த
ஒரு மனவெழுச்சியின் வடிவமா
கத் தோன்றுவதில்லை. பல்
வேறு அனுபவங்களினதும், மன
வெழுச்சிகளினதும் அனுபவக்
கொத்துக்கள் உள்ளத்திலே
காணப்படும். உள்ளம் என்பது
பல்வேறு அனுபவச் சுமைகளின்
பதிவுகளைக் கொண்டது. பார்ப்
பதால், கேட்பதால். கவைப்ப
தால், முகர்வதால் அனுபவங்
கள் திரட்டிக் கொள்ளப் படு
கின்றன. இவையனைத்தினதும்
வெளிப்பாடுகளாகப் படிமங்கள்
இடம் பெறும். படிமவாக்கத்தி
னால் மிதத்தல் தூண்டிவிடப்
படுகின்றது.

உவமையும் உருவங்களும்
கவிதை பற்றிய ஆய்வில் நீண்ட
காலமாகப் பயன்படுத்தப்படும்
அலகுகளாகவுள்ளன. இவற்றிலி
ருந்து உருவான ஒரு பெயர்ச்சி
“மனிதப்படுத்தல்” அலகு.
புறப் பொருள்களை மனிதனாக்
கிப் பாடுதலும், மனிதனைப்
புறப் பொருளாக்கிப் பாடுதலும்
மனிதப்படுத்தலின் இரண்டு பரி
மாணங்களாகக் கொள்ளப்படும்.
இது ஒருவிதத் துணை நிலை
உருவகம் என்று கொள்ளப்பட்
டாலும், “மனிதப்படுத்தல்”
என்ற சிறப்புப் பெயர் வழங்கப்
பட்டமைக்குக் காரணம் மனிதப்
பண்புகளுக்கு இந்தப் பரிமாற்
றத்தின் பொழுது முக்கிய அழுத்
தங்கள் கொடுக்கப்படும். இவ்
வாறான செயல் முறைகளினூ
டாக “வியாக்கியானப்படுத்
தல்” என்ற அறிகைச் செயற்

பாடு முன்னெடுக்கப்படுகின்றது. செம்மையான வியாக்கியானப் படுத்தல் மிதத்தல் தூண்டியாகவும், செம்மை குன்றிய, தவறான வியாக்கியானப்படுத்தல் அமிழ்த்தலாகவும் மாற்றமடை யும்.

படிமம், உருவகம், குறியீடு முதலியவற்றைக் கவிதைகளில் வேறுபிரித்து அறிதல் சில சந்தர்ப்பங்களிற் சிக்கலானதாயும் சிரமமானதாயும் மாறிவிடுகின்றது. இந்நிலையிற் கவிதையின் ஆய்வுத் தளத்தை வலிமைப் படுத்துவதற்கு மிதத்தல் பற்றிய அணுகு முறைகளை முன்னெடுத்தலின் முக்கியத்துவம் உணரப்படுகின்றது. படிமம், உருவகம், குறியீடு முதலியவற்றைத் தேட முயன்று கவிதையை அனுபவிக்க முடியாது தத்தளிக்கும் நிலையை மிதத்தல் அணுகு முறை நீக்க முயல்கின்றது. படிமம், உருவகம், குறியீடு முதலியவை கவிதையிலே தனித்தனித் துண்டங்களாகவோ, தூண்டுகளாகவோ நிற்பதில்லை. அவை "திரவ அசைவு" போன்ற தொடர்ச்சியையும் ஒருங்கிணைப்பையும் கொண்டிருக்கும்.

கவிதையிலே சொல்சார்ந்த முரண் படுக்கைகள், இசைசார்ந்த முரண் படுக்கைகள், சந்தர்ப்பம் சார்ந்த முரண் படுக்கைகள் முதலியவை காணப்படும். "காலைக் கடுங் குளிரின் கண்கணப்புச் சூட்டில் ஞாலம் ஒரு குழந்தை" என்ற அடிகளில் முரண் படுக்கைகளைக் காண முடியும்.

பெரும் இலக்கியங்களிலும் ஐதிகங்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்ட குறியீடுகளையும், எண்ணக் கருக்களையும், தொடர்களையும் கவிஞர்கள் மீளப்

பயன்படுத்தல் உண்டு. பாரதியாரின் "அக்கினிக்குஞ்சு" புதுக் கவிதையாளர் பலரால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

கவிதை ஒரு கருத்தைப் புலப்படுத்தலாம். மனவெழுச்சியைத் தொடர்பு படுத்தலாம். ஒரு விபரிப்பாக அமையலாம். ஒரு நிகழ்ச்சியின் பகுப்பாய்வாகவோ, விமர்சனமாகவோ இடம் பெறலாம். அல்லது மேற் கூறிய அனைத்தும் உள்ளடக்கப்பட்ட தொகுப்பாக இருக்கலாம். தனித் தனிச் சொற்களுக்குப் பொருள் காணும் முயற்சி ஆபத்தான செயற்பாடாக கவிதையில் மாற இடமுண்டு. கருத்தை வேட்டையாடிக் கவிதையை அனுபவிக்க முடியாமலும் போகலாம். தமக்குப் பிடிக்காத பொருளிலும், உள்ளடக்கத்திலும் ஈடுபடக் கூடியவனே சிறந்த சுவைஞனாக இருக்க முடியும். கவிதையில் இடம் பெற்றுள்ள கருத்தை மீறி நிற்கும் மன வெளிச்சியினைக் கண்டறியும் செயற்பாடாகவும் மிதத்தல் அமையும். இது கவிதையின் நிறைவில் உருவாகும் விளைவுகளை அளத்தலாகவும் அமையும்.

கவிதையில் இடம் பெறும் இசைப்பண்புகள் மிதத்தலுக்குத் துணை நிற்கும் ஒலி இணக்கத்தை ஏற்படுத்தல், மீள ஒலித்தல், ஒலிமட்டங்களை ஒழுங்கமைத்தல் முதலிய இசைப் பண்புகள் கவிதைப் பண்புகளுக்கு வலுவூட்டுகின்றன. ஆனால் கவிதை என்பது இசைப்பண்புகளுக்கு முற்றிலும் அடிமைப்பட்ட சாதனமாகாது.

கவிதை என்பது நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ஒரு வடிவம். புற யாப்பு மட்டும் ஒழுங்கமைப்புக்கு உதவுவதில்லை. உயர் நிலையான மனவெழுச்சி ஒழுங்

கமைப்பும், கருத்து ஒழுங்கமைப்பும் கவிதையிலே காணப்படும்.

கவிதை கற்கப்படுவதில்லை. அது உணரப்படுவது. சாதாரண தருக்க நிலைச் செயற்பாடுகளில் இருந்து உள்ளத்தை விடுவித்து ஒருவித மிதப்பு நிலைக்கு உந்திவிடும் தரமான வலிமை நல்ல கவிதைகளுக்கு உண்டு. இந்நிலையிற் கவிதையை மதிப்பீடு செய்தல் என்பது மிகவும் சிக்கல் பொருந்திய செயற்பாடு என்பது புலனாகும். கருத்துக்களைத் தருக்க பூர்வமாகக் கூற முற்படும் பொழுது, கவிதைப் பண்புகள் சரிந்து விழுந்து விடுகின்றன. சாதாரணமான நிகழ்ச்சிகளைச் சாதாரணமாக விபரிப்பதும் கவிதையாகாது. அசாதாரணமான நிகழ்ச்சிகளைச் சாதாரணமாக விபரிப்பதும் கவிதையாகாது. பிரசார வெளிப்பு கவிதையின் அழகைத் தாக்கும்.

கவிஞன் தனது மனவெழுச்சியைக் கூறுகின்றான் என வாசகன் தீர்மானிக்கத்தக்க வெடிப்புக்களை ஏற்படுத்துதல் கவிதையின் தர வீழ்ச்சியைக் காட்டும். வாசகன் தனது மனவெழுச்சிக்கும் கவிஞனது மனவெழுச்சிக்கும் கவிஞனது மனவெழுச்சிக்கு மிடையே வேறுபாடுகளைக் காண முடியாத ஒன்றிணைப்பு நல்ல ஒரு கவிதையின் இயல்பாக விளங்கும்.

கவிதையைப் போன்று எளிமையான வடிவமுமில்லை. கடுமையான வடிவமுமில்லை. இந்த நீண்ட நெடிய வீச்சு கவிதை பற்றிய அறி முறைகளைச் சிக்கலாக்கி கொண்டே இருக்கும். கவிதையை அனுபவிக்கலாம்: கவைக்கலாம் ஆனால் அதற்கு வரைவிலக்கணம் சொல்வது மிகவும் கடினமானது. இந்நிலையில் "மிதத்தல்" என்ற எண்ணக்

கருவை வலிமைப்படுத்த வேண்டிய தேவை மேலும் எழுகிறது.

கவிதையின் வடிவம் பற்றிய பகுப்பாய்வை மட்டும் "மிதத்தல்" முன்னெடுக்கவில்லை. சமூகச் செயல் முறையின் விளை பொருளாக கவிதை எவ்வாறு முகிழ்த்தெழுகின்றது என்பதும் இதன் வழியாக நோக்கப்படுகின்றது. சமூக இருப்பிலிருந்து கிளர்ந்தெழும் உணர்வுகளைக் கவிதை முன்னெடுக்கும் பொழுது ஒரே சமூகத் தளத்தில் வாழும் கவிஞனும் சுவைஞனும் தமது அனுபவங்களின் பிரதிபலிப்பாகக் கவிதையை நோக்குவார்களேயன்றி பிரதியீடாக நோக்க மாட்டார்கள்.

பழங்குடி மக்களின் கவிதைக் கோலங்களைச் சமூக மானுட வியல் நோக்கில் ஆராயும் பொழுது, அவர்களின் சமூக செயற்பாடுகளையும் கவிதைகளும் வேறுபடுத்திப் பார்க்க முடியாதுள்ளது. கவிதைக்குப் பிரதியீடுகளையும் அவர்களாற் கண்டறிய முடியாமலிருந்தது.

மனவெழுச்சிகளை விரிபணைப் பண்டமாக்கிய நவீன சமூக அமைப்புக்களில் நல்ல கவிதைபற்றிய தேடல் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கும். தேடலின் பொழுது நல்ல கவிதை இலகுவாக இனங்காட்டப்பட்டு விடும்.

உடலும் உள்ளமும் ஒன்றிணைந்த ஒரு திடீர் அருட்டல் நிலையே "மனவெழுச்சி" என்று குறிப்பிடப்படும். கவிதை மனவெழுச்சியில் ஆரம்பித்து உயர் நிலையான சிந்தனைத் தொழிற்பாட்டில் உள்ளத்தை மிதக்க விடல் வேண்டும். இந்நிலையில் மிதத்தல் அலகுகள் "அகயாப்பு" அலகுகள் என்றும் குறிப்பிடப்படும்.

தெரியாத

பக்கங்கள்

சுதாராஜ்

அந்த வீட்டின் வாசலுக்கு வந்து சைக்கிளை நிறுத்தி "இது தான் வீடு, இறங்கு!" என மாமன் சொன்னபோதுதான் நினைவு நினைவு திரும்பியவன் போலானான் பிரேமா.

சைக்கிளில் அமர்ந்தபடியே வீட்டைப் பார்த்தான் — பெரிய வீடு... முன் பின் தெரியாத இடம். மிரட்சியடைந்து முகம் மாறினான்.

"பயப்படாமல் இறங்குமா!" சைக்கிளை ஒரு பக்கமாக மதிவிறு சாத்தினான். "வா போகலாம்" பயமும் குழப்பமும் போகவிடாது தடுத்தன. பிரேமா சினுங்கி மறுத்தான். மாமன் சற்று அதட்டலாகப் பேசினான். "இந்தா... சொல்லிப் போட்டன்... உன்

ளுக்கு வந்து அழுது கொண்டு நிக்கக்கூடாது"

நிர்ப்பந்தத்துக்குட்பட்டவை போலக் கால்கள் தயங்கித் தயங்கி அவன் பின்னே அடியெடுத்து வைத்தன.

மூன்று நாட்களுக்கு முன் மாமன் இது பற்றி வீட்டில் கேட்டபோது கூட கடைசியில் இப்படி வந்து முடியும் என்று பிரேமா நினைத்திருக்கவில்லை. அப்போது மாமாவோடு அம்மா சன்னதம் கொண்டு எழுந்தாள்.

"அதுகள் இஞ்சை சாப்பிடாமல் கிடந்து செத்தாலும் பரவாயில்லை... இன்னொருத்தர் வீட்டிலை வேலை செய்ய விடமாட்டன்"

மாமன் விடவில்லை. எத்தனையோ சமாதானங்களைச் சொல்வான்.

"அக்கா... கொஞ்சமெண்டாலும் யோசிச்சுப் பார்... அதானும் வருத்தக்காரன். நாலு குஞ்சுகளையும் வைச்சுக் கொண்டு... எத்தனை நாளைக்குத்தான் அரிசி இடிச்சும்..... பாத்திரங்கள் தேச்சும் அதுகளைக் காப்பாத்துவயா?..."

"நான் சொல்லுறது நல்ல இடம்... அங்கை வீட்டால் இவளெண்டாலும் மூன்று வேளையும் சாப்பிடுவான்... அதை விட்டிட்டு உன்னோட வைச்ச எல்லாதையும் பட்டினி போட்டு பவிசுடுக்கப் போறியோ?..."

"மாசா மாசம் முன்னாறு நாளு ரூபா சம்பளம் போட்டுத் தருவினம்... மறுக்காமல் ஒமென்று சொல்லக்கா"

இரண்டு நாட்களாக இப்படிப் பேசிப் பேசியே சம்மதிக்க வைத்து விட்டான் மாமன்.

பிரேமாவுக்கும் புத்தி சொன்னான்.

"நீ போய் வேலை செய் தாத்தானேம்மா தம்பி தங்கச்சியவையும் சாப்பிடலாம்!"

அந்த வார்த்தைதான் பிரேமாவின் மனசைக் கொஞ்சம் மசிய வைத்தது. எனினும் முழு மனசுடன் வரவில்லை — தன்னியல்பில்லாமல் ஏதோ ஒரு கட்டளைக்கு உட்பட்டு இயங்குவது போல. பிரமை பிடித்தது போலத்தான் பிரேமாவின் மன நிலை இருந்தது.

"வா மணியம்... சொன்ன படி கரெக்டாய் வந்திட்டாய்"

வீட்டுக்காரரின் பேச்சில் மாமன் உச்சி குளிர்ந்தவன் போல அடக்கமாகச் சிரித்தார். பிரேமாவுக்கு எல்லாம் நெஞ்சுக்குள்ளே புகைச்சலை மூட்டிக் கொண்டிருந்தது. மலைப்புடன் வீட்டைப் பார்த்தபடி நின்றான்.

அண்டை அயல் சிறுவர்களுடன் புளுதி அளைந்து ஓடி ஆடிய விளையாட்டுக்கள் இனி இல்லை. ஓலைக் குடிசையில் மண்குந்தில் நினைத்தபோது உருண்டு எழும் கூகம் இனியில்லை. பசித்தால் அம்மாவிடம் கேட்கலாம்... போட்டால் சாப்பிடலாம்... இல்லாவிட்டால் அழலாம். அந்தச் சுதந்திரமும் இனி இல்லை. இவர்கள் இட்ட வேலையைச் செய்து கொண்டு இவர்கள் போட்டு சாப்பாட்டைத் தின்று கொண்டு கிடக்க வேண்டியது தான் — தன் வீடு, தான் என்ற உரிமை இனி இல்லை.

வீட்டுக்கார அம்மா பிரேமாவை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள். "பெரிய பிள்ளையெண்டு சொன்னீர்... இவளுக்குப் பன் ரெண்டு பதின்மூன்று வயசும் வராதுபோல... எங்கட பிள்ளை

யளைவிட ரெண்டொரு வயசு தான் கூட இருக்கும்" என அபிப்பிராயப்பட்டாள்.

மாமன் பிரேமாவின் தகுதி பற்றிக் கதையளக்கத் தொடங்கினான்.

"அவ ஆள் சின்னனெண்டாலும் எல்லா வேலையும் நல்லாய்ச் செய்வா... வலு சுட்டி... இதுக்கு முதலும் இரண்டு வீட்டிலை வேலைக்கு நின்ட அனுபவமும் இருக்கு"

பிரேமாவுக்கு எரிச்சல் முக்கு நுனிக்கு வந்தது. கோபத்தைப் பற்களுக்குள் கடித்து அடக்கினான். "இந்த ஆளுக்கு வாய் திறந்தால் பொய்தான்!"

"பிரேமா என்ற மருமகன் தான். ஒரு குழப்படி கரைச்சலு மில்லாமல் நிப்பா" என மாமன் வீட்டுக்காரருக்கு உறுதிமொழியும் வழங்கினான். "என்டாலும்... நீங்கள் என்ற கொமிசனைத் தந்திட வேணும்"

தன்னுடன் சேர்ந்து விளையாடிய அயலிலுள்ள வயது கூடியதும் குறைந்ததுமான பிள்ளையள் சித்திரா, சுந்தரி, மல்லிகா போன்றோரின் நினைவு வந்தது. அவர்களையும் மாமன் வேலைக் கென பல வீடுகளிலும் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விட்டிருக்கிறான். கஷ்டப்பட்ட சனங்களுக்கு உதவி செய்வதாக அவனுக்கு அங்கு நல்ல பெயரு முண்டு. அந்தப் பொறியில் தானும் அகப்பட்டுப்போன கதிக்கு மௌன அஞ்சலி செலுத்திக் கொண்டு நின்றான்.

வீதியில் ஓடும் செஞ்சிலுவைச் சங்க முதலுதவி வாகன மொன்றின் அவலமான சைரன் அலறல் கேட்டது.

“என்கையோ குண்டு போட்டிட்டான் போல... ஆராரி செத்தினைமோ!” என வீட்டுக் காரர் பெருமூச்செறிந்தார்.

பிரேமாவுக்கு அப்பாவின் நினைவு வந்தது. அப்பாவுக்கும் குண்டுதான் பட்டது. ஷெல் வெடித்துப் பறந்த குண்டு வயிற்றை வெட்டிக் கிழித்ததாம். ஆஸ்பத்திரியிற் கொண்டுபோய் போட்டார்கள். ஒருமாதம்வரை கிடந்தார். தையல் போட்டு சுகப்படுத்தி அனுப்பி வைத்தார்கள். ஆனால் தொட்ட (பட்ட) சனியன் விடவில்லை. அடிக்கடி படுக்கையில் விழுந்தார். அவர் சுகதேகியாக இருந்து உழைத்துப் போட்டவரை பிரேமாவுக்கும் எல்லா வீட்டுப் பிள்ளைகளையும் போல உண்டு உடுத்து இருந்தான்.

அம்மா பாவம் — பிள்ளைகளுக்குச் சாப்பாடுபோட வேண்டும். அப்பாவை படுக்கையிலிருந்து எழுப்ப வேண்டும். மாடாக உழைக்கிறான். ஆனால் அப்பாவாற்தான் எழ முடியவில்லை. அவரை ஆஸ்பத்திரிக்கும் வீட்டுக்குமென்று கொண்டு திரியவும் முடியவில்லை, வாகன வசதியில்லை. ஊர்ப் பரியாரி ஏதோ கஷாயங்களெல்லாம் செய்து கொடுக்கிறார். அதற்கு ஏதாவது பலன் தெரிவதாகவும் இல்லை. நல்ல மருந்து வேண்டுமாம்... இங்கே கிடையாதாம்... கொழும்புக்குத்தான் கொண்டு போக வேண்டுமாம் — பரியாரி சொல்கிறார். கொழும்பு எந்த உலகத்தில் இருக்கிறது என யாருக்குத் தெரியும் என அம்மா புலம்புகிறாள். அப்பா எங்களை எல்லாம் இந்தக்கதிக்கு ஆளாக்கி பேசாமற் படுத்திருக்க உங்களால் எப்படி முடிகிறது? நீங்கள் எழுந்து வரவேண்டும். அப்பா! உங்கள் செல்ல மகள்

தன் வயிற்றுப்பாட்டுக்காகத் தானே உழைக்கப் புறப்பட்டிருக்கிறாள்... தன் சின்னஞ் சிறு கால்களுடன். அது உங்களுக்குத் தெரியுமா?

அழுகை உடைந்து வந்தது. பிரேமா வாய்விட்டு அழுதாள்.

“என்ன இது மணியம்?... விருப்பமில்லாத பிள்ளையை வற்புறுத்திக் கொண்டு வந்த மாதிரி இருக்கு?”

“என்னம்மா... அழக்கடா தென்றெல்லே சொன்னான்” மாமன் அதட்டினான்.

பிரேமா விம்மல்களுக்கிடையே “அப்பா... அப்பா...” என்று மட்டும் சொன்னாள். அதைக் கேட்டு மாமன் வீட்டுக் காரருக்கு மொழிபெயர்த்தான்.

“தகப்பன் கொஞ்சம் சுகமில்லாமல் இருக்கிறார். பிள்ளை அதை நினைச்சுத்தான் அழுதா”

பிரேமா முயன்று குரலை வெளிப்படுத்தினாள். “அப்பாவைப் பாத்திட்டு... ரெண்டு நாளைக்குப் பிறகு வாறன்”

வீட்டுக்கார ஐயா யோசிப்பது போலிருந்தது. பிறகு மாமா விடம் சொன்னார்.

“உன்னை கொமிசனைத் தாறன், நீ அவனைக் கூட்டிக் கொண்டு போ... மனம் ஆறிய பிறகு கொண்டுவந்து விடு”

மாமன் கடத்தினான்.

“இப்ப வேறை ஒரு அலுவலாய் போறனுங்கோ. பிள்ளை ரம் திரும்ப வந்து கூட்டிக் கொண்டு போறன்”

தனது கொமிசன் ஐயாவைப் பெற்றுக் கொண்டு மாமன் புறப்பட்டான். பிரேமா

குசினிக்குள் கூட்டிப் போகப் பட்டாள்.

வீட்டுக்கார அம்மா சமையலில் ஈடுபட்டாள். பிரேமா ஒரு பக்கமாக அடக்க ஒடுக்கமாக நின்றாள். வீட்டிலென்றால் அம்மாவுடன் சண்டை பிடிக்கலாம். அது சரியில்லை இது சரியில்லை என அடம் பிடிக்கலாம். இங்கே இவர்கள் சொன்ன சொற் கேட்க வேண்டும்.

“இந்தா... இந்த வெண்காயத்தைக் கொஞ்சம் உரிச்சுத் தாரும் பிள்ளை”

— அம்மா சமைக்கும்போது வெண்காயம் உரிப்பது. காய்கறி வெட்டுவது, தேங்காய் துருவுவது போன்ற வேலைகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும் போலிருக்கும், அது ஒரு விளையாட்டுப் போல... செய்ய வேண்டும் போல ஆசையாக இருக்கும். அம்மா அதற்கு விடமாட்டாள்.

“ஆய்க்கினைப் படுத்தாமல் போ பிள்ளை, நான் கைச்சுறுக்காய்ச் சமைச்சப் போட்டு மா இடிக்கப் போகவேணும்”

அம்மா ஓரிடத்தில் இருக்க மாட்டாள். ஒரே ஓட்டம்தான். காலையில் ஒரு வீட்டுக்கு வேலைக்குப் போவாள். பிறகு வந்து சமையல். மாலையில் இன்னொரு வீட்டுக்கு ஓடுவாள். அவள் ஒரு மெஷின்.

அம்மா! எனக்கு நீ அதையெல்லாம் பழக்கியிருக்கலாம். என்னை நீ இப்படி இன்னொரு வீட்டுக்கு வேலைக்கு அனுப்புவதாயிருந்தால் ஏன் அவற்றைக் கற்றுத் தரவில்லை? நான் இப்போது என்ன செய்வேன்? ஏதாவது தவறுவிட்டு இவர்களிடம் திட்டுவாங்கவா?

பிரேமாவின் கண்களில் நீர் முட்டியது. அசுரையின்றிக் கண்களைத் துடைத்தாள். கட்டுப் படவில்லை. சட்டெனக் குனிந்து சட்டையாற் கண்ணீரை ஒற்றி எடுத்தாள்.

“என்ன பிள்ளை... வெண்காயம் உரிச்சப் பழக்கமில்லையோ?... கண்ணியுது போல” வீட்டுக்கார அம்மாவின் அதட்டல்.

பிரேமாவுக்கு வீட்டுக்குப் போகவேண்டும் போலிருந்தது. அம்மாவிடம் இதையெல்லாம் சொல்ல வேண்டும். வெண்காயத்தைக் கையிலெடுத்தால் கை நடுங்குகிறது. அது பயத்தினாலா பரிச்சயம் இல்லாததனாலா என்று புரியவில்லை. வேலையில் இப்படி இப்படியெல்லாம் பிரச்சனை வருகிறது; எப்படிச் சமாளிப்பது என்று அம்மாவிடம் கேட்க வேண்டும். அம்மாவுடன் கூடச் சேர்ந்து வேலைக்குப் போய் வந்தால் நல்லது. சில நாட்கள் போனாலே பழகிவிடலாம். எப்படியாவது வீட்டுக்குப் போகத்தான் வேண்டும்.

“சரி... சரி... அதை வைச்சிட்டு எழும்பிக் கண்ணைக் கழுவும்!”

வீட்டுக்கார அம்மா ஒரு பக்கத் திறைய உடுத்துணிகளைக் கொடுத்துக் கழுவிவரச் சொன்னாள்.

அந்தப் பக்கட்டைக் காவிக் கொண்டு கிணற்றடிக்குப் போனாள் பிரேமா.

அதை வைத்துவிட்டு தலையிற் கைவைத்துக் கொண்டு அமரலாம் போலிருந்தது. அவளது உடுத்துணிகளையெல்லாம் அப்பா தேய்ச்சக் கழுவுவது நேற்றுப் போலக் கண்களிறு

தெரிந்தது. அவர் பேசிய செல்லக் கதைகள் இப்போதும் காதுகளில் ஒலிக்கின்றன — 'என்ற குஞ்சுக்கு ஒரு குறையும் வைக்கமாட்டன்—அப்பா இதோ உங்கள் குஞ்சு சிறகு முளைக்க முதலே இரையேடிப் பறக்கிறது. சம்மதம்தானே?

துணியை எடுத்தபோது கைகள் நடுங்கின. சோப் எந்தப் பக்கமாகப் பிடித்து எப்படித் தேய்ப்பது என்று கூடப் புரியவில்லை. கைக்குள் அடங்காது சோப் உயிர் மினைப்போல நழுவி விழுந்தது. ஆண்டவனே வேலைக்காகச் சிறுமிகளைப் படைக்கும் போது அவர்களின் கைகளையாவது நீ பெரிதாகப் படைத்திருக்கலாம்.

அம்மா ஒவ்வொரு வீடாகப் போய் இவற்றையெல்லாம் எப்படிச் செய்து முடிக்கிறாள் எனப் பிரமிப்புத் தோன்றியது. அந்தக் கணமே பிரேமாவின் கைகள் ஓர் இயந்திரத்தைப் போலத் தொழிற்படத் தொடங்கின. கண்கள் பக்கட்டினுள் நீரே உருத்துக் கொண்டிருந்தன.

வீட்டுக்கார அம்மா வந்து பார்த்தாள்.

"என்ன பிரேமா... அழுது கொண்டிருக்கிறீரா... வேலை செய்யிறீரா?... அதை வைச் சிட்டு எழுப்பும்... நான் செய்யிறேன்"

அவள் ஏசுகிறாளா அல்லது இரங்குகிறாளா என்று பிரேமாவுக்குப் புரியாமலிருந்தது. குற்ற மனப்பான்மை உறுத்த பிரேமா சுருங்கிப்போய் நின்றாள்.

"முகத்தைக் கழுவிப் போட்டு வாரும் சாப்பிட"

வீட்டு அம்மா ஒரு கோப்பையிற் சோற்றைப் போட்டுக்

கொடுத்தாள். பிரேமா ஒரு பக்கமாக அமர்ந்து சோற்றைக் கையிலெடுத்தாள்.

தம்பி தங்கைகள் இன்றைக்குச் சாப்பிட்டிருப்பார்களா? அம்மா சமைத்திருப்பாளா? சில வேளைகளில் அம்மா சமைப்பதில்லை. அரிசி கிடைக்காமற் போகும். மரவள்ளிக் கிழங்கு அல்லது பனங்கிழங்கு அவித்துத் தின்னத் தருவாள். ஆனால் சோறு...! அதற்கு உவப்பான கறிகளுடன் சாப்பிடும்போது எவ்வளவு சோக்காய் இருக்கும்! இன்றைக்குச் சோறு தான் வேண்டுமென்று தம்பி அடம்பிடித்துக் கொண்டு கிடப்பானோ என்னவோ! பிரேமாவுக்குச் சோறு இறங்கவில்லை. தொண்டையில் அடைத்துக் கொண்டது போல நோவேடுத்தது.

"இதென்ன பிள்ளை... அப்படியே வைக்கக் கொண்டிருக்கிறீர்... சாப்பிடும்..."

சாப்பிட வேண்டியிருந்தது.

வீட்டுக்கார அம்மா நனைய வைத்த அரிசியைக் கொடுத்தாள். "இதை இடிச்சுக் கொண்டு வாரும்"

பிரேமா சீவியத்தில் உலக்கை பிடித்து அறிவாளா? இனி இதெல்லாம் பழகத்தான் வேண்டும். இனிச் சிறுபிள்ளையல்ல. தம்பி தங்கைகளை நினைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு இடியாக இடித்தாள் — அவர்களும் என்னைப் போல் இன்னொரு வீட்டுக்குப் போய் இடிபடக் கூடாது:

வேளியே பிள்ளைகள் விளையாடினார்கள். ஒருவரை ஒருவர் அடித்து கூக்குரலிட்டு ஓடி... ஆ...! எவ்வளவு முஸ்பாத்தி!

தம்பியோடு விளையாடும்போது சிறு சிறு தகராறுக்கெல்லாம் அடிபட்டிருக்கிறாள். அம்மாவிடம் கொள் சொல்லி அடிவேண்டிக் கொடுத்திருக்கிறாள். தம்பி நான் இனி இந்த வேலைகளை யெல்லாம் உங்களுக்காகச் செய்யப் போகிறேன் நீங்கள் வயிறு நிரம்பச் சாப்பிட வேண்டும். சந்தோஷமாய் இருக்க வேண்டும். அம்மா எப்போதும் சொல்வாள், உன்னைப் பார்த்தால் அப்பாவைப் போல என்று. அந்த முகம் உன்னிடம் இருக்கிறது. நீ எங்களுக்கு அப்பாவைப் போல இருப்பாயா?

பதிலாகக் கண்ணீர் பொங்கி வந்தது. இடிப்பதை நிறுத்தி ஒரு கையால் முகத்தைப் பொத்தினாள் பிரேமா.

"என்ன பிரேமா..... எந்த நேரமும் அழுது கொண்டே... விட்டிருப்போ... நான் செய்யிறேன்"

பிரேமா அழுதாள். தாழ் வாரத்தில் ஒதுங்கி நின்று அழுது நீர்க்க முயன்றாள். முடியாமல் அழுகை நீண்டு கொண்டிருந்தது. வீட்டுப் பிள்ளைகள் வந்து பார்த்தார்கள்.

"ஏன் அழுதிங்க?" பதில் பேசாத பிரேமாவைக் கண்டு கலவரத்துடன் அம்மாவிடம் ஓடினார்கள். "அந்த அக்கா..... அழுதா!"

"அது என்ற தலைவிதி... ஊரிலையுள்ள தொல்லைகளை யெல்லாம் என்ற தலையில் கொண்டுவந்து சுமத்திறது தானே அப்பாவுக்கு வேலை?" என அம்மா சொல்வது கேட்டது.

ஐயா வந்தார். "என்னம்மா ஏன் நெடுகலும் அழுகிறாய்?" பதிலாக பிரேமாவின் நெஞ்சு விம்மி விம்மி வெடித்தது..... "அப்பா!"

— இயலாமல் கிடக்கும் அப்பாவுக்கு வேண்டிய கருமங்களில் எதையாவது செய்து கொடுக்கும்படி எப்போதாவது அம்மா கேட்பதுண்டு. பிரேமா மறுத்து ஒடிவிடுவாள். விளையாட்டுப் புத்தி. இப்போது அப்பாவுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும் போலிருந்தது: அவருக்கு உணவுட்டிவிட வேண்டும், வெந்நீர் வைத்துக் குளிப்பாட்ட வேண்டும், இரண்டு நாட்களுக்கேனும் கூட இருந்து கண்ணும் கருத்துமாகப் பார்க்க வேண்டும். எப்படியும் வீட்டுக்குப் போய்த்தான் ஆக வேண்டும்.

"அழாமல் சொல்லம்மா... அப்பாவுக்கு என்ன?"

"இன்னும் ரெண்டு நாளைக்கு இருக்கிறதே பெரிய காரியமா... பரியாரியார் சொன்னவர்"

"சரி... அழாதே... உன்ற மாமன் மணியம் வாறனெண்ட வந்தானே கூட்டிக் கொண்டு போக?"

"அவர் வரமாட்டார்..... நீங்கள் குடுத்த காகக்குக் குடிச்சப் போட்டுக் கிடப்பார்.

அம்மா சத்தம் போட்டாள். "பாத்திங்களே... அவளே சொல்லுறாள் அவன் வரமாட்டான் என்று! இதுகள் திட்டம் போட்டே கிளம்பியிருக்குகள். முந்தி ரெண்டு வீட்டிலை நிண்ட வன் எண்டு சொன்னவந்தானே. இப்பிடித்தான் ஒவ்வொரு இடமாய் விட்டு விட்டு நாடகம் ஆடி அவன் காசை வேண்டிக் கொண்டு போறான்... நீங்கள் ஏமாந்து போய்க் கிடவுங்கோ"

ஐயா அந்தப் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு அப்பால் போனார். அம்மா தொடர்ந்து சொல்வது கேட்டது.

"அவளைப் பார்த்தால் வேலை செய்யிறவன் மாதிரித் தெரியவில்லை. எனக்கு உதவியும் வேண்டாம்... உபத்திரவமும் வேண்டாம்... கொண்டு போய் விட்டிட்டு வாங்கோ!"

சற்று நேரத்தில் ஐயா வந்து சொன்னார். "வெளிக்கிடம்மா, நான் கொண்டுபோய் விடுறன்"

அப்போது அவர் வெகு ஆதரவாகவும் மென்மையாகவும் பேசியது பிரேமாவுக்கு கவலையளித்தது.

சைக்கிள் கரியரில் ஏறி அமர்ந்தபோது வீட்டு அம்மாவந்து இருபத்தைந்து ரூபா காசை பிரேமாவின் கையில் கொடுத்தாள். ஐயா கேள்விக்குறியுடன் பார்க்க....

"அவளைக் கொண்டு கொஞ்சம் வேலை செய்விச்சனான்... திரும்ப வருவாளோ..... மாட்டாளோ தெரியாது. இதைக் கொண்டு போகட்டும்"

"சில்லுக்கை காலைக் குடுத்திடாமல் கவனமாய் இருபிள்ளை!" என அவதானம் சொன்னவாறு ஐயா சைக்கிளை மிதிக்கத் தொடங்கினார். மாமனைப்போல கனதாரம் சைக்கிள் ஓடிப் பழக்கமில்லைப் போலிருக்கிறது. அவருக்கு இழைக்கிறது.

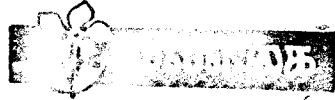
ஒழுங்குகையின் திருப்பத்தில் கண்ட சொர்ணம் மாமி 'எடி பிரேமா!' என ஆச்சரியப்பட்டாள். பிரேமா ஒரு புன்னகையை உதிர்்த்த படியே போனாள். மாமி பிறகால் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

சொந்த மண்ணும் பழகிய முகங்களும் மென்மையான குதூகலத்தை பிரேமாவின் மனதில் ஏற்படுத்தியது.

பூவரசங் கூதியார்களில் நேர்த்தியாகக் கட்டப்பட்ட பேணையாலை வேலி நீண்டு

கொண்டிருந்தது. வேலி உள்வளைந்த வாசல்—

"இதுதான் வீடு!" என, சைக்கிளை நிறுத்தச் சொல்லி இறங்கிய போதுதான் பிரேமாவின் கண்களுக்குத் தென்பட்டது — வாசலில் இரண்டு வாழை மரங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன, காய்க்குலையுடன். சின்னமாமா பெரியம்மா, மாமி, மச்சாள் என உறவினரும் அயலவரும் வீட்டில் கூடியிருந்தனர். அப்பா எல்லோரையும் விட்டு, தன்னையும் விட்டுப் போய்விட்டார் என்பது மட்டும் பிரேமாவுக்குத் தெரிந்தது.

புதிய ஆண்டுச் சந்தா

1994-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்திலிருந்து புதிய சந்தா விபரம் பின் வருமாறு:

தனிப் பிரதி ரூபா 10 - 00

ஆண்டு சந்தா ரூபா 100 - 00

(ஆண்டுமலர் தவிர, தபாற் செலவு உட்பட)

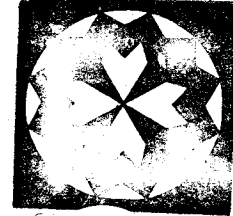
தனிப்பிரதிகள் பெற விரும்பு வோர் நகுந்த தபாற் தலைகளை அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

மல்லிகை

234 B, காங்கேசன்துறை வீதி யாழ்ப்பாணம்.

மண்மீட்பு

சோ. பத்மநாதன்

பூரணமும் ஞான மலரும் உடன்பிறந்தோர்: ஆரும் அறிவர் அவர்க்கிருந்த ஓட்டுறவை! பாட்டனார் காலப் பனங்காணி, நெல்வயல், வீட்டு முற்றத்து 'விலாட்'மா, பின்வேலியிலே நிற்கும் புளியமரம், நீண்ட பல தென்னை, எல்லாம் படைத்தே இருந்தவர்கள்.

ஞானமலர் வாத்தியார் ஒருவர்க்கு வாழ்க்கைத் துணையானாள், முத்தவளைக் கல்யாணம் செய்தவரோ கூட்டுறவுச் சங்க அலுவலகத்தில் கணக்காளர்.

பிள்ளை குட்டி என்றும், பிரசினைகள் என்றும், கையில் இருந்த பொருள் கரைய, சிக்கனமாய் வாழும் வழிகுறித்து வாத்தியார் ஆராய்ந்தார். ('பாழும்போர் எம்மைப் படுத்துகிற பாடு! இன்னும் நீளும்போல் எல்லே இருக்கு!') நிரந்தரமாய் காணியிரித்து எல்லைக் கல்லடித்தார்! நெல்வயலே வேணும் என நின்று ஞானா பெற, தென்னை மற்றவளுக்காச்சு பனைவளவு வல்லிபுரம் குத்தகைக்குப் போச்சு! புளியை உலுப்பிஇரு பெண்டுகளும் பங்கிடுவர்...

ஞானமலர் கணவன் கண்டிக்கு மாறி அதிபராய்க் கையேற்கப் போனான்! குடும்பமும் கூடப் புறப்படவே, ஞானா தமக்கையிடம் சொல்வாள், நயமாக! "போக்கு வரத்துப் புரிவதிலிக் கஷ்டம்.

வீட்டைப் பார்த்துக்கொள்: வயலின் வருவாயை
என்கணக்கில் வைநான் வசதிக்குத் தக்கபடி
இங்கு வருவன்: எழுதுகிறேன் கடிதம்"

காலச் சகடம் உருள,
கடிதங்கள் நீளும், குறுகும்.
நெடுநாள் இடைநிற்கும்!
போகும்,
சனங்கள் புலம்பெயர்ந்து திண்டாடும் வாடும்,
பயண வசதிக் குறைவுகளும்,
தந்த பிரிவால் தமக்கை இரு பாலையிலும்
தங்கை குடும்பத் துடன் அக் கரையிலுமாய்
சீவியங்கள் ஓட,
திடீரென் றொரு காலை
ஞானமலர் யாழ்ப்பாணம் வந்தாள்:

"கடிதம் ஒன்றும் ஏன்எழுதவில்லை?
எழிலன் கொழும்பிலையா?
தாண்டிக் குளத்தில் சனமாமே?
'ரோச்' பற்றி வேண்டினியே?
இப்ப விடுறானே?
இஞ்சைபார் நல்லா நனைஞ்சிட்டாய் ஞானா!
உடுப்புகளை எல்லாம் கிணற்றடியில் போடு, குளி
நான் தோசை சுட்டெடுப்பதற்குள்!"
சுழன்று வந்தாள் பூரணம்.
முன்விட்டகுறை தொட்டகுறை பேசமுடிந்தார்கள்!
உண்ட களைதீர உறங்கி எழுந்தார்கள்!

தன்வளவில் தங்கை உலவி வரும்வேளை—
"என்னஇது, எல்லைக்கு இரண்டுமூழம் இப்பாலே
நின்ற வேம்பெங்கே?"
நிமிர்ந்தாள்:
அதுதமக்கை பங்குக்குள் அன்றோ படாரித்து நிக்ந்து
"வேலி என்றை பக்கம் விலகியெல்லே வந்திருக்கு—
நாலு மூழம் இருக்கும்!
நல்லாத்தாள் காணியளைப் பார்க்கிறாய்!
நானென்ன பாலையிலை போட்டனென்னோ
சேர்க்கிறாய் காணி!"
சிலிர்த்தெழுந்தாள் ஞானமலர்!

ஆம்பிளையன் தத்தம் அணிகளிலே நின்றார்கள்
தோம்புறுதிக் கட்டைத் துருவி ஆராய்ந்தார்கள்!
வாதாடி நாலுமணி நேரம் தர்க்கித்தார்!
ஆதாரம் தேடி அலைந்து திரிந்தார்கள்!
வைத்த முதல்கரைய மன்றுகளில் நிற்கின்றார்
செத்த உறவைச் சிறிதும் கருதாமல்!

ஆறு வயசில்தான் நான் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்கப்பட்டேன்; வீட்டிற்குக் கிட்டடியில் உள்ள பள்ளி அது. அடைக்கல மாதா கோயில் பள்ளிக்கூடம் என அழைக்கப்பட்ட சென் மேரீஸ் கலவன் பாடசாலை. பள்ளிக்கூடத்தில் என்னைச் சேர்க்கப் போகிறார்கள் என்பதைக் கேட்ட நாட்களில் இருந்தே என்னுள்ளத்தில் கொள்ளை மகிழ்ச்சி; ஒரே கொண்டாட்டம்.

அம்மா தான் முதல் முதலில் பள்ளிக் கூடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று டாப்பில் பேர் பதிய வைத்தவர். போகும்போது புதுச் சட்டை போட்டு சும்மா மாப்பிள்ளைக் கணக்காகத்தான் போனேன். மூன்று கொத்துக் குத்தரிசி, தேங்காய், கதவி வாழைப் பழச் சீப்பு, வெற்றிலை பாக்கு அடங்கிய கைக்கடக்கமான சிறு சாக்கையும் சுமந்து கொண்டு சென்றேன். இவைகள் எனது குரு தட்சணைப் பொருட்கள். பள்ளிக் கூடத்துக்குள் நுழைந்து அரி வரி வகுப்புக்குள் போய்ச் சேர்ந்த சமயம் எங்களைச் சிரிப்புடன் வரவேற்றவர்தான் தங்கம் அக்கா. அவர்தான் எனக்கு முகல்

பாமரன் ஒருவரின் பரிணாம வளர்ச்சி

எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்

3

— டொமினிக் ஜீவா

முதலில் 'அ'னாச் சொல்லித் தந்தவர். அரை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் 'ரீச்சர்' என்ற சொல் வழக்கத்திலில்லை. எமக்குக் கல்வி கற்றுத் தருபவர் ஆணாக இருந்தால் 'மாஸ்டர்' என்போம்; பெண்ணாக இருந்தால் 'அக்கா' என்போம். இதுதான் அன்றைய வழக்கம்.

தங்கமக்கா தக்காளிப் பழத்தைப் போன்ற சதைப் பிடிப்பான நல்ல சிவப்பு; நல்ல வடிவு; தாய்மை மிளிரும் கண்கள்; எந்த நேரமும் சிரித்துக் கொண்டிருக்கும் முகம்; ஓரளவு கட்டை என் றாலும் எடுப்பான உருவம். முதல் பார்வையிலேயே என் மனசுக் குப் பிடித்துப்போய் விட்டது. அவரது சிரிப்பை இன்னும் நான் மறக்கவில்லை.

அக்காவுக்குக் குழந்தைகள் இல்லை. தன்னிடம் ஒப்படைக்கப் படும் சின்னஞ் சிறு சிறார்களுையெல்லாம் தான்பெற்ற மக்களா கப் பாவித்து அன்பு செலுத்தும் தாய்மைக் குணம் அவரிடம்

நிரம்பியிருந்தது. எனக்கு அந்த ஆதரவுக் குணம் பல நன்மைகளைத் தந்தது.

வகுப்பில் சேர்க்கப்பட்ட அன்று வாங்கில் குந்தியிருந்த வண்ணம் டெஸ்கில் தலைவைத்துத் தூங்கிப்போய் விட்டேன். போட்டிருந்த காற்சட்டை நனைந்துவிட்ட போதுதான் விழிப்புத் தட்டியது. கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு அங்குமிங்கும் மிரள மிரளப் பார்த்தேன். குழந்தையைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நினைவுப் பொறியில் தட்டியது. நிலைமையை அவதானித்த தங்கமக்கா என்னைப் பதட்டமடைய விட்டுவிடாமல், அருகணைத்து மெல்ல முதுகில் தட்டிக் கொடுத்து ஆறுதல் கூறினா. இரண்டாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த அண்ணாவை அழைப்பித்து வீட்டுக்குப் பத்திரமாகக் கொண்டுபோய் விடும்படி கேட்டுக் கொண்டா. இந்தச் சம்பவம் சிறியதென்றாலும் என் மனசில் ஆழமாகப் பதிந்துபோய் விட்டது.

1960 - ம் ஆண்டுக்கான சாஹித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் திரும்பியிருந்த சமயம் அது. தங்கமக்கா பேப்பரில் இந்தச் செய்தியைப் படித்திருக்க வேண்டும். எனது தங்கச்சி ஞாயிற்றுக்கிழமை மாதா கோயில் பூசைக்குப் போயிருந்த சமயம், "இவன் பொடியனை - அதுதான் உன்னை கொண்ணனை - ஒருக்கா வந்து என்னைப் பாக்கச் சொல்லு! ஊரெல்லாம் அவனைக் கொண்டாடுது, நானும் அவனை ஒருக்காப் பாக்க ஆசை எண்டு சொல்லு!" எனத் தகவல் சொல்லி அனுப்பினா, ஒருநாள்.

உண்மையாகச் சொல்லுகின்றேன்; எனக்கு மனக்குள் உள் ளூரப் பயம். என்னதான் வானத்தை வில்லாக வளைத்தாலும் எனக்கு முதன் முதலில் என்னும் எழுத்தும் கற்பித்துத் தந்த ஆசிரியையை நேரில் சென்று காணச் சற்றுத் தயக்கம்; கூச்சம்!

அடுத்த கிழமையும் சொல்லிவிட்டா.

அப்பொழுது அவ மடத்தடி வீதியில் ஒரு ஒழுங்கைக் குள்ளுள்ள வீட்டில் குடியிருந்தார். நான் போன பொழுது வீட்டு முன் விறாந்தையில் சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்து கிடந்தா. கிட்டே நெருங்கி சற்றுச் செருமிக் காட்டினேன்.

என்னை அவவுக்கு அடையாளம் தெரியவில்லை. இருக்கையில் இருந்து நிமிர்ந்தெழும்பி, "ஆரது வந்திருக்கிறது? சொல்லுங்கோ ஆரெண்டு?" எனச் சொல்லிக் கொண்டே மூக்குக் கண்ணாடியைப் போட்டுக் கொண்டே கூர்ந்து பார்த்தா.

என்னை அடையாளம் தெரியவில்லை.

பழைய வடிவு மங்கிவிட்டது. வயோதிப் பொலிவு, களை கட்டி நின்றது. தலை நரைத்துக் கிடந்தது. குரலில் பழைய கம்பிரமே ஒலித்தது. "ஆரது சொல்லுங்கோ?"

பெயரைச் சொன்னேன், நான்.

"அட பொடியா! வா. வா. இரு. என்ன நல்லா வயக்கெட்டுப் போயிட்டாய்? ஊரிலை இப்ப உன்னை பேர்தானே அடிபடு

குது. எனக்குத் தலை போகிற புளுகம். என்னிட்டுப் படிச்ச பொடி இப்பிடி. வாரதெண்டால் சந்தோசமாகத்தானே இருக்கும்! இருடா பொடி." எனச் சொல்லிக் கொண்டே எழுந்து வந்தா. பக்கத்தே கதிரையைக் காட்டி இருக்கச் சொன்னா. நான் நாற்றாலியில் கூச்சத்தோடு குந்தி இருந்தேன்.

கிட்டே நெருங்கி வந்த தங்கமக்கா என்னைக் குழந்தையைப் போலப் பாலித்துத் தலையைத் தடவி விட்டா. "சொல்லு, சொல்லு! முன்னமே உன்னைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்தனான். இப்பதான் பேப்பரிலை படத்தோட படிச்சப் பார்த்தன். எனக் கெண்டால் சரியான சந்தோசம். பேந்து சொல்லு... உன்னை இப்போதைய புது விளையாட்டுக்களை எல்லாம் ஒளிக்காமல் சொல்லு!" என்றார் எனது வலக் கையைப் பிடித்துத் தனது இரு காங்குக்கிடையே பொத்திக் கொண்டு கேட்டா.

முதன் முதலில் பள்ளியில் சேர்ந்த அன்று அறியாப் பிரகாரம் சலம் விட்டு உடையை நனைத்ததை நேரில் கண்டும் அஞ்சைப் படாமல் என்னை அரவணைத்து ஆறுதல் கூறி, மனப் பயத்தைப் போக்கி, வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்த அந்தக் கல்வித் தாயின் ஸ்பரிசு உணர்வு, இந்தச் சம்பவத்தினால் என் நெஞ்சில் மீண்டும் நிழலாடியது.

தங்கம் அக்கா என்னை விசாரிக்க விசாரிக்க கூச்சம் ஓரளவு தெளிந்தது. பள்ளிக்கூடம் விட்ட பின்னர் நான் எழுதத் தொடங்கின கதையை இங்கொன்றும் அங்கொன்றும் தொடர்பற்றுச் சொல்லி வைத்தேன்.

தேநீர் தந்தா. பருகினேன். தன் கதையையும் சொன்னா. பென்ஷன் எடுத்ததின் பின் இதே வீட்டில் இருப்பதாகவும், சகோதரனின் மகளின் வீடுதான் இதுவென்றும், ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன்னர் அவர் தவறிப்போய் விட்டதாகவும் எந்தவித உணர்ச்சியுமில்லாமல் சொல்லி முடித்தா.

விடை பெற்றுக் கொண்டு திரும்பும் நேரம், நான் சைக்கிள் கரியலில் கட்டி வந்திருந்த குட்டிச் சாக்கை அவிழ்த்து முதன் முதலில் குருதட்சணையாக எந்தெந்தப் பொருட்களை அம்மா தரக் கொடுத்தேனோ அதே பொருட்களை எனது இலக்கியச் சம்பாத்தியத்தின் மூலம் வாங்கி வந்த அதே பொருட்களை - அவவுக்குக் கொடுத்தேன்; நூறு ரூபாவையும் சேர்த்துத் தந்தேன்.

முதலில் அவ வாங்க மறுத்து விட்டா. "குரு தட்சணை கொடுக்காது போனால் அந்தக் கற்ற வித்தை தற்செய்யாதாம்!" என்றொரு திடீர்க் குண்டைப் போட்டு வைத்தேன்.

பெற்றுக் கொண்டார்.

எனக்கு ஆத்ம திருப்தி, இப்போது.

ஆரம்ப வகுப்புக்களில் எனது ஆசிரியைகளாக இருந்த பரிமளம் அக்கா, பேளி அக்கா ஆகியோரை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.

எந்த வகுப்புக்களிலும் நானே முதல் மாணவன். ஒரு வகுப்பில் ரவி அன்ரன் போட்டியிட்டான். அவனை இரண்டாவது மாணவர்கள் ஆக்கினேன். அடுத்து இம்மானுவேல் என்பவன்; அதையடுத்து ரொலன்ரின்னோ நீக்கிலஸ்; இதற்கு அடுத்ததாக நாகேஸ்வரி என்ற மாணவி. இவர்களுையெல்லாம் முந்திக் கொண்டு நானே முதல் மாணவனாகத் திகழ்ந்தேன். குட்டிக் குட்டி நாடகங்கள் பழக்குவார்கள். எனக்குத்தான் 'கரக்டர் ரோல்'. ஒருநாளும் ஒழுங்காகப் புத்தகமெடுத்து வீட்டில் படிக்க மாட்டேன். ஆனால் பாடங்களை வகுப்பில் கருத்துன்றிக் கற்பேன். முதல் மாணவனாகத் திகழ்ந்து விடுவேன். ஒரே குஷிதான்!

இரண்டாவது மாணவன் என்ற சொல்லுக்கே இடமில்லாமல் உணர்வுடன் கற்பேன். அசாதாரணமான ஞாபக சக்தி எனக்குண்டு. எனவே விரைவில் மீள் ஆதாரங்களைக் கிரகித்து விடுவேன். சனி, ஞாயிறு விடுமுறையை நான் ஆரம்பத்திலிருந்தே விரும்பியதில்லை. 'ஏன்' ஒரு நாள் — ஞாயிற்றுக் கிழமை — லீவு விட்டால் போதாதா? என அந்தக் காலத்திலேயே விவாதித்ததுண்டு. வீட்டில் இருப்பது எனக்குச் சிரமம். பள்ளிக்கூடத்தை நான் விரும்பினேன்; நேசித்தேன். பலரும் சூழ மாணவர் மத்தியில் நான் நடுநாயகமாக விளங்கவே விரும்பி நின்றேன். முயன்றேன்.

மாணவப் பருவம் கற்பணைகள் சிறகடித்துப் பறக்கும் பருவமாகும். மாணவ மாணவிகள் தத்தமக்குள் பட்டப் பெயர் வைப்பதில் வெகு சமர்த்தர்கள். சகலருக்கும் ஒரு பட்டப் பெயரைச் சூட்டி விடுவார்கள். எனக்கும் ஒரு பட்டம் வழங்கினார்கள். 'பூச்சி' என்பதே எனது பட்டம். எந்த நேரமும் படிக்கிறேனாம். எனவே புத்தகப் பூச்சி மருவி பூச்சி நாமம் பெற்றது. ஆனால் நான் எந்த மாணவ, மாணவியருக்கும் பட்டப் பெயர் வைத்ததாக ஞாபகம் இல்லை. காரணம் அம்மாவின் ஆளுமை என்னை வழி நடத்தி வந்ததுதான். 'சின்னச் சின்ன ஆடைகளில் மனம் இடறிவிளக் கூடாது. நினைக்கிறதைப் பெரிசாக நினைக்கப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். சின்னத்தனமான யோசனைகளை விட்டு விட வேண்டும். நீ பெரியவனா? வாறதெண்டா மற்றவையனைப் போல நடக்கக் கூடாது. கொஞ்சம் தள்ளி நின்று பார்க்க வேண்டும். கூட்டத்தோடே கூட்டமாகச் சேராதே. அப்பத்தான் மற்றவை உன்னைக் கவனிச்சுப் பாப்பினம். உன்னை ஆரெண்டாலும் கேவலமாப் பேசினாக் கூட, அவையனை நீ சேராதே. அவையனைப் போல நடந்தா உனக்கும் அவையனுக்கும் என்ன வித்தியாசம் இருக்கும்?' இப்படியான உபதேசங்களை உபதேசம் என்ற போதனை போர்க்காமல் அம்மா அடிக்கடி எனக்குச் சொல்வது வழக்கம். அம்மாவின் உபதேச வாசகங்கள் இதே வார்த்தைகளில் இல்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால் இதே சாரப்பட இருந்தன என்பதுதான் முச்சியம். இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் அண்ணனுக்கோ தம்பிக்கோ அம்மா இப்படிச் சொல்லி நான் பார்த்ததில்லை. என்னில் ஏதோ அருட்டுணர்வை அந்தக் காலத்திலேயே அம்மா கண்டு கொண்டாவோ என்னவோ! ஒருவேளை அம்மாவைச் சுமமா இருக்க விடாமல் கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டுத் துளைப்பதை உணர்ந்து, எனது அறிவும் பசியைப் புரிந்து கொண்டதினால் என்னை எனது சிறுவயசிலேயே ஒழுங்குபடுத்தி விட்டாரோ என இன்று நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.

சின்னஞ் சிறு வயசில் அம்மாவின் போதனையை நான் விளையாட்டாகவே எடுத்துக் கொண்டு மறந்து விடுவேன். ஆனால் அந்தத் தாயின் ஆழ்ந்த மன விருப்பங்கள் என் அடி மனசிலும் வேரோடி நின்றதைப் பின்னால் என்னால் அறியக் கூடியதாக இருந்தது.

யாருக்குமே நானாகப் பட்டப் பெயர் வைத்ததில்லை; பட்டப் பெயர் சொல்லி அழைத்ததில்லை. அன்றிலிருந்து இன்று வரை மனைக்குத் தெரியக் கூடியதாக மற்றவர்களை அவதூறு செய்வதோ தூற்றித் திரிவதோ இல்லை. ஒருவரை எனக்குப் பிடிக்காமல் போய்விட்டால் சிமிக்கிடாமல் அவரது உறவைக் கத்தாமதுக் கொண்டு விடுவேனே தவிர, அவரைப் பற்றிக் கோர்ட்டுமனி சொல்லித் திரியமாட்டேன். இது எனக்கு வழக்கமுமில்லை.

தாய் கற்றுத் தந்த பாடம் இன்னமும் என்னை வழி நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றது.

தங்களுக்குள் பட்டப் பெயர் வைத்து மகிழும் மாணவ, மாணவிகள் ஆசிரிய, ஆசிரியைகளையும் விட்டு வைப்பதில்லை.

தங்கம் அக்காவுக்கு ஒரு பட்டம். பரிமளம் அக்காவுக்கு இன்னொரு பட்டம். பேளி அக்காவுக்கு வேறொரு பட்டம். மாணவர்கள் தமக்குப் பட்டப் பெயர் வைத்து இரகசியமாகப் பரிமளம் கொள்ளுகின்றனர் என்பது அந்தந்த ஆசிரியைகளுக்குத் தெரியும். செரியாத மாதிரிப் பாவலாப் பண்ணிக் கொண்டு, லிஸ் சொண்டுக்குள் சிரித்த வண்ணம் வகுப்பறையில் நடமாடுவர்.

இரண்டாம் வகுப்பு என நினைக்கின்றேன். ரவி அன்ரன் என்றொரு மாணவன் வெகு குறும்பன்; ஆனால் நல்லவன். ஒரு கணமும் சுமமா இருக்க மாட்டான். ஏதாவது வம்புத்தனம் செய்து கொண்டே இருப்பான். அவனொரு முஸ்பாத்திக்காரன்.

ஒரு நாள் இடைநேர லீவில் வகுப்பு மாணவர்கள் கலைந்து போனதன் பின்னர் கரும்பலகையில் ஒரு கோணங்கிப் பட்டம் வரைந்துவிட்டான். படம் எப்படி இருக்கும் என விளங்கும்தானே? அதில் எலி வால் பின்னால் துருத்திக் கொண்டிருந்தது. கீழே ஆசிரியையின் பட்டப் பெயரையும் பெரிதாக எழுதி, கோணல் மாணவராக ஏதோ கீறி வைத்தான்.

வெளியில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த நான் திடுக்கூறாத வகுப்பறைக்கு வந்த சமயம் கீறியது முடியும் தறுவாயில் இருந்தது. என்னைக் கண்டதும் ஒரு கணம் திகைத்துப்போய் விட்ட அவன் அவசர அவசரமாக அறையை விட்டு வெளியே போய்விட்டான்.

இன்றவல் முடிந்து மாணவ மாணவிகள் வந்து குவிந்த போது எல்லாரது கண்களும் கரும்பலகையையே இரகசியமாக நோட்டரிட்டுக் கொண்டிருந்தன. நான் அன்ரனைப் பார்த்தேன். அப்பொழுதுதான் வகுப்புக்கு வந்த மாதிரி பாவலாப் பண்ணிக் கொண்டு, எல்லாரிடமும் சிரித்துப் பேசிச் சமாளித்தான். என்

கண்களைக் கண்கள் சந்திப்பதைக் கூடியளவு தவிர்த்துக் கொண்டான்.

ஆசிரியை வகுப்புக்குள் நுழைந்ததும் கரும்பலகை ஒவியம்தான் அவரது கண்களில் சட்டென்று பட்டது. நான் ஆசிரியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அமைதியாக ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்ட அவர் தன்னைச் சற்றுச் சுதாரித்துக் கொண்டு எழுந்து கரும்பலகையை அண்மித்து ஆற அமர நின்று அந்தச் சித்திரத்தைப் பார்த்தார். ஒரு கணம் தலை ஆடியது; திரும்பிய வேகத்திலேயே மாணவ மாணவிகளை ஒவ்வொருவராக உற்றுப் பார்த்தார். “உண்மையைச் சொல்லுங்கோ; ஆர் இப்படிச் செய்தீ? சொல்லுங்கோ...” ஒவ்வொருவராகக் கேட்டுக் கொண்டே வழ்தார். ஒருவரும் பதில் சொல்லவில்லை. தமக்குத் தெரியாது என்பதாகத் தலையை ஆட்டி மறுத்தனர். நான் நெஞ்சு படபடக்க அவதானித்துக் கொண்டிருந்தேன். அன்றனும் தலையாட்டி மறுத்து விட்டான். தொடர்ந்து மறுப்புக்களுக்குப் பின்னர் எனனிடம் கேள்வி வந்து நின்றது. நான் பார்வையைச் சுழல விட்டேன். அன்றன் என்னைக் கெஞ்சுவது போலப் பார்வையாட்டி இரக்கம் கேட்டான். “சொல்லு பிள்ளை. ஆர் இதைச் செய்தீ தெண்டு சொல்லு!” எனக்குக் கிட்டே நெருங்கி ஆசிரியை குரமைதுவாக்கி நட்புணர்வுடன் கேட்டார். “எனக்குத் தெரியும்!”

“சொல்லு, சொல்லு. ஆரது?” உண்மைக் குற்றவாளியைக் கையும் களவுமாகப் பிடித்துவிட்ட உற்சாகத்தில் ஆசிரியை கேட்டார்.

நான் திடமாக முடிவெடுத்து விட்டேன். “ஆரெண்டு எனக்கு நல்லா...த் தெரியும். ஆனால் ஆரெண்டு சொல்ல மாட்டேன்!” நெஞ்சில் சற்று அச்சம்தான் ஆனால் துணிந்துதான் இதைச் சொன்னேன்.

ஆசிரியை ஒரு கணம் அப்படியே அதிர்ந்து போய்விட்டார் என்னையே ஒரு கணம் வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்த அவர், ஒங்கிய குரலில் கேட்டார். “சொல்லு..... சொல்லு..... ஆரெண்டு இப்ப சொல்லு. சொல்லப் போறியா இல்லையா?” என என்னை மிரட்டிய வண்ணம் விழித்துப் பார்த்தார். திரும்பி மேசைமீது கிடந்த பிரம்பை எடுத்துக் கொண்டு கிட்டே நெருங்கி “ம்!... இப்ப சொல்லு, ஆர் இதைச் செய்தது?”

நான் மௌனத்தையே மறுமொழியாக்கி நின்றேன். காற்றில் பிரம்பு வீச்சின் ஒலி கேட்டது. மறு கணம் என் தோளில் வலிப்பதை உணர்ந்தேன். இப்படியே கை கால்கள், தோள்முட்டு எங்கும் ஒங்கி ஒங்கிப் பிரம்பு விளையாடியது. நான் மன ஓர்மத்துடனும் ஒருவித பிடிவாதத்துடனும் அத்தனை அடிகளையும் தாங்கிக் கொண்டு சாய்ந்து சாய்ந்து நின்று கொண்டிருந்தேன். அடித்து ஓய்ந்த ஆசிரியை கடைசியாகக் குரலைத் தாழ்த்தி அதில் ஒருவித கெஞ்சலை ஏற்படுத்திக் கொண்டு “சொல்லு பிள்ளை. ஆரீ இதைக் கீறினது?” என்றார்.

நான் மீண்டும் மீண்டும் மௌனம் சாதித்தேன்.

தனது ஆளுமைக்கே சவால் விடும் இந்தக் குட்டிப் பொடியின் மௌனத்திற்கு முன்னால் அவரது தண்டனைப் பயமுறுத்தல் வலுவிழந்துபோய் விட்டதை அவர் நன்றாகவே உணர்ந்து விட்டார். பிரம்பு தாறுமாறாகக் கிழிந்து போய்க் காட்சி தந்தது. அதை ஒரு பக்கம் வீசி எறிந்துவிட்டு, என்னை ஒரு பக்கம் இறுகத் தள்ளிய வண்ணம் இருக்கையில் போய் அமர்ந்தார். தலையை மேசைமீது சாய்த்துக் கவிழ்த்துக் கொண்டார் ஆசிரியை. அவரது முதுகு அடிக்கடி குலுங்குவதை நான் பார்த்தேன். எனக்குப் பாவமாக இருந்தது. சொல்லி விடுவோமா என ஒரு கணம் யோசித்தேன். மனசு இடம் தரவில்லை. காட்டிக் கொடுப்பது கேவலம் என எனது சின்ன மனசு சொல்லிற்று. எனவே பல்லை இறுகக் கடித்துக் கொண்டு பேசாமல் இருந்தேன்.

வகுப்பில் பேரமைதி நிலவியது. பக்கத்து வகுப்புகளில் இருந்து சில ஆசிரியைகள் எட்டி எட்டிப் பார்த்துவிட்டு அகன்றனர்.

சற்று நேரத்திற்குப் பின்னர் முகத்தை இறுகத் துடைத்த வண்ணம் நிமிர்ந்த ஆசிரியை லாச்சிக்குள் இருந்த ‘டஸ்டரை’ எடுத்து என் முன்னால் வீசி எறிந்து, கரும்பலகையில் கீறியிருந்த சித்திரத்தை அழித்து விடும்படி சைகையால் கட்டளையிட்டார். நான் வாய் பேசாமல் குனிந்தெடுத்துப் போய் அதை அழித்து விட்டு வந்து வாங்கில் அமர்ந்து கொண்டேன். தேகமெல்லாம் ‘விண் விண்’ நென்று ஒரே வலி; எரிந்தது. கடைசி வரிசையில் இருந்த ஒரு மாணவனின் கண்கள் பரிதாபமாக என்னை அவதானித்துக் கொண்டிருந்ததையும் கவங்கியதையும் நான் காணத் தவறவில்லை.

இரவில் படுக்கப் போகும் போது பாய் விரித்தேன். தோ நோவினால் “அம்மா!” என்று குரல் கொடுத்தேன். இதைக் கேட்டுவிட்ட அம்மா கிட்ட வந்து என்னைத் தடவிப் பார்த்தார். முதுகில் கைகளில் துடையில் அடிதழும்பு கன்றிப் போய்த் தெரிந்தது. “என்ன நடந்தது?” எனக் கேட்டார். நான், பள்ளிக்கூடத்தில் “அக்கா அடிச்சவா” என்று மாத்திரம் சொன்னேன்.

“அடி பாதகத்தி! பச்சை மண்ணை இப்படிப் போட்டு வகைசெருக்கிறாளே! அடிக்கிறதான்... இப்படியா மாட்டுக்கு அடிப்பது போல பிஞ்சுக் குழந்தையைப் போட்டு அடிப்பது? நான் நாளைக்கு வாறன். ரெண்டிலொண்டு பாத்திடுவம். இப்ப படு.” எனச் சொல்லி விட்டு குடு பண்ணிய நல்லெண்ணெய்யை உடம்பு பூராத் தேய்த்து விட்டார்.

அம்மா பள்ளிக்கூடத்திற்கு வருவதையோ வந்து அக்காவுடன் வாய்த் தாக்கம் செய்வதையோ நான் மனசார விரும்பவில்லை. அக்கா எனக்கு இப்படியாக நீதி கேடாக அடித்ததையும் அவரது மன ஆதங்கத்தையும் என்னால் விழங்கிக் கொள்ள முடிந்தது. எனவே ‘நீங்க நாளைக்குப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வாறதொண்டால் நான் நாளைக்குப் பள்ளிக்குப் போக மாட்டன்!’ என மறுத்தலித்தேன்.

என்னைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் ஒரு கணம் திகைத்து விட்ட அம்மா, சுதாகரித்துக் கொண்டு, “சரி... சரி. படு படு”

எனச் சொல்லிய வண்ணம் போர்வையை எடுத்துப் போர்த்து விட்டு அகன்றார்.

அடுத்த நாள் பள்ளிக் கூடம் சென்ற என்னை வரவேற்றவன் அதே மாணவன் அன்றந்தான் முதல் நாள் மாலை முகத்தைக் காட்டாமலே ஓடி மறைந்த அவன், காலையில் என் வரவுக்காகக் காத்திருந்து என்னைச் சந்தித்தான். சொக்கலேட் பெட்டி நிறைய விலும்பிலிக்காய் கொண்டு கொண்டு வந்திருந்தான். எனக்குத் தந்தான். பகிர்ந்து உண்டு களித்தோம்.

பல நீண்ட வருடங்களுக்குப் பின்னர் நீர்கொழும்பில் இவனைச் சந்தித்தேன். முருகபதியைப் பார்க்க அங்கு போயிருந்த சமயம் பல நிலையத்தில் அவன் என்னை அடையாளம் கண்டு மகிழ்ந்தான். கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்தில் வேலை பார்ப்பதாகச் சொன்னான். பழைய இந்தச் சம்பவத்தை அவன் இன்னமும் மறக்கவில்லை.

'சரஸ்வதி' சஞ்சிகையில் 'கரும்பலகை' என்றொ சிறுகதை எழுதியிருந்தேன். இதே கருவைத்தான் கையாண்டிருந்தேன். இக்கதையை நண்பர் ஏ. ஜே. கனகரட்னா ஆங்கிலத்தில் 'பிளாக் போட்' என்ற தலைப்பில் பொழிபெயர்த்து 'சுண்டே ஒப்சர்வ' ரில் வெளியிட்டிருந்தார். தொகுதியிலும் இது இடம் பெற்றுள்ளது.

கிட்டத்தட்ட இந்தக் காலத்தில்தான் இதவும் நடந்தது. எனக்குப் பொல்லாத நோயொன்று வந்தது டாக்டர் ஏதோ லத்தீன் பெயரைச் சொல்லி வைத்தார். உடலை மடக்கேலாது. நிமிர்த்தேலாது. ஒரே படுக்கை. ஒரு நாள் பிற்பகல். என்னருகே இருந்த அப்பாச்சியும், பக்கத்து வீட்டுச் சின்னாச்சிக் கிழவியும் என்னருகே இருந்து கதைத்ததைக் கூர்மையாக என் செவிகள் வாங்கிக் கொண்டன. உடல் தான் சோர்வே தவிர, மூளை வெகு தெளிவாக இருந்தது. "டாக்டர்தர் சொல்லிக் கைவிட்டுட்டார். ராத் தங்குவது கஷ்டமாம். இப்பவே பாரன் சேடமிடிக்குது. பாவம்; ஆமான பொடி!" என என்னைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தனர் இருவரும். தொடர்ந்து கதைத்தனர்.

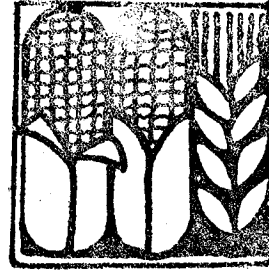
'நான் சாகப் போகிறேன்' என்ற உணர்வு அப்பொழுதுதான் என் மண்டையில் உறைத்தது. ஜன்னலால் வெளியே பார்த்தேன். மழை சாடையாகத் தூறிக் கொண்டிருந்தது. மனசை ஒருமுகப் படுத்தி 'நான் ஒப்போதைக்குச் சாகவேமாட்டன்!' எனத் திடமாக நெஞ்சுக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன்.

இரவு முழுவதும் தூங்கவில்லை. மனசுக்குள் ஒரே மனனம்தான்!

விடிந்தது. நான் இன்னமும் உயிரோடிருக்கின்றேன் என்ற உணர்வே எனக்குப் புதுப் பலத்தைத் தந்தது. உயிர்த்து விட்டேன் என்பது உற்சாகமாக இருந்தது. எதைப்பாவது சாதிக்கவேண்டும் நான்

நான் அன்று மரணத்தை வென்றதற்கு எனது மன ஓர்மம் தான் காரணம் என இப்போதும் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு.

(வாழ்க்கை வளரும்)

நினைவில் பதிந்த நூல்கள்

“உலகக் கவிதை”

து. குலசிங்கம்

அழகான் சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்து நிரைப்படுத்தல்; வார்த்தைகளுக்கு உணர்வூட்டி வரிசைப்படுத்தல். இவற்றையெல்லாம் மீறி உள்ளத்தொளியிலிருந்து வெளிக்கிழம்பும் உணர்ச்சிப் பிரவாகம் தான் கவிதை. இதற்குப் பல வியாக்கியானங்கள் கூறப்பட்டாலும் கவிதை கவிதையாக அமையும் போதுதான் அது மனித மனங்களில் சலனங்களை ஏற்படுத்தும், அப்பொழுதுதான் கவிதையின் பயன்பாடு அர்த்தப்படுகின்றது.

கவிதைக்கும் கவிஞனுக்குமான தொடர்பு; கவிதைக்கும் வாசகனுக்குமான தொடர்பு எவ்வகைப்பட்டன? கவிஞன் தன் பிரதியை உருவாக்கியபின் அதனின்றும் விடுவிக்கப்பட்டு ஒரு வாசகன் என்ற நிலையை அடைந்து விடுகின்றான். தான்படைத்த கவிதையை அவனே வாசிக்கும் பொழுது தவறாகவும் புரிந்து கொள்ளலாம். புகழ்பெற்ற ஆங்கிலக் கவிஞர் 'பிரெளனிங்' தன் கவிதையே தனக்குப் புரியவில்லை என்கின்றார். படைப்பாளிக்கு மொழி கட்டுப்படுவதில்லை. அவனுக்கு மொழி தொல்லை கொடுப்பது மாத்திரமில்லை பல இடங்களில் அவனை மாட்டி விடுகின்றது. அவன் நினைக்காததெல்லாம் அவனையும் மீறி அவன் படைப்புக்குள் புகுந்து விடுகின்றது. இதற்கோர் நல்ல எடுத்துக்காட்டாக பல வருடங்களுக்கு முன் நடந்த ஒரு தமிழ் நாவல் வெளியீட்டு விழாவினை நினைவுகூருவோம். அந்த நாவலை ஆய்வுரை செய்த பேராசிரியர் ஒருவர் அந்த நாவலுக்குள் புகுந்து எத்தனையோ சமூகப் பரிமாணங்களை, தேசிய விழுமியங்களை, இன ஒற்றுமைக் கான உந்துகோல்களைக் கண்டு பிடித்து உரையாற்றினார். பின் நன்றி கூறவந்த நாவலாசிரியர் மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் தான் இதை வெறும் கதையாகத்தான் எழுதியதாகவும், பேராசிரியர் கூறிய உயர் கருத்துக்களைச் சமூகத்திற்குக் கூறவேண்டுமென நினைத்துக் கூறவில்லை என்று கூறினார். இச்சம்பவம் ஒரு கேலிக் குரிய நிகழ்வன்று என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். ஆங்கிலக் கவிஞருக்கும் தமிழ் நாவலாசிரியருக்கும் ஏற்பட்ட அனுபவம் ஒன்றுதான்.

ஒரு வாசகனுக்கான அனுபவம் டீர் டியுடன் எப்படி இருக்கும். அவனுடைய மனோநிலைக்கு ஏற்றுக் கொள்ளும் அனுபவம்தான் அப்பிரதியிடமிருந்து அவனுக்குக் கிடைக்கும். அந்நிலை வாசகர்களுக்குள் மாறுபடும். அவர்களின் இயல்புகளுக்கேற்ப, திருவெம்பா காலத்தில் கோயிலில், வீதியில் திருவெம்பாவை பாடிக்கொண்டு செல்லும் ஒருவனுக்கு ஏற்படும் அனுபவத்திற்கும், அத்திருவெம்பாவை அதற்கேற்ற இசை இயல்புடனும், இலக்கிய தகையுடனும் பாடி அனுபவிக்கும் ஒருவனுக்கும் இடையே ஏற்படும் அனுபவம் மாறுபட்டதாகவே இருக்கும். ஆனால் பிரதி ஒன்றேதான் என்பதை நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும். இதேபோல்தான் கம்பராமாயணத்துக்கு விளக்கம் கூற வந்த சி. என். அண்ணாதுரைக்கும், டி. கே. சிக்கும், எஸ். ராமகிருஷ்ணனுக்கும் இடையே பல வேறுபாடுகளை நாம் கண்டோம். கம்பருடைய பிரதி ஒன்றே. ஆனால் விளக்கம் கூறியவர்கள் தமக்குள் ஏற்பட்ட அனுபவத்தால் வேறுபடுகின்றனர்.

நம் அனுபவங்கள் இலக்கியப்பரப்புடன் அருகில் நெருங்கும் போது அந்த இலக்கியத்தினால் ஏற்படும் பதிவு மனதில் ஆழமாக பதிந்து விடுகின்றது. வாசகனுடைய கல்வி; அனுபவம் யதார்த்தத்துடனான அவனது நெருங்கிய தொடர்பு அவனுக்கு இங்கு கைகொடுக்கின்றது. இனிச் சில கவிதைகளைப் பார்ப்போம்.

“எங்கள் பொருட்களை அடிக்கிக்கொள்ள அவர்கள் ஆணையிட்டனர் வீடு எரிக்கப்பட வேண்டியிருந்ததால் ஒருகடிதம் எழுத நேரமிருந்தது, ஆனால் அக்கடிதம் என்னிடமிருந்தது”

“எங்கள் மூட்டைகளை கீழிறக்கி சுவரின்மீது சாய்த்தோம் என்சிறிய மகன்கள் எழவில்லை ஈர்ப்புதூண்டும் ஆவல் ஒருடின் பெற்றோல் கொண்ட வந்தான் ஒருசிப்பாய் மற்றவர்கள் திரைச்சீலைகளைக் கிழித்தெறிந்து கொண்டிருந்தார்கள்”

இந்தக் கவிதைக்கான தலைப்பு, “ஆகஸ்ட் 14” எம் அனுபவத்துடன் ‘ஆகஸ்ட்’ மாதங்களும் அம்மாதங்களிற் பற்றி எரியும் தமிழர்களும், தமிழ் வீடுகளும் பொது நூலகமும் எத்தனை நெருக்கடிகளைக் கொண்டது. எங்கள் வீதிகளில் அவலக்குரல்கள் எழ ஊர்கள் எத்தனை தரம் எரிந்தன நினைவுகளில். அந்த வடுக்களின் கொப்பளங்கள் இன்றும் காயவில்லையே. இக்கவிதை நம் தேசத்திலிருந்து பல்லாயிரம் மைல்களுக்கப்பால் இருந்த ஒரு கவிஞனால் எழுதப்பட்டது. அவன் மொழியால், மதத்தால் வேறுபட்டவன். ஆனால் எம் உணர்வும் அவலங்களும் அவனுடன் நெருங்கியுள்ளன. “செல்லா பிலோஸ்” என்னும் பெயருடைய இக்கவிஞர், போலந்தில் வித்துவேனியா என்ற பகுதியில் 1911ல் பிறந்தார். நாஜிக்களின் ஆக்கிரமிப்பின் போது வார்சாவில் நாஜி எதிர்ப்புக் கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்டார். இக்கவிஞருக்கு 1980 ஆண்டுக்கான நோபல் பரிசு கிடைத்தது.

“மனிதனின் மீதியிருக்கின்ற ஒவ்வொரு ரோமத்திற்கும் கணக்கு எழுதப்படவேண்டிய லெட்ஜர் இருக்கின்றது காலம் காலக்கருவியால் அளவிடப்படுவதில்லை

மேலும் சிந்தப்பட இருப்பவைகளாள் எமது எலும்புகள் நொறுங்கினாலும் எமது ஆத்மசக்தி உடையது”.....

ஆணையிறவு இராணுவமுகாம் அறைகளும். கொழும்பில் நான் காம்பாடி அறைகளின் சுவரில் படிந்த இரத்தக் கறைகளும் நினைவில் நிழல்பதிகின்றதா? இதை எழுதிய கவிஞன் காலநாட்டைச் சேர்ந்த ‘கோல்பிரியிதேன அலுனோர்’

“உன்னை அவர்கள் கொன்றார்கள் உன்உடலை புதைத்த இடத்தை கூறவில்லை இந்த நாடே உனது நினைவு சின்னமாதலால் நீ புதைக்கப்படாத ஒவ்வொரு அங்குலத்திலும் நீ பிறந்துவிட்டாய் ‘சுடு’ என்ற ஆணையால் அவர்கள் உன்னைக் கொன்றதாக நினைத்தார்கள் அவர்கள் செய்ததெல்லாம் ஒருவிதையை புதைத்ததுதான்.....”

எமது ஈழத்தில் ஒருதாய் தன் காணாமல்போன சின்னமகனையே, சின்னமகனையோ இராணுவ அரக்கர்களிடம் கண்மூடித் திடீர்ந்த இருட்டில் பறிகொடுத்துவிட்டு பரிதவித்து மண்ணள்ளிக் கொட்டித் திட்டுவது போல் இல்லையோ இந்தக் கவிதை தரும் காட்சி? ஆனால் இக்கவிதை வடிக்கப்பட்டது. நிக்கரகுவாவில் இக்கவிதையை எழுதிய கவி ஒரு பாதிரியார், நிக்கரகுவாவில் பிறந்தவர். பெயர் எர்னஸ்டோ கார்டினல். இவர் 1954ம் ஆண்டு சர்வாதி காரி சமோசாவை எதிர்த்து நடந்த புரட்சியில் பங்குகொண்டார். ஆனால் அப்புரட்சி தோல்வியில் முடிந்தது. சமயவியல் தியானத் தையும் சமூக செயல்பாட்டையும் வெற்றிகரமாக இணைத்தார். சோலனரின் தீவில் ஒரு ‘கம்யூனை’ அமைத்து ஏழை மக்களுடன் சேர்ந்து உழைத்தார். அவர்களுக்கு கல்வி ஒளியைக் கொடுத்தார். 1979ம் ஆண்டு சமோசாவின் வீழ்ச்சிக்குப் பின் நிக்கரகுவாவில் கலாசார அமைச்சரானார்.

“உனது இந்நிலத்தின் மேல் நாம் எமது பெயரைச் சொல்கிறோம் உனது இந்நிலத்தின் மேல் எமது தோட்டங்களுக்கும் நகரங்களுக்கும் வரைபடங்களை வரைகின்றோம் உனது இந்நிலத்தின் மேல் நாம் இருக்கின்றோம் நமக்கொரு தேசமிருக்கிறது உன்னைத்துளைத்த தோட்டாவை நான் எனக்குள் இருத்திக்கொண்டுவிட்டேன்.....”

இக்கவிதையின் தலைப்பு “ஒரு இளம் போராளியின் கல்லறை மீது இரங்கல் பா”. “நிக்கிஃபோரோஸ் ஸ்ரெட்ட்கோஸ்”, என்கின்ற எகிப்திய கவிஞரின் கவிதை தேசங்கள் கடந்து காலங்கள் கடந்தும் மனிதனின் மேன்மையைப் பாடும் கவிதைகள் மனிதனின் மனதைத் தைக்கும் என்றால் அவனுள் இருப்பது மனிதம்! மற்ற வேறுபாடுகள் யாவும் வெறும் போர்வைகள் அன்றோ.

“என்ஜன்ம பூமியே கடலோரத்தில் கூடும் சேற்றத்துடன் நிற்கும் உன்னை நான் காண்கிறேன்

நான்நடக்கும் இந்தப் புழுதிநிலம்
உன்னதமான பொதுத் தோட்டமாகும்
நாம்போரில் இறந்தால் மீண்டும்
நம்எலும்புகள் மணல்மீது உயிர்த்தெழும்''

என்று தன் தேசத்தினைப் பார்த்துக் கூறுகின்றான் நாச்சிமோர் ஜோன் என்கின்ற கியூபா நாட்டைச் சேர்ந்த பெண் கவிஞர்.

''காலிவயிற்றுக் குழந்தை வருத்தமாய் இருந்தது
காரணம் அதன்வயிறு காலி
வயிறு நிறைந்த அரசன் சோகமாய் இருந்தான்
காரணம் அவன்வயிறு நிறைந்திருந்தது
குழந்தை கேட்டது காற்றின் ஒலியை
அரசன் கேட்டான் இசையை
இருவரின் கண்களிலும் கண்ணீர் ததும்பியது
இங்கே ஒரே ஒன்றை நட்சத்திரத்தின் மீது''

என்று சமூக ஏற்றத்தாழ்வைக் கேலி செய்கின்றான் ஷின்டாரோத லிக்காவா என்கின்ற ஜப்பானியக் கவிஞன். ஜப்பானிய இலக்கிய வடிவங்கள் எமக்குக் கிடைப்பது மிகக் குறைவு. ஜப்பான் என்ற வுடன் எமக்கு நினைவில் வருவது 'கிறாச்சியும்'. 'சொனியும்' தான். இந்த மிகப்பெரிய ஸ்தாபனங்களுக்குப் பின் அந்தத் தேசங்களின் மக்களின் அவலங்களையும் காண நாம் மறந்து விடுகின்றோம்.

''நீ ஒரு கவிஞனா?

ஆமாம்

எப்படி உனக்குத்தெரியும்

நான் கவிதைகள் எழுதியிருக்கின்றேன்

நீ கவிதைகள் எழுதியிருக்கின்றாய் என்றால்

கவிஞனாக இருந்திருக்கின்றாய் என்றுதானே பொருள்

ஆனால் இப்போது?.....

என்று கவிஞனைப் பார்த்துக் கிண்டல் செய்யும் செக்கோஸ் லாவிக் கியாவின் கவிஞன் 'மிராஸ்லாவ் ஹோலும்' மனிதனைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது

''நாங்கள் புல்லுக்கு ஒருஉதவி செய்தோம்
அது தானியமாய் மாறியது
நாங்கள் நெருப்புக்கு ஒருஉதவி செய்தோம்
அது ராக்கட்டாக மாறியது
தயங்கியபடி
எச்சரிக்கையுடன்
மனிதர்களுக்கு ஒருஉதவி செய்கின்றோம்
மனிதர்களுக்கு
சில மனிதர்களுக்கு.....''

என்று வீரத்தியாகப் பாடுகின்றான்.

அவலங்கள் பற்றிப் பாடவந்து 'டேட்ட்யூஸ்ரோஸ்லிக்ஸ்' என் கின்ற எதிர்க் கவிதையாளர்.

''உயிருடன் புதைக்கப்பட்ட கவிஞன்
பூமிக்கடியில் பாயும் நதிபோன்றவன்

அவன் உள்ளுக்குள் பாதுகாக்கின்றான்''
என்று கூறும் கவிஞன் தொடர்கையில்

''ஆனால் கவிஞன் ஒருவனின் பொய்
பன்மொழிகளால் ஆனது
பேபல் கோபுரம் போல் பிரமாண்டமானது
அது அசுரத்தனமானது அது சாவதில்லை'' என்கிறார்

லெபனான் என்றவுடன் எமக்குக் கேட்பது குண்டுகளின் வெடி யோசை. நினைவில் தெரிவது ரத்தம் படிந்த தாற்ச்சாலைகள். நாடோடி வாழ்வு, மதங்களின் வெறியாட்டத்தில் சிதைக்கப்படு கின்றது. வல்லரசுகள் விளையாடும் சதுரக்கோடுகள் அங்கிருந்து ''அடோவிஸ்'' என்கின்ற புனை பெயரினைக் கொண்ட கவிஞர் அலி 'அஹ்மத்சையத்' நாடோடி வாழ்வை இப்படிப் பார்க்கின் றார்.

''நாடோடி நான் செய்வது
புழுதியின் பிரார்த்தனை
நாடு கடத்தப்பட்டவன் நான்
என் ஆன்மாவைப் பாடுகின்றேன்
இவ்வையகம் என் இன்னிசைக்கு எரியும்வரை
ஓர் அற்புத நிகழ்வாய்
ஆக, இவ்வாறே நான் எழுப்பப்படுகின்றேன்
நான் மீட்சிபெறுவதும் இவ்வாறே''

ஆறு கண்டங்களையும் பிரதிநிதிப்படுத்தும் இருபத்து மூன்று கவிஞர்களின் கவிதைகளில் தேர்ந்தெடுத்தவைதான். இத்தொகுப் பில் உள்ளவை. மொழியாக்கம் என்ற நெருடல் மனதைச் சிதைக் கவில்லை. இத்தொகுப்பு ஒருவரின் மொழியாக்கத்தில் ஆனது அல்ல. பலருடைய கூட்டு முயற்சி.

1969 ல் போபாவில் நடைபெற்ற உலகக் கவிஞர்கள் விழாவில் இக்கவிஞர்கள் தங்கள் கவிதைகளை வாசிக்க ஒன்று சேர்ந்தார்கள். ஆசிய நாடுகளில் முதல் முதல் இங்குதான் இப்படி ஒரு விழா நடைபெற்றது. தமிழ்நாட்டிலிருந்தும் கவிஞர்கள் கலந்து கொண்டனர்.

''உலகக் கவிதைகள்'' என்னும் இத்தொகுப்பில் தொகுப்பா சிரியர் நண்பன் பிரம்மராஜன் பற்றியும் சிலவார்த்தைகள் கூற வேண்டும். ஊட்டியில் ஆங்கிலப் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றும் இவரின் பெயர் இராஜாரம். ''அறிந்த நிரந்தரம்'', ''வலியுள் றும் மனிதர்கள்'' என்னும் இரு கவிதைத் தொகுதிகளின் ஆசிரி யர், ''ப்பிரக்டின்'' கவிதைகளைத் தமிழில் மொழியாக்கம் செய் துள்ளார். ''ஸ்வரம்'' என்ற சிறு சஞ்சிகையின் இணை ஆசிரிய ராய் இருந்தார். பின் மீட்சி என்னும் சிறு சஞ்சிகையைத் தொடங்கி நடத்தி வருகின்றார்.

இச் சஞ்சிகை கூடுதலாக மொழிபெயர்ப்புக்களையேதான் பிர சுரித்து வருகின்றது. கவிதையாயினும், சிறுகதையாயினும், டி. எஸ். எலியட்டின் புகழ்பெற்ற ''பாழ்நிலம்'' ஓர் நல்ல மொழி யாக்கமாய் மீட்சியில் வந்ததைக் குறிப்பிடல் முக்கியமானதொன்று. மொழியியல் தற்போது பயன்படுத்தப்படும் அமைப்பியல்வாத கூற்றுக்களை மீட்சியும் தன்னுள் கொண்டுள்ளது.

மொழியாக்கத்தில் இலக்கியத்தில் உயிர்த்துடிப்பை உணர முடியாது என்று கூறியவர்களும் உண்டு. ஆனால் இன்று மொழியாக்கம் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக மாறியுள்ளது. உலகம் நெருக்கம் அடைந்து வரும் இந்நாளில் மற்றைய சமூகங்களை புரிந்து கொள்வதற்கு மொழியாக்கம் தவிர்க்கப்பட முடியாத தேவையாகின்றன.

பிறமொழிக் கவிதைகளை அனுபவிக்க விரும்பும் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு "மூன்றாம் உலக கவிதைகள்", "அன்னா அக்மத்தோ கவிதைகள்" தொகுத்தவர்கள் என். வி. இராசதுரை—வ. கீதா. "காற்றுக்குத் திசையில்லை" தொகுப்பு இந்திரன்.

மேற்கும் கிழக்கும்

—செங்கை ஆழியான்

மலலகைப்பந்தல

25 - வது ஆண்டு மலர் விற்பனைக்குண்டு.	
எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளவும். — விலை ...	75 ரூபா
அட்டைப் பட ஓவியங்கள்	20 - 00
(35 ஈழத்து பேனா மன்னர்கள் பற்றிய நூல்)	
என்னில் விழும் நான்	9 - 00
(புதுக் கவிதைத் தொகுதி—வாகுதேவன்)	
மல்லிகைக் கவிதைகள்	15 - 00
(51 கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுதி)	
இரவின் ராகங்கள்	20 - 00
(சிறுகதைத் தொகுதி — ப. ஆப். மன்)	
தூண்டில் கேள்வி—பதில்	20 - 00
— டொமினிக் ஜீவா	
ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்	
(சிறுகதைத் தொகுதி — சுதாராஜ்)	30 - 00
நான்	20 - 00
(திஸ்ஸைசிவன் கவிதைச் சுயசரிதை)	
மின்குஞ்சுகள்	60 - 00
(சிறுகதைத் தொகுதி — ச. முருகானந்தன்)	
மேலதிக விபரங்களுக்கு:	
'மல்லிகைப் பந்தல்'	
234 B, காங்கேசனதுறைவீதி,	
யாழ்ப்பாணம்.	

கிளாலிப் பயணத்துக்காக நல்லூர்க்கரையில் தனித்துநின்ற நூற்றுக்கணக்கான பயணிகளில் குழலிற்குப் பொருந்தாத ஒருத்தியாக அவள் நின்றிருந்தாள். அவளுடைய நிறம், நீலவிழிகள், செம்பட்டையும் கருமையும் கலந்த தலைமயிர். மெலிந்த உயர்ந்த தோற்றம். அவள் இந்த மண்ணிற்குரியவளல்லள் எனக் கூறுவதற்குப் போதுமானவை. மாலை வேளையில் பூநகரி நல்லூர்க்கரையில் கொட்டிவிடப்பட்ட பயணிகளில் காணப்பட்ட பதற்றம், பயம் என்பன அவளில் காணப்படவில்லை. வெகு சாதாரணமாக நடந்துகொண்டாள்.

தோளிலில் ஒரு 'காண்ட் பாக்' தொங்கியது. வலக்கரத்தில் ட்ராலியுடன் கூடிய பெரிய தொகு குட்கேஸ். எல்லாரும் அவளையே அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டனர்.

மேலைவானில் சூரியன் மறைவதை இரசனையோடு அவள் பார்த்தாள். வானத்தில் சீராகச் சிறகடித்துப் பறந்து செல்லும் கடற்காக்கைகளைக் குழந்தையொன்றின் களிப்புடன் வியந்தாள். அவளின் செய்கைகளை வியந்தபடி நின்றிருந்த குணசேகரம் பொறுக்க முடியா

மல், "மேடம்... நான் உங்களுக்கு உதவ முடியுமா? என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டு வைத்தான். வவுனியாவிலிருந்து அவனுடன் அவள் பயணப்பட்டு வருகிறாள். தாண்டிக்குளம் இராணுவ முகாமில் அவளைக் குடைந்தெடுத்தனர். ஜே. ஓ. சியிடம் எடக்கே செல்வதற்கு அவள் பெற்றிருந்த விசேட பத்திரத்தை அருவித்துருவி ஆராய்ந்தனர்.

"யப்பனா... நோ குட்... எஸ் ரிரி... நெற்றிஸ்... டோன்ட் கோ..." என்று அங்கு நின்றிருந்த இராணுவச் சிப்பாய் தனக்குத் தெரிந்த ஆங்கிலத்தில் அவளிடம் கூறியபோது குலசேகரம் அவளுக்குப் பக்கத்தில் தான் நின்றிருந்தான்.

நல்லூருக்குச் செல்லும் மினிவானில் ஏறியபோது அவள் முன் சீற்றில் அமர்ந்திருந்தாள். வயோதிப மாது ஒருத்தி ஏறி இருக்க இடமின்றித் தவித்த போது எவரும் முகத்தைப் பாராதவர் போலத் திருப்பிக் கொண்டபோது, அவள் விருட்டென்று எழுந்து, "யு சிற..." என அந்தக் கிழவியை மறுக்க மறுக்க இருத்தியபோதும் அவள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வவுனியாவிலிருந்து நல்லூர் வரை அவள் நின்றபடியே பயணம் செய்தாள். ஓர் இளைஞன் எழுந்து அவளுக்கு இடம் தர வந்தபோது புன்முறுவலோடு மறுத்துவிட்டாள்.

நல்லூர்க்கரையில் இறங்கிய போது அவளிடம் ஒரு கேள்வி எஞ்சி நின்றது.

“இந்த வெள்ளைக்காரப் பெண் ஏன் இங்கு வருகிறாள்? இவளுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் என்ன வேலை? ஸ்பையோ?”

அவளுடன் பேசிப்பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவலை அவளால் அடக்க முடியவில்லை.. கனடாவில் ஆறாண்டுகளைக் கழித்துவிட்டு யாழ்ப்பாணத்திற்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவளை ஆவலுடன் பெற்றோரும் சகோதரங்களும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறார்கள். அம்மா இப்பொழுது எப்படியிருப்பாள்? தங்கச்சிமார் எப்படியிருப்பினை? இருவருக்கும் கலியாணம் முடிந்துவிட்டது. ஒருத்திக்கு இரண்டு குழந்தைகளும் இருக்கின்றன. தம்பி மாரை இம்முறை திரும்பும் போது கனடாவிற்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்.

வவுனியாவைக் கடந்த போது பிறந்தமண்ணின் இனிமை புரிந்தது. எல்லைகளில் எதிரியின் ஆக்கிரமிப்பு அழுத்தங்களும் புரிந்தது.

“மேடம்... நான் உங்களுக்கு உதவ முடியுமா?” மிகக் கஷ்டப்பட்டு இந்தக் கேள்வியை அவன் அவளிடம் கேட்டான். அவள் திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள். அவள் நீல விழிகள் அவனை அளவிட்டன.

“தாங்ஸ்.....” என்றாள். “எத்தனை மணிக்கு இக்கரை

யிலிருந்து கிளாலிக்குப் போட புறப்படும்?”

“என் பெயர் குலம்..... கனடாவிலிருந்து ஆறாண்டுகளுக்குப் பின்னர் இங்கு வருகின்றேன். என் பெற்றோர் சகோதரர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கின்றார்கள். ஆ.. என்ன கேட்டீர்கள்..... போட புறப்படும் நேரமா? இருள் கவிந்ததும் புறப்படும், மேடம்”

“ஓ..... ஐசி..... மிஸ்ரர் குலம். இப்படிச் கஷ்டப்பட்டாய் பன்னாடிற்குப் போக வேணும். வேறு நேரான பாதை இல்லையா?”

“முன்னர் இருந்தது. இப்பொழுது ஸ்ரீலங்கா இராணுவம் அப்பாதைகளை முடிவிட்டதாம். முன்னர் கொழும்பிலிருந்து நேராக நெயிலில் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போகலாம். இன்று நிலைமை மாறிவிட்டது. பயந்து பயந்து இரவில் இருளில் கள்ளரைப் போல இந்தக் கடலேரையைக் கடந்து செல்ல நேர்ந்து விட்டது. ஏன் எனத் தெரியுமா?

“எனக்குத் தெரியும்... ஐ நோ எலிறிதிங்...”

“யூ ஆர் பிறம்?... நீங்கள் எங்கிருந்து?”

“ஜேர்மனியிலிருந்து, நான் ஒரு ஜேர்மன்...”

“ஈஸ்ரா.. வெஸ்ரா?... ”

அவள் அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள்

“மேற்கு ஜேர்மனியில் என் பிரண்ட்ஸ் பலர் இருக்கிறார்கள்...”

அவள் மீண்டும் புன்னகையை உதடுகளில் மலரவிட்டாள்.

அவள் சிரிப்பின் அர்த்தம் அவனுக்குப் புரியவில்லை.

“எங்களுடைய பிரச்சினை என்னவென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“உம்மிலும் பார்க்க எனக்கு நன்கு தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். நீர் எத்தனை ஆண்டுகள் கனடாவில் கழித்தீர்?”

“சிக்ஸ் இயேர்ஸ்...” என்றான் பெருமிதத்துடன் குலசேகரம்.

ஆயுதம் தாங்கிய இளைஞர்கள் அவர்களைக் கடந்து சென்றனர்.

“லிபேசன் பையிற்றேர்ஸ்”

“யாழ்ப்பாணத்தின் நிம்மதியே அழிந்துவிட்டது”

அவனை அவள் வியப்புடன் பார்த்தாள். பின்னர் உதடுகளுக்கிடையில் சிரித்துக் கொண்டாள். “உழைப்பும் உணவும் தான் வாழ்க்கை என்றால்... நீர் ஆறாண்டுகள் கனடாவில் அப்படித்தான் கழித்திருக்கிறீர். நாங்க எங்கள் நாட்டின் சுதந்திரத்தைப் போராடிப் பெற்றோம். அநியாயமாக ஜேர்மனியைப் பிரித்தழித்தவர்களின் ஆதிக்கத்தைக் கலைத்து இன்று ஒன்றுபட்டிருக்கிறோம்”

“நீங்கள் ஒன்றுபட்டிருக்கிறீர்கள். நாங்க பிரிகிறதென நிச்சிதோம்”

“நீங்கள் எப்பொழுது ஒன்றாக இருந்தீர்கள் பிரிவதற்கு?”

குலசேகரத்திற்கு எதுவும் புரியவில்லை. இருள் மெதுவாகப் பரவத் தொடங்கியிருந்தது. இருந்தாற்போல மெல்லியதொரு பதற்றம் அவ்விடத்தில் எழுந்தது. பழக்கப்பட்ட பயணிகளின் காதுகளில் பொம்பர் விமானம் ஒன்று விரைந்து வருகின்ற ஒலி பதிந்தது.

“பொம்பர்...” என்றான் ஒருள்வ. அவன் கூறி முடிவதற்

கிடையில் வானத்தில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இரண்டு விமானங்கள் தோன்றின.

பெரும் இரைச்சலுடன் அவை வானத்தில் வட்டமிட்டன. நல்லூர்க் கரையில் நின்றிருந்த பயணிகள் பயத்துடன் விழுந்தடித்து ஓடினார்கள். பொருட்களைத் தூக்கிக் கொண்டும் எறிந்துவிட்டும் கூக்குரல் எழுப்பியவாறு பாதுகாப்பான இடங்களை நோக்கிப் பதறியடித்துக் கொண்டு ஓடினர். குழந்தைகள், பெண்கள், பயம், பயம், பதட்டம்.

ஜெட்பொம்பர் திடீரெனக் குத்திப்பதிந்தது. காதுகளைப் பிளப்பது போன்ற பேரிரைச்சல். ஓடியவர்கள் அத்தனைபேரும் நிலத்தில் குப்புற விழுந்து படுத்தார்கள்.

“மேடம்... மேடம்... ஓடி வாங்கோ... பொம்பர்... பொம்பர்...” என்று அலறியபடி குலசேகரம் திக்குத்தெரியாமல் ஓடினான்.

அவள் அவ்விடத்தைவிட்டு அசையவில்லை. வானத்தில் சிறகடித்துப் பறந்த கடற்காசிகைகளைப் பார்க்கும் ஆவளுடன் குத்தித்தாழ்ந்து எழும்பிய பொம்பரையும், வட்டமிட்ட பொம்பரையும் பார்த்தாள்.

முதல் தடவை குத்திப்பதிந்த பொம்பர், மறுதடவை குத்திப்பதிந்தபோது வேகமாக ஓடிவந்த ஒரு இளைஞன் அவளைக் குப்புறத் தள்ளி விழுத்திவிட்டான்.

காதுச்சவ்வுகள் சிதறிவெடித்துவிடுமாப்போல குண்டு விழுந்து வெடித்துச் சிதறியது.

என்ன நடந்தது? எது நடந்தது? அவள் எழுந்து பார்த்த போது கண்களை மூடும் புழுதி சூழப்பட்டிருந்தது. பொம்பர்

விமானங்கள் மேலும் இரண்டு குண்டுகளை அவ்விடத்தில் வீசி விட்டு விலகிச் சென்று மறைந்தன.

அவள் நின்றவிடத்திற்கு நூறுயார்களுக்கு முன்னால் உடல் சிதறி ஆறுபேர் இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தனர். கால்கள் ஒடிந்து, கைகள் விலகி, குடல் சரிந்து, மூளை கக்கி...

“ஓ... மை கோட்...” என்று அவள் துடித்துப்போனாள்.

“பாபேரியன்ஸ்... பாபேரியன்ஸ்...”

அவளால் அந்தக் கொடூரத் தைப் பார்க்க முடியவில்லை.

காயும் பட்டவர்களை வாகனங்கள் அவசரம் அவசரமாக ஏற்றிச் சென்றன. எஞ்சியவர்கள் வள்ளங்களில் ஏறுவதற்குக் கியூவில் ஒருங்கு பட்டனர். நிகழ்ந்துபோன பயங்கரம் வழமையான ஒரு நிகழ்ச்சியாக மாறிவிட்டது.

குலசேகரம் வியர்க்க விறுவிறுக்க ஓடிவந்தான்.

“மேடம் வாங்க போயிடுவோம்—”

“வேயார்? எங்கே?”

“கொழும்புக்குப் போயிடுவோம். யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போக முடியாது இப்படிக்குண்டு வீசுகிற நாட்டில் எப்படியிருக்கிறது? வாங்க போயிடுவோம்”

“நீர் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போகவில்லையா?”

“ஓல்லை.....”

“ஆறு வரியத்துக்குப் பின்னர் வந்திருக்கிறீர். பெற்றோரை சகோதரர்களைப் பார்க்காமலா திரும்பப்போகிறீர்?”

“என்னென்று பார்க்கிறது, மேடம்? இப்படிக்குண்டுகளை வீசி அழித்தால்... நான் கொழும்புக்கு வாருங்கோ என்னைப் பார்க்க என்று எழுதினேன். அவர்கள் கேட்கவில்லை”

“இப்படிப்பட்ட கஷ்டமான நிலமையில்தான் உங்கள் பெற்றோர் சகோதரர்கள் சிவிக்கினம்...”

“அவர்களுக்கு அது பழகி விட்டது. என்னால் இங்கிருக்க முடியாது, மேடம். ஜேர்மனி! லிருந்து இங்கு வந்து விணாகச் சாகப்போறியனே? வாருங்க! திருப்பிப் போயிடுவோம்”

அவள் அவனை ஆழமாக ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“நோ... நான் ஜப்னா விற்குப் போகாமல் திரும்ப மாட்டன்”

“யூ ஆர் மாட்...” என் நான் குலசேகரம். “உங்களுக்கு விசர்... அங்கு என்ன இருக்கிறது? மனிசன் அங்கிருப்பானா?”

அவள் எதுவுமே பேசவில்லை. பாக்கைத் தூக்கிக் கொண்டு கியூவில் நகர்ந்தாள்.

“மேடம்..... ஆல் ரைட். வில் யூ குட் ஸக்..... மே ஐ நோ யுவர் நேம். உங்கள் பெயரை நான் அறியலாமா?”

அவள் சற்றுத் தரித்து நின்றாள்.

தன் வலக்கரத்தை அவனை நோக்கி நீட்டினாள்.

“ஐ ஆம் ஆன் சடாசிவம். என் கணவனின் பெற்றாரைப் பார்ப்பதற்காக ஜப்னாவிற்குப் போகிறேன்”

அவள் வள்ளத்தை நோக்கி கம்பிரமாக நடந்து செல்வதை அவன் வெகு நேரம் திக்பிரமை பிடித்தவன் போலப் பார்த்து நின்றான். அவன் கால்கள் அவனிடம் கேட்டன: “வள்ளத்திற்குப் போவோமா, மினிபஸ்சிற்குப் போவோமா?”

சொல்லத்தான் நினைத்தவர் சொல்லாமல் சென்றதேனோ?

மொ. சண்முகநாதன்

மீன்பாடும் தேன்னாடு தந்த எழுத்தாளரும், அதனால் அந்தத் தேன் நாட்டுக்குப் பெருமை தேடித் தந்தவருமான நகைச்சுவை எழுத்தாளர் ரீ. பாக்கியநாயகம் அவர்களின் திடீர் மறைவானது ஈழத்து எழுத்துலகுக்கு ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்பாகும்.

நம் மத்தியிலே நகைச்சுவை எழுத்தாளர்களை ஒரு கையால் விரல்விட்டே எண்ணிவிடலாம். அதில் முதல் விரலுக்குரியவராகத் திகழ்ந்தவர் திரு. ரீ. பா.

1947 ஆம் ஆண்டில் எழுதத் தொடங்கிய திரு. ரீ. பாக்கியநாயகம் இலக்கியத்தின் பல துறைகளிலும் தமது கைவண்ணத்தைக் காட்டியவர். இருந்த போதிலும் இவருக்குப் பெருமை சேர்த்ததும் இவருக்கு நன்றாகக் கைவந்ததும் ‘நகைச்சுவைக் கட்டுரை’ எழுதும் கலையேயாகும்.

“கிலோன் காரர்களுக்குப் பொதுவாக ஹால்ஸ்யேமே வராது” என்ற தமிழக எழுத்தாளரின் சவாலுக்குப் பதிலளிக்கும் வகையில் தான் இவர் நகைச்சுவைக் கட்டுரைகள் எழுதத் தொடங்கியதாகச் சொல்லப்படுவதுண்டு. அவருடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு கடைசி இரண்டு இரண்டரை ஆண்டுகளில்தான் எனக்குக் கிடைத்தது. அந்த அனுபவத்தைக் கொண்டு சொல்லுகிறேன். ‘அது’ மட்டும் காரணமாக இருக்க முடியாது, அவரது இயல்பான நகைச்சுவை உணர்வும் எதையுமே நகைச்சுவைக் கண்கொண்டு நோக்கும் பார்வையுமே அதற்கு முக்கிய காரணம் எனலாம்.

எந்தப் பிரச்சினை நாட்டிலே அப்போது குடான செய்தியாக அடிபடுகிறதோ, அந்தக் காலங்களில் அது போன்ற பாவனைகளில் நகைச்சுவைக் கட்டுரைகள் எழுதுவது திரு. ரீ. பாக்கியநாயகத்துக்குக் கைவந்த கலையாகும். திருவிழா, திருமண சேனில் ‘ஒலிபெருக்கி உபத்திரவம்’ பற்றிச் சொல்லுவார். மாநாடுகள் நடைபெறும் காலங்களில் இவர் ‘அகில இலங்கைப் பாதசாரிகள் சங்கம்’, ‘கோழிகள் மாநாடு’ பற்றியெல்லாம் எழுதுவார். விடுமுறை — ஓவர்டைம் கோரிக்கைகள் எழுகின்ற நேரம் பார்த்து இவர் ‘வேண்டாம் விடுமுறை’ என்பார். இல்லாவிடில் ‘எமலோ கத்தில் ஓவர்டைம்’ பிரச்சினை பற்றி எண்ணுவார். சீனிக்குத் தட்டுப்பாடும் விலையேற்றமும் வரும்போது ‘சீச்சி இந்தச் சீனி தட்டுப்பாடும்’ என்பார். இப்படியாக இவர் நூற்றுக் கணக்கான நகைச்சுவைக் கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார். அவைகளில் சில தேவன் ஆசிரியராக இருந்த கால ஆனந்தவிகடன் இதழ்களிலும் வெளிவந்திருக்கின்றன.

பின்னாளில் நாடறிந்த நகைச்சுவை எழுத்தாளராக விளங்கிய இவர் ஆரம்ப காலத்தில் சிறுகதை எழுத்தாளராகவே அறிமுகமானார். இவரது 'உண்ணாச் சொத்து' சிறந்த சிறுகதைகளில் ஒன்றாகக் கணிக்கப்பெற்றது. 'செம்பி மண்மேடு' சுதந்திரன் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்றதாகும். 'காகித ஓடம்' என்னும் தொடர் நாவலையும் எழுதியுள்ளார்.

ஆங்கிலத்திலும் எழுதவல்ல ஆற்றலுடைய திரு. ரீ. பாக்கியநாயகம் 'சண்டே ஒப்சேவர்', 'டெயிலி நியூஸ்', 'சண்டே டைம்ஸ்' பத்திரிகைகளிலெல்லாம் எழுதியவர். 'வீக் எண்ட்' நடத்திய பரிசுக் கதைப் போட்டியிலும் இவரது கதைக்கு இரண்டாம் பரிசு கிடைத்தது. மேலும் 'லண்டன் வீக் எண்ட்' முன்பின் அறிமுகமில்லாத தமது ஐந்து வரித் துணுக்கைப் பிரகரித்ததையும், அதற்குச் சன்மானம் அனுப்பியதையும் இவர் அடிக்கடி சொல்லிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வார்.

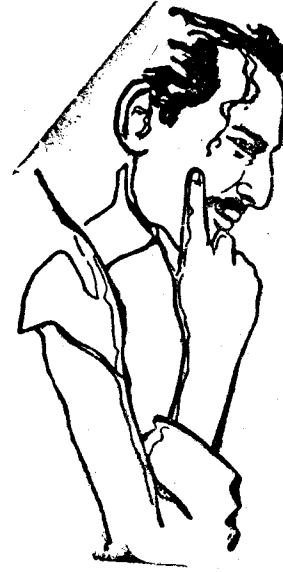
'கலைச்செல்வி' நகைச்சுவைக் கட்டுரைப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்றவரான திரு. ரீ. பா. சிறந்த பத்திரிகையாளருமாவார். 'சுதந்திரன்' உதவியாகிரியராகப் பணியாற்றியதுடன், 'சுமை தாங்கி' என்னும் கிறிஸ்தவ மாதப் பத்திரிகையையும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நடத்தியுள்ளார்.

வானொலி நிகழ்ச்சிகளிலும் பிரதிகள் மூலமாகவும், நேரிலும் கலந்து கொண்டிருக்கிறார். சிறப்பாக நாடகம், கிராம சஞ்சிகை கலைக் கோலம், உரைச்சித்திரம் போன்றவைகளையும் குறிப்பிடலாம்.

எழுத்தாளர்களின் உரையைகளைப் பற்றியும், அவர்களுக்கென வழங்கப்படும் (அல்லது வழங்கப்படாத) சன்மானம் குறித்தும் அடிக்கடி பேசிக்கொள்ளும் திரு. ரீ. பா. 1961இல் மட்டக்களப்புத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தை ஆரம்பித்து, அதன் தலைவராகவும் பல்லாண்டுகள் பணியாற்றினார், அதன் மூலம் தேன் நாட்டின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் அங்கு இலக்கிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதிலும் பெரும்பணியாற்றினார். 1974இல் தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்தின் பிராந்திய மாநாடு மட்டக்களப்பில் நடைபெற்றபோது இவரே மாநாட்டுச் செயலாளராகக் கடமையாற்றியதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

திரு ரீ பாக்கியநாயகம் அரச சேவையில் சேர்ந்து கடைசியாக மட்டக்களப்புக் கச்சேரியில் நிர்வாக உத்தியோகத்தாராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். ஆனால் எழுத்துத் துறையிலிருந்து அவர் ஓயடி பெறவில்லை. புதிய வேகத்துடன் எழுதிவந்த அவரைத் தேடி சாகித்திய மண்டலத்தின் 'தமிழ்மணி' விருது வந்தது மிகப் பொருத்தமே. அவர் பின்நாட்களில் வீரகேசரி வாரமலரில் எழுதிவந்த 'சொல்லத்தான் நினைக்கிறேன்' சிறப்புக்கும் ஐந்தனைக்கும் நிறைய விருந்து படைத்த கட்டுரைகளாகும்.

பாக்கியநாயகம் அவர்களுக்கு எப்பொழுதுமே ஒரு மனக்குறை இருந்து வந்தது. தமது நகைச்சுவைக் கட்டுரைகளை நூலுருவில் பார்க்க முடியவில்லையே என்பதுதான் அது. அதனை நிறைவேற்றி வைப்பதே நாம் அவரின் நினைவுக்குச் செய்கின்ற மிகப் பெரிய அஞ்சலியாகும்.

— டொமினிக் ஜீவா

தூண்டி

● புலம் பெயர்ந்தவர்கள் தாம் வாழும் நாடுகளில் தமிழில் சிற்றிலக்கிய ஏடுகளை நடத்துகின்றனராமே, இவைகள் பற்றி உங்களது அபிப்பிராயம் என்ன?

கிளிநொச்சி,

க. ரமேஷ்

52க்கு மேற்பட்ட இதழ்கள் வெளிவருவதாகக் கேள்வி. இவை அனைத்தும் ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியாக்கண்டங்களில் இருந்து வருகின்றன. ஒரு சிலதைத் தவிர, ஏனையவைகள் எனது பார்வைக்குக் கிட்டவில்லை. தமிழகத்திலிருந்து பிற பிரதேசங்களில் போய் வேர் ஊன்றிய தமிழர்கள், புரதநாட்டியத்தையும், கர்நாடக இசையையும்தான்

தமது வேர்களாக நினைத்து இடையிடையே அவற்றை ரவித்துத் தமது இருப்பை வெளி உலகிற்கு உணர்த்துவார்கள். ஆனால் நமது ஈழத்துத் தமிழர்களோ, தமது பணியாகத் தமிழ்ச் சிற்றேடுகளைப் பல சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் வெளியிட்டு தமது இருப்பை நிலை நிறுத்துகின்றனர். தமிழகத்துப் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களை விட, நமது மண்ணின் புத்திரர்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் வெளி நாடுகளில் தமிழ் மூலம் ஆவணப் பதிவுகளை ஏற்படுத்தி விடுகின்றனர்.

● குடா நாட்டிலிருந்து 'கவிதை' என்ற ஓர் இதழ் வெளிவருகிறதே அதைப் பார்த்

திருக்கிறீர்களா? அது பற்றி உங்களது கருத்து என்ன?

துணுக்காய், சிலன்

மூன்று இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன. இரண்டு மாசங்களுக்கு ஒரு தடவை மலரும் இதழ் கவிதை. பூராவும் கவிதை நிரம்பிய இதழ். கவிதைக் கென்றே வெள்வரும் இந்த இதழில் பல இளம் எழுத்தாளர்கள் எழுதி வருகின்றனர். நல்ல முயற்சி இது.

● பிரபல பெண் எழுத்தாளர் ஒருவர் புடவைக் கட்டையில் சேலை திருடியதாகச் செய்தி படித்தேன். யார் அந்த எழுத்தாளர்?

கொழும்பு - 6, க. சபேசன்

ஒரு பெண் சேலை திருடியதற்கும் இலக்கியத்திற்கும் ஒரு வித சம்பந்தமுமில்லை. இந்தத் தகவல் எனக்கும் தெரியும். அந்தப் பெண் எழுத்தாளரது பெயரும் எனக்குத் தெரியும். இவைகளைப் பெரிது படுத்துவதை விட்டுவிடுங்கள். இப்படியான தரமற்ற துணுக்குகளை வைத்துக் கொண்டு நாம் விவாதிப்பதே நமது நாட்டு இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உகந்ததல்ல.

● உயர்ந்த இலட்சியங்களுக்காக உழைப்பவர்களுக்கு தற்காலிக ஓய்வுகள் தேவை தானா?

மட்டுவில், சி. சதாசிவம்

தம்மைத் தாமே சுயவிமரிசனம் செய்து கொள்ள, தாம் நடந்து வந்த பாதையைத் திரும்பிப் பார்த்து சரி, பிழைகளைக் கண்டறிய எதிர்காலத் திட்டத்தைத் திறம்படக் கையாள, தற்காலிக ஓய்வு அவசியம்தான்.

அதேசமாம் ஓய்வையே ஓய்வாகக் கொண்டுவிடக் கூடாது. சோம்பல் ஆட்கொண்டு விடும்.

● உங்களுடைய சுயசரிதையை எழுத ஆரம்பித்துள்ளீர்கள். இதன் நோக்கம் என்ன? தொடர்ந்து எழுதுவீர்களா?

எஸ். சுதர்சனன்
ஆனைக்கோட்டை.

எனது மணி விழாக் காலகட்டத்தில் பல நண்பர்கள் கேட்டுக் கொண்டதை அன்றே உள்வாங்கிக் கொண்டேன், எழுத வேண்டுமெனத் தீர்மானித்தேன். நோக்கம் இதுதான்: என்னைப் போன்ற மிக மிகச் சாதாரண உழைப்பாளிக் குடும்பங்களில் பிறந்த பல இளைஞர்கள் ஏதோ ஒருவகைத் தாழ்வுச் சிக்கலில் சிக்கப்பட்டு வாழ்வை நம்பிக்கையினமாகக் கழித்து வருகின்றனர். இவர்களில் பலரை நேரில் சந்தித்துமிருக்கிறேன். “இதோ பார் என்னை! என் வாழ்வின் மேடு பள்ளங்களைப் பார்! போராடித்தான் — எதிர்நீச்சல் போட்டுத்தான் — நான் எழுத்துலகில் உயர்ந்து வந்திருக்கின்றேன். எனவே களர்ந்து விடாதே! முன்னேறு; வெற்றி காணுவாய்!” என்பதை அவர்களது நெஞ்சில் விதைப்பதற்காகவே எனது சுயசரிதை எழுதப்படுகின்றது. வாழ்வில் பதிந்த, வாழ்வைப் பாதித்த உண்மைகளுக்கு எழுத்துருவம் கொடுக்க முயன்று வருகிறேன். தொடர்ந்து எழுதுவேன். பின்னர் பலரது அபிப்பிராயங்களையும் உள்வாங்கிச் சீரணித்த பின்பு அதை நூலுருவில் வெளியிடுவதே எனது நோக்கம்.

● சரியாகச் சிந்திப்பதற்கு உரிய வழி என்ன?

கோப்பாய், ம. வரதன்

சரியாகச் சிந்திப்பது என்று ஒன்று இல்லை. தெளிவாகச் சிந்திப்பது என்பதுதான் சரி. தெளிவாகச் சிந்திப்பதற்கு பயிற்சி தேவை. நல்லாருடன் கலந்து பழகுவது முக்கியம். கடினமாக இருந்தாலும் நல்ல புத்தகங்களைக் கருத்து அன்றிப் படித்து வர வேண்டும் படிப்பதையே ஒரு கலையாகக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். வயதும் அனுபவமும் முதிர் முதிர், சிந்தனையில் தெளிவு ஏற்படும். சிந்தனைத் தெளிவு ஏற்படும்போது ஒரு தனிச் சுகம் தோன்றும். மனசு இலேசாக இருக்கும். மனுக்குலத்தையே நேசிப்பீர்கள்.

● எனக்குத் தெரிந்த பெண் ஒருத்தி இருக்கிறாள், நல்லவள்; விவேகி; படித்தவள் ஆனால் வாழ்ச்சையில் எந்தவிதமான பிடிப்புமில்லாமல் விரக்தியுற்றுக் காணப்படுகிறாள். அவள் திருந்த என்ன செய்யலாம்?

நல்லூர், சி. ரோகினி

இன்றைக்குப் பலருக்கு இந்தச் சோர்பு நோய் ஏற்பட்டுள்ளதாக வைத்திய அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. பிரச்சினைகளைக் கண்டு ஓடி ஒளிவதினால் பிரச்சினைகள் தீரப் போவதில்லை. சுணிந்து அவற்றிற்கு முகம் கொடுக்கப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். பிரச்சினைகள் கட்டுக்குள் அடங்கிவிடும். உங்களது சிநேகிதியுடன் தாராளமாகக் கதைத்துப் பழகங்கள். உற்சாகப்படுத்தும் செய்திகளை அடிக் கடி கூறுங்கள். மனத் தத்துவ நூல்களைப் படிக்கச் சொல்லுங்கள் விரக்தி உணர்வு கலைந்து, வாழ்வில் பிடிப்பு ஏற்படும்.

● புதிய புத்தகங்கள் தினசரி தரிசுக்கிவிருந்து வெளிவருவதாக சிற்றிலக்கிய ஏடுகள் விளம்பரம் செய்கின்றன.

ஆனால் நமக்குக் கிடைப்பவை லக்ஷ்மி, பாலகுமார், ரமணிச் சந்திரன், சிவசங்கரி போன்றோரின் புத்தகங்கள்தான். இதைத் தவிர, இந்த வியாபாரிகளுக்கு வேறு நூலாசிரியர்களின் பெயர்களே தெரிவதில்லையே, ஏன்?

சன்னாகம், த. முருகானந்தன்

புதுசு புதுசாக தேடிப் படிக்க நமது வாசகர்களுக்கு மனசில் பஞ்சி. செக்கு மாட்டு மனோபாவம் மாறினால்தான் புத்திலக்கிய நூல்கள் இங்கே கிடைக்கும். புதிய புதிய நூல்களைத் தேடிப் படிக்கும் ஆர்வம் நமது சுவைஞர்களிடம் தோன்றினால்தான் புத்தகக் கடைக்காரர்களும் தேடல் முயற்சியில் ஈடுபடுவர். எனவே நீங்கள் பாரக்கும் விளம்பரங்களை அவர்களது கவனத்திற்குக் கொண்டு வாருங்கள். முயற்சித் தால் நிச்சயம் பலன் உண்டு. நல்ல புத்தகங்களை இறக்குமதி செய்வதில் உங்களது பங்கும் முக்கியமானது.

● இன்று பரங்களவில் பல் வேறு துறைசார் நூல்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றதே, இவற்றிற்கு இந்த நாட்டில் மார்க்கட் உண்டா?

கைதடி, கே. சிவசங்கர்

மார்க்கட் இருக்கின்றதோ இல்லையோ, புதிய புதிய துறைகளில் புத்தகங்கள் வெளிவருவது வரவேற்கத்தக்கதுதானே. கொழும்பில் புத்தக வெளியீடுகளுக்குச் சென்றிருக்கின்றேன். புத்தக வெளியீடு என்பதன் பெயரால்பணச் சடங்குகள் நடைபெறுகின்றன. அகனுடன் நமது புத்தக வெளியீடுகளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொழுது பரவாயில்லை என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. ஆயிரக் கணக்கான

ருபாக்களை முதலீடு செய்து விட்டுச் சும்மா சோம்பி இருக்க முடியாது. இன்று இங்கும் ஒரு நல்ல மாற்றம் ஏற்பட்டு வருகிறது. பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் படைப்பாளி தனது சிருஷ்டிகளைப் புத்தகமாக்கிவிட்டு சிலதை விற்றுவிட்டு மிகுதியைப் பரணில் கட்டிப் போட்டு வைக்கும் காட்சிதான் பெரும்பாலும் நடக்கும். இன்று நிலைமை ஓரளவு மாறிவிட்டது. ஈழத்து நூல்களைப் பல சுவைநூர்கள் தேடித் தேடி வாங்குகின்றனர், மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீட்டு அறுபவத்தில் எழுத்தாளர்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன்: துணிந்து செயல்படுங்கள். இந்த மண் உங்களை நடப்படுத்த விடாது!

ஒருவர் நல்லவரா என்பதை அறிய என்ன செய்ய வேண்டும்?

கொடிகாமம், ஆர். நல்லீவம்

நீங்கள் நல்லவரா என ஆத்ம பரிசோதனை செய்து கொள்ள வேண்டும். நாம் நல்லவராக இருந்தால் நிச்சயம் மீடும்மை அணுகி வருபவர்களும் நல்லவர்களாகவே இருப்பார்கள்.

● உங்களது பொழுது போக்கு என்ன?

ஊரெழு. க. ரகுநாதன்

புத்தகங்கள் படிப்பது, நண்பர்களைச் சந்தித்து உரையாடுவது, கர்நாடக இசையைக் கேட்டு ரசிப்பது.

● ஜெயமோகன் என்றொரு தமிழக எழுத்தாளர் ஈழத்து எழுத்துக்களைப் பற்றிக் கிண்டல் பேசி இருக்கிறாரே அந்தக் கட்டுரையைப் படித்துப் பார்த்தீர்களா?

கொழும்பு - 13, ச. வெற்றிவேல்

படித்துப் பார்த்தேன். முன்னர் பகீரதன் ஒரு கருத்தைச் சொல்லிவைத்தார். அதன் பின்னர் வண்ண நிலவன் வேறொரு கருத்தைச் சொன்னார். இப்பொழுது இவர். எனக்குச் சிரிப்பு இன்னமும் நச்சு இலக்கியத்துக்குச் சாஷ்டாங்கமாகக் காலில் விழுந்து எழுந்துவரும் கலாசாரத்தைப் பின்பற்றும் தமிழகத்துத் தலைமுறையினர் எம்மைக் கிண்டல் செய்ய என்ன தார்மீக உரிமை இருக்கிறது?

● கடந்த ஆண்டுகளைப்போல சிற்றிலக்கிய ஏடுகள் இன்று பரபரப்பாக வெளிவருவதில்லையே தமிழகத்தில் — ஏன்?

மானிப்பாய், க. பரஞ்சோதி

சிற்றிலக்கிய ஏடுகள் ஒரு காலகட்டத்தில்தான் பரபரப்பாகப் பேசப்படுபவை. தொடர்ந்து அவை வெளிவருவதில்லை. அவர்களின் அமைப்புக்களுக்குள்ளேயே உட்பூசல் புகுந்துவிடும். குழுவாதம் மேலோங்கிவிடும். தமக்குள் தாமே முரண்பட்டு, தம்மைத் தாமே திட்டித் தீர்ப்பார்கள். இதுதான் உண்மைக் காரணங்கள்.

● 9

ESTATE SUPPLIERS COMMISSION AGENTS

VARIETIES OF
CONSUMER GOODS
OILMAN GOODS
TIN FOODS
GRAINS

THE EARLIEST SUPPLIERS
FOR ALL YOUR
NEEDS

Wholesale & Retail

Dial: 26587

TO
E. SITTAMPALAM & SONS.

**223. FIFTH CROSS STREET,
COLOMBO-11.**

இச் சஞ்சிகை 234 பி, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம் மூகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரியரும், வெளியீடுபவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களினால் 'மல்லிகைப் பந்தல்' அச்சகத்தில் அச்சிடப் பெற்றது. அட்டை: யாழ். புனித வளன் கத்தோலிக்க அச்சகம்

Mallikai Registered as a New Paper at G.P.O. Sri Lanka.

ESTATE SUPPLIERS

COMMISSION AGENTS

Timber Plywood & Kempas

With Best Compliments of:

STAT LANKA

36, K. CYRIL PERERA MAWATTE

COLOMBO - 13.

Digitized by Noolanham Foundation
noolanham.org | aayanaham.org
Phone: 432979